

ΜΠΑΥΚΕΤΟ

J. H. 20

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΚΡΑΤΙ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ
(ΚΡΗΤΗΣ)
ΑΓΡΙΝΙΟΝ
ΑΙΓΙΟΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ
ΑΛΙΒΕΡΙΟΝ
ΑΜΑΛΙΑΣ
ΑΜΦΙΣΣΑ
ΑΡΓΟΣ
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ
ΑΡΤΑ
ΑΣΤΑΚΟΣ
ΒΑΘΥ (ΣΑΜΟΥ)
ΒΕΡΡΟΙΑ
ΒΟΛΟΣ
ΒΥΤΙΝΑ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΓΡΕΒΕΝΑ
ΓΥΘΕΙΟΝ

ΔΑΔΙΟΝ
ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ
ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ
ΔΡΑΜΑ
ΖΑΚΥΝΘΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΘΗΒΑΙ
ΙΘΑΚΗ
ΙΣΤΙΑΙΑ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ
ΚΑΒΑΛΑ
ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ
ΚΑΡΑΟΒΑΣΙ (ΣΑΜΟΥ)
ΚΑΡΙΠΕΝΗΣΙΟΝ
ΚΑΡΥΣΤΟΣ
ΚΑΣΤΟΡΙΑ
ΚΑΣΤΡΙ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ)
ΚΑΣΤΡΟΝ (ΑΗΜΝΟΥ)
ΚΕΡΚΥΡΑ

ΚΙΑΤΟΝ
ΚΟΖΑΝΗ
ΚΟΜΟΤΙΝΗ
ΚΟΡΙΝΘΟΣ
ΚΥΜΗ
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ
ΛΑΜΙΑ
ΛΑΡΙΣΣΑ
ΛΕΒΑΔΕΙΑ
ΛΕΥΚΑΣ
ΛΙΜΝΗ (ΕΥΒΟΙΑΣ)
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
ΜΟΛΛΟΙ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ
ΝΕΜΕΑ
ΝΙΓΡΙΤΑ
ΞΑΝΘΗ
ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ

ΠΑΤΡΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΠΑ. ΤΕΛΩΝΕΙΟΥ
ΠΟΤΑΜΟΣ (ΚΥΘΗΡΩΝ)
ΠΡΕΒΕΖΑ
ΠΥΡΓΟΣ
ΡΕΘΥΜΝΟΣ
ΣΟΡΟΒΙΤΣ
ΣΟΥΦΛΙΟΝ
ΣΠΑΡΤΗ
ΣΥΡΟΣ
ΤΡΙΚΚΑΛΑ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΤΣΟΥΛΙΟΝ
ΥΔΡΑ
ΦΑΩΡΙΝΑ
ΧΑΛΚΙΣ
ΧΑΝΙΑ
ΧΙΟΣ

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, The Banc of Athens Trust Company, Pine Street 26.
ΒΟΣΤΩΝΗ, Athens Banker's Corporation, Kneeland Street 19.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Fenchurch Street 22.

ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ: ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, ΚΟΡΥΤΣΑ.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΪ-ΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ — ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εις Δραχμάς και Συνάλλαγμα επί του Έξωτερικου
έν ὄψει και επί προθεσμία.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣΗΤΕ ΤΗΝ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

ΕΤΙΜΑΣΘΕΤΕ Ν' ΑΠΟΛΥΣΕΤΕ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

11 Νοεμβρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

889

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΘΥΛΑΓΟΥΣ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

ΤΟΥ FRANZ FREDERICH

(Τσιγγάνικο παραμύθι)

Στ' ἀπέραντα δάση τοῦ Ζιέμπεν
ζοῦνε διάφοροι ξυλοκόποι, σ' ἐρημι-
κὲς καλύβες, ποὺ γιὰ νὰ κερδίσουν
τὸ ψωμὶ τοὺς δὲν ξέρουν ἄλλη τέ-
χνη ἀπὸ τὸ τσεκούρι, ποὺ τόσο καλά
τὸ χειρίζονται στὰ δυνάτ' αὐτοὺς χέ-
ρια. Ἡ ζωὴ τοὺς εἶνε ἄγρια, σιω-
πηλὴ καὶ μελαγχολικὴ, ποὺ μόνο ὁ-
ταν τύχῃ νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ ἐρη-
μικὰ τοὺς μέρη οἱ ἀτσιγγάνοι, πέρ-
νει κάποιον εὐθυμο καὶ ζωηρὸ χρώμα.
Μέσα σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δάση,
ἐξοῦσε μιά φορὰ μὲ τὸν πατέρα
αὐτοῦ τὴν μάνα τοῦ καὶ μὲ τ' ἀδελφά του, ἓνα ὁμορφό κορίτσι
ποὺ τὸ λέγανε: Μάσσα.

Ἡ καλύβα τοὺς ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ κλαδιά, ἡ μάνα καὶ ἡ κόρη
ἐκείνη ῥοῦχα ἀπὸ τοῖμα καὶ ζωὴν καὶ μαγερεύανε γιὰ τοὺς ἀντρες,
καὶ ὁ πατέρας καὶ οἱ γιοὶ κόβανε ξύλα καὶ ζούσανε.

Ἡ Μάσσα ἦταν ἓνα θαυμάσιο ξανθὸ κορίτσι, ποὺ ὅλοι ὅσοι τὴν
εἶχαν, τὴν ἠλεῦαν, γιὰ τὴν ὁμορφιά της.
Στὴν καλύβα της, ὅλοι οἱ δικοί της τὴν καμάρωναν καὶ τὴν πε-
ρηνοῦσαν τόσο ποὺ εἶχε νὰ τὸ κάνῃ ὅλο τὸ καλυβοῦχο. Ἡ
Μάσσα ἀπολάμβανε στὴν ἀρχὴ ὅλη αὐτὴ τὴν λατρεία τῶν δικῶν της
ἀνδρῶν καὶ ἀνάλογο μὲ τὴν ὁμορφιά της, μὰ λίγο-λίγο,
ποὺ μεγάλωνε, ἄρχισε νὰ δέχεται μὲ κάποια ψυχρότητα ὅλες αὐτὲς
τὴν ἀντιπαράθεσιν. Κάτι ἄλλο ἄρχισε νὰ ν' ἀνησυχοῦ τὴν ψυχὴ
τῆς Μάσσας, ἓνα μυστικὸ, ἓνα μεγάλο μυστικὸ...

Ἦταν τέλος φθινοπώρου. Ἐνα πρωτὶ ἡ Μάσσα, καθὼς ἐπὶ-
στράτευε τὸ φατ' αὐτὴν καλύβα της, πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἐδοῦλεναι ὁ
πατέρας καὶ τ' ἀδελφά της, ἀκουσε ἐξαφνὰ τὸ ποδοβολητὸ ἐνὸς ἀλόγου
ἐξ ἐκδοῦναι τοῦ ῥομῆζι καὶ κοῦρεται γρήγορα πίσω ἀπὸ ἓνα
δέντρο καὶ περμένε. Στὸ στενὸ μονοπάτι ποὺ περνοῦσε μπροστὰ
της, εἶδε ἓνα ὄρατον ἱππότην νὰ περνοῦν καὶ νὰ τ' ἀλογό τοῦ.
Ἡ Μάσσα τῆρας. Ἡ θεὰ αὐτοῦ τοῦ ὄρατου ἱππότη τὴν τῆλεσε.
Τὴν φάνηκε πρὸς ὀνειρεύεσθαι. Ὁ ἀνδρᾶς αὐτός ἀνῆκε σὲ μιὰν
ἐκ τῶν ἐκείνων ἀπ' τὴν δική της, ἦταν δὲ ὁ ὄρατοτερος καὶ ὁ πλου-
σιότερος τῆς φυλῆς τοῦ. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μάσσα περμένε
ἡ δὲ αἰσθητὴ ἀγνώστο ὡς τότε σ' αὐτὴν, νὰ ξαναπεράσῃ ὁ ὄ-
ρατος ἱππότης. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μάσσα δὲν εἶχε πεῖν
αὐτὸς τοῦ σπὴν καλύβα. Ἦταν ἀλλομένη...

Πέρασαν δέκα ἡμέρες. Ἡ Μάσσα τὸν ξα-
νὰ μὴν — δύο φορὲς, μὰ ὁ ἱππότης δὲν ἐ-
φάνηκε αὐτὴ νὰ τὴν κυττάξῃ... Ἐκλαψε ἡ-
μέρα καὶ νύχτα. Ὁ ἱππότης ὅμως δὲν τὴν
ἐπισκέπτεται, καὶ στὴν ἀπελπισία της, ἡ Μάσσα,
ἐπιπορεύετο νὰ ἀντιφύγῃ, στὰ μάνια.

Ἐνα βράδυ ἓνα μονάχη της, σ' ἓνα ἔ-
ρημο μέρος τοῦ δάσους, ἡ Μάσσα ἦταν πε-
ρημένη. Ἡ Μάσσα ἠσυχμένη σ' ἓνα βράδυ
ἐκείνη. Σὲ μιὰ στιγμή, ἐλπίσας βγαίνει μιὰ
κοιτὴ βαθεῖα ἀπ' τὴν καλύβαν. Δὲν εἶδε τίς.
«Βοήθεια, βοήθεια». Δὲν εἶδε τίς. «Βοήθεια,
βοήθεια». Δὲν εἶδε τίς. «Βοήθεια, βοήθεια».
Ἡ Μάσσα ἐκείνη τὴν φωνὴν, ἀκούοντα τελειώ-
σθαι μπροστὰ της ὁ Σατ' ἀμέσως φα-
νέται.

— Τί με θέλεις;
— Ἀγαπᾶς ἄντρα ποὺ δὲ
— Ὁ Διάβολος ἐσχάσε στὰ γέλωτά του...
— Ἐὰν σε βοηθήσω, τὴς εἶπε μ'
— Νὰ! Πάρε αὐτὸν τὸν κατόνο
καὶ... δειξέ τον στὸν φίλο σου ἅμα τὸν ἑ-
πόμενον. Ὁ Σατ' ἀμέσως ἔβγαλε τὸν ἑ-
πόμενον, δὲν σ' ἀγάπησεν ἀμέσως.
Ἡ Μάσσα ἄρχισε τὸν καθρέφτη καὶ
τὴν τρεχάτη.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ Μάσσα περμένε τὸν
ἱππότην της, μπροστὰ στὴν γέφυρα τοῦ πύ-
ργου τοῦ. Μόλις ἐφάνηκε, ὤρμησε κατ' ἐπ' αὐ-
τὸν, ἄρπαξε τὸ ἀλόγο ἀπ' τὸ χαλινάρι καὶ
ἔβγαλε τὸν καθρέφτη μπροστὰ στὸ πρόσωπο
τοῦ νέου. Ἐκείνος μόλις ἐκίταξε τὸ μαγικὸ

νὰ τὸν στριφογυρῇ...

— Ἄλλοιμονο... ὁ διάβολος... ὁ Σατανᾶς... χάθηκα καὶ ὤρμησε
ἐμπρός με τ' ἀλόγο τοῦ σάν τρελλός.

Ἡ Μάσσα ὅμως ἄδικα περιμένε νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ὑπόσχεση τοῦ
διαβόλου. Ὁ ἱππότης οὐτε ξαναφάνηκε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἡ
πόρτα τοῦ πύργου τοῦ ἔμεινε διαρκῶς κλειστή.

Ἡ Μάσσα ἄρχισε καὶ πάλι τὰ κλάματα, ὡς ποὺ μιὰ ἡμέρα φα-
νερώθηκε καὶ πάλι ὁ διάβολος μπροστὰ της:

Ἡ Μάσσα ἀνατρίχιασε:

— Γιατί μ' ἐγέλασες; τοῦ εἶπε.

— Μὰ δὲν ξέρεις πὼς ὁ διάβολος δὲν χαρίζε τίποτα; τῆς ἀπὴν-
τησε ἐκείνος, μὲ τὴν ἰδίαν εἰρωνεία.

— Καὶ τί ζητᾶς γιὰ τὸν κόπο σου; τὸν ἐρώτησε ἐκείνη τρέ-
μοντας.

— Ὁ! μικρὰ πράγματα... Νὰ!... θέλω τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου.

— Τοῦ πατέρα μου!... Ἀ! ὅχι... ποτέ!

— Ὅπως θέλεις τῆς ἀπαντᾷ ὁ διάβολος καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ
ἡ Μάσσα δὲ βάσταξε...

— Ἐλα... τοῦ φωνάζει... ἔλα... πάρτον... πάρτον... μὰ ὅμως
αὐτὴ τὴν φορὰ...

— Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὅλα τελειώσανε... σὲ λίγες ὥρες ὁ ἱππότης θὰ
εἶνε δικός σου, τῆς ἀπαντᾷ ὁ διάβολος.

Καὶ προχώρησαν μαζί πρὸς τὴν καλύβα τοῦ ξυλοκόπου.

Ὅταν ἐφθάσαν ὁ πατέρας τῆς Μάσσας κοιμόταν. Ὁ διάβολος
τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἄρπαξε μὲ τὸ στρεβλὸ τοῦ χέρι, ἀπὸ τὰ ποδιάρια
καὶ ἄρχισε νὰ τὸν γυρᾷ μὲ φόρα γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ, ἐνῶ ἡ
Μάσσα τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της, ἐσκέπαζε μὲ ἀγωνία τὸ πρό-
σωπὸ της, μὲ τὰ δύο της χέρια, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ. Σὲ λίγο τὰ δά-
κτυλα τοῦ Σατανᾶ, κρατοῦσαν μόνο ἓνα πράγμα σάν παράξενο κομμάτι.
— Νὰ, αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο, γυρᾷ καὶ λείει τότε στὴ Μάσσα...
δῶσε μου τώρα καὶ τ' ἀδελφά σου!... Τ' ὄργανο ποὺ θὰ μαγεύει
τὸν ἱππότη σου δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμα...

Ἡ Μάσσα ἀνατρίχιασε ἀπελπισμένη μὰ ἐσκυψε τὸ κεφάλι της
χωρὶς νὰ πῇ τίποτα. Ὁ διάβολος χωρὶς νὰ τὴν ξαναοῦρησεν, προχώ-
ρησε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς καλύβας, ποὺ κοιμόντουσαν τὰ τέσσερα
ἀδελφά τῆς Μάσσας, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρπαξῇ μὲ τὸ ἴδιο χέρι
καὶ τὰ τέσσερα ἀδελφά τὸν Ρόμ, τὸν Τραγιάνο, τὸν Κωνσταντὸ
καὶ τὸν Λίβιν καὶ τοὺς στριφογυρᾷ στὸν αέρα...

Ἡ Μάσσα μόλις μπόρεσε νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια της. Ὁ Σα-
τανᾶς σὲ λίγο, ἀπὸ τὰ κομμάτια τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν της, δὲν εἶχε
ἀφῆσθαι τίποτα. Στὰ χέρια τοῦ κρατοῦσε πᾶν τέσσερες μεγάλες κλω-
στές. Ἡ Μάσσα κυττοῦσε τὸν Σατανᾶ σάν ἀπολιθωμένη. Ὁ δια-
βόλος πέρασε τότε τὸ ξύλινο κομμάτι, ποὺ εἶχε γίρει ἀπὸ τὸ κομμάτι τοῦ πα-
τέρα της καὶ περνοῦν ἐπάνω τοῦ, τὴς τέσσερες αὐτὲς κλωστὲς ποὺ
εἶχε γάνει ἀπὸ τὰ σῶματα τῶν ἀδελφῶν τῆς Μάσσας. Μιὰ χοντρή,
μιὰ φιλόλογη, ἀκόμα πὺ φιλὴ καὶ μιὰ φιλὴ-φιλὴ... ἐν ὅλῳ τέσσε-
ρες κλωστές... καὶ ἓνα κομμάτι.

Ἡ Μάσσα ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει... Τὸ ὄργανο τὸ
εἶδε πᾶν τελειωμένο... τρελλὴ ἀπ' τὴν χαρὰ
της, μὲ ὅλη τὴν ἀπελπισία ποὺ τὴν ἔδεσσε,
δὲν μπόρεσε νὰ ἀντισταθῇ.

— Καὶ τίνα, σπᾶτε μου ἱππότη, ποὺ ἀ-
νῆκε; φωνάζει...

— Ὑπομονὴ τῆς εἶπεν ὁ διάβολος...

— Τί θέλεις ἀκόμα;

— Τὴν μητέρα σου!...

Ἡ Μάσσα λιποθύνησε σὸ ἀκούσμα αὐ-
τῆς τῆς λέξεως. Δὲν ἦταν δυνατό οὔτε νὰ
τὸ ἀνταρτίσῃ ἓνα τέτοιο πράγμα. Ὁ Σα-
τανᾶς ὅμως δὲν ἔχασε καιρὸ. Προχώρησε
πρὸς τὸ ἄλλο διαμέριον τῆς καλύβας καὶ
ἀρπάξαι τὴν ἡμέρα τῆς Μάσσας ἀπὸ τὰ πο-
διάρια, τὴν στριφογυρᾷ καὶ αὐτὴν μὲ
τὸν ἴδιον τρόπο καὶ σὲ λίγο, ὅταν ἡ Μά-
σσα εἶχε συνέλθει, δὲν ὤρμησε πᾶν ἡ μητέρα
της. Ὁ Σατανᾶς, ἀντὶ γιὰ τὸ κομμάτι τῆς
μάνιας της, κρατοῦσε στὰ χέρια τοῦ, ἓνα
μακρὸν ξύλινο παρτί καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ ἄρ-
παξε νὰ στρώσῃ, μὲ προσοχὴ, τὰ ἀσπὰς
τῆς καλύβας. Ἡ Μάσσα λιποθύνησε γιὰ
δεύτερη φορὰ. Ὁ Σατανᾶς εἶχε κατασκευ-
ασε πᾶν καὶ τὸ δοῦλο... Σὲ λίγο λεπτὰ ἡ
Μάσσα ἀνέλαβε τὴν ἀσθητικὴν της. Ὁ Σα-
τανᾶς τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε γελαστό:

— Καὶ τώρα, πάρε αὐτὸ τὸ ὄργανο, αὐ-
τὸ τὸ βίολι, καὶ γάνε τοεῖς φορὲς τὸν
γύρο τοῦ πύργου. Πάρε μὲ τὸ δοῦλο αὐτό,
ἐπάνω στὴν κροδέ... καὶ θὰ ἴδῃς... καὶ θὰ
με θυμῇθης ὁραία μου... ἐγὼ, τώρα φευ-

ΓΡΑΦΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΧΡΥΣΗ ΖΩΝΗ

ΤΟΥ VICTOR MARGUERITE

Μέσα στη στενή κοκκία της χαμίνιας κοιτών ο "Ιβ Λεμονιάλ. Το διπλό κούνια της θάλασσας και της μηχανής τον νανούριζε. "Άφρα πετάχθηκε πάνω κίτρινος απ' τον φόβο του. "Ένας τρομερός κρότος διέκοψε τον νανό του. Το μεγάλο βατόρι κουνήθηκε, τραντάχθηκε δολοκλήρο. Βήματα άκουστηκαν άμεσως, φωνές και κλαυψιάματα σπαραχτικά.

Είχε γίνει σύγχυση. "Η «Κολομβία» ξεκούλιασμένη, έβουλιασε αγά-αγά ενώ η θάλασσα άρχισε να κατακλύζει το κατάστρωμα. "Ο "Ιβ με τα νυχτικά του άρχισε να σπρώχνει τους άλλους επιβάτες της χαμίνιας για να ανοίξει τόπο και να βγει έξω.

"Εβουλιασε τέλος στη σκάλα τσαλαπατώντας αδιάκοπα τους επιβάτες και άρχισε με μια δύναμη ακατανίκητη προς τ' άπάνω.

Κάθε τόσο έβγαζε μηχανικά το ζωνάρι του, ένα χονδρό πέτινο ζωνάρι που είχαν γεμίσει δολάρια. "Έχει μέσα είχε όλη την περιουσία του. Βαράινανε και τον πληγώνανε αυτές οι οχτροί χιλιάδες δολάρια κρεμασμένες πάνω του, μα του φαινότανε χαλάρες γιατί ήταν χονδράκι!

Μα τότε τα λεφτά αντιπροσώπευαν όλη την περασμένη ζωή του καθώς και την μέλλουσα, μια ζωή γεμάτη από περασμένες φτώχειες και τσακισμένη απ' τη σκληρή δουλειά, έτος όπου η τύχη του τον έφερε στο Κλόντικ και σε λίγους μήνες] κέρδισε] οδόντα χιλιάδες φράγκα.

Γύριζε τώρα στην πατρίδα του στην όμορφη "Αλ-ντε Φόρνε για να ζήσει εκεί ήσυχα και εδντισμένη, ύστερα από τόσα χρόνια σκληρής δουλειάς, πόνου και κούρασης.

"Υστερα από σαράντε χρόνια μαρτυρικά, θα ζούσε κι αυτός λίγο καιρό χωρίς σκοτούρες και βία αναί!

"Ο "Ιβ βαδίζοντας με το ένα χέρι το ζωνάρι του και με τ' άλλο δίνοντας γροθιές τρομερές, ανέβηκε στο κατάστρωμα του βατορίου, πατώντας πάνω σε κομμάτια γυναικών, παιδιών ή κανενός γέροντος! "Ακούγονε από πίσω του μια τρομερή συναυλία από θρήνους, και άγριες φωνές, μα εκείνος συλλογίζονταν πως να μη χάσει το ζωνάρι του, με το χονδράκι!...

Μέσα στο σκοτάδι δεν ξεχώριζε τίποτε, ούτε κατάματα, ούτε πλείονες του βατορίου. "Ο "Ιβ κατάλαβε απ' τη κλίση της γέφυρας πως η «Κολομβία» βούλιαζε πολύ γρήγορα! Μόλις φαινότανε μακριά το άλλο βατόρι που την είχε χτυπήσει. Τι να κάνει!

Μια μικρή λιποθυμία ήρθε στον "Ιβ, μα γρήγορα συνήλθε. Είδε κοντά του μερικούς ναυτές μισογυμνους που κλαίβανε γύρω από μια βάρκα, πους να μη πρώτος μέσα. "Ένας τράπησε με το μαζάρι του το στήθος του γειτονά του. Τέλος η βάρκα άρχισε στη θάλασσα και άρχισε να πηδά σαν καρυδόφλοδο. Άγρια πάλι γινότανε και οι δυνατότεροι ούγανε τους αδύνατους στο νερό.

"Ο "Ιβ Λεμονιάλ παρακολούθησε την πάλι έτοιμος να πηδήξει μέσα στη βάρκα και στην κατάλληλη στιγμή άρχισε και με την βοήθειαν ενός σκουινού, μπόμερς και κατέβηκε από τους πρώτους στη βάρκα. Άρπαξε το κουπί και καθήσε... "Η βάρκα γέμισε άμεσως από επιβάτες. "Ο "Ιβ ένοιωσε τότε μια τρομερή χαρά χαιδένοντας το ζωνάρι του. Γι' αυτόν ο κόσμος όλος ήταν το ζωνάρι του!...

Χούμ; Τι ζητούν αυτά τα πτήνη!... Χέρια με ρόζους και άσπρα χερσάκια βαστούν τα πλάγια της βάρκας, και κεφάλια σηκώνονταν με μάτα γοητευμένα απ' την τρομάρα και παρακαλούν να τους πάρουν μέσα!... Δεν θα τους άρσιουν λοιπόν να τραβήξουν κουπί; "Ο χαμένος θα σώσει το κομμάτι του!... και ο "Ιβ με άνακαθίσει σχεδόν βλέπει τους ναυτές να χτυπούν με τσεκούρια τους ναυαγούς που θέλουν ν' άρπαχτούν από την βάρκα και να τους τσακίσουν τα χέρια.

Μέσα στη καταχνιά φαινόταναν τα φώτα ενός βατορίου που τους έκανε συνία! "Ο "Ιβ τραβούσε πίντοτε κουπί. "Έλπιζε πάντοτε πως τα συνία και το φως που άλλοτε φαινόταναν και άλλοτε χανόταναν, θ' άρχιόνταναν να τον σώσουν αυτόν και το χονδράκι του.

"Άφρα ένοιωσε πως έφυγε απ' τη θέσι του, και πετάχθηκε μακριά σαν φτερό... "Ένα φοβερό χτύπημα τον χτύπησε στο πρόσωπο, έλασε το κουπί, κι έμεινε μονόχως, χαμένος, πάνω στα κίματα!... Άμέσως ένοιωσε την τραγική θέση που βρισκότανε. "Η βάρκα παρασύρθηκε απ' τα κίματα και έφυγε μακριά. "Αχ! εκείνο το ση-

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

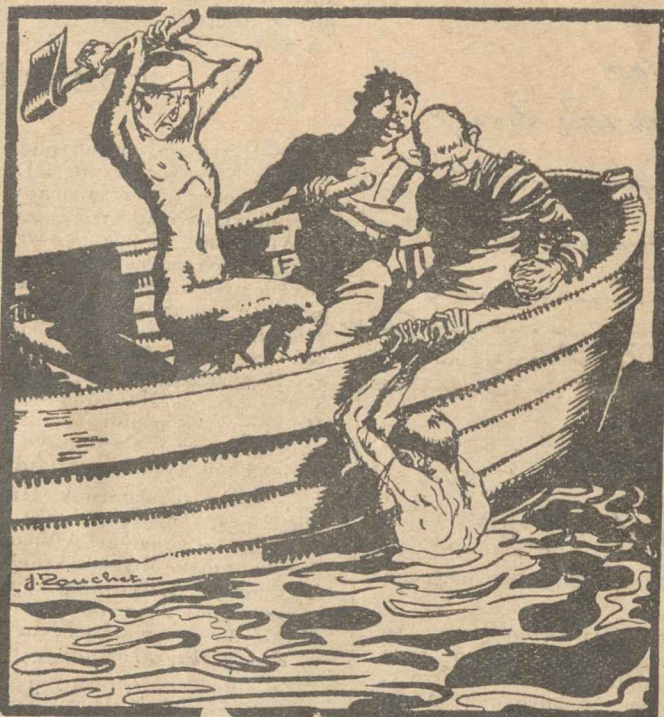
Τί ήταν τα Μαμμουθ;

Τα Μαμμουθ ήταν μεγαθήρια που ζήσανε κατά τους προϊστορικούς χρόνους. "Ως σήμερα άκομη στις Άρκτικές έρημους της Βορειοανατολικής Σιβηρίας και 2.000 χιλιόμετρα μακριά απ' τη παροδορμική γραμμή, οι άνθρωποι των μερών αυτών και τα ζώα, τρέφονταν απ' το κρέας των Μαμμουθ το οποίο βρισκείται διατηρημένο σε καλή κατάσταση απ' την επίδραση των πάγων.

"Η έπιστημονική έρευνα πούγινε επί των ανεμάτων αυτών απέδειξε ότι τα Μαμμουθ ούτε έτρωγαν, ούτε κατέδιναν τους προγόνους μας. "Ο Μπασέτ Ντιγκμπάι, στο βιβλίο του "Τα Μαμμουθ, μας λέγει ότι τα μεγαθήρια αυτά της προϊστορίας έτρεφαντο με χλάδους πεύκων, ελάτης και ίτιάς. Για ποικιλία δε είχαν στο μιν τους... άγριοιούλουντα και... βατράχια... Παρόμοια ύποληψια τροφής βρεθιζανε στα δόντια τους και στον στομάχι τους.

Οι ιδιαιτερείς νομίζουν ότι τα Μαμμουθ είνε άκομη ζωντανά! ή θέα μόνον του πτώματος ενός Μαμμουθ είνε ικανή να τους παραποροποιήσει και να τους ελπίσει να ανεμίσουν. Πιστεύουν ότι τα Μαμμουθ είνε γιγαντιαίοι ποντίκοι που ζουνε κάτω απ' τους πάγους. Πειθαίνουν δε όταν βγαίνουν στην επιφάνεια κι αντίκρυσουν το φως του ήλιου.

Τα Μαμμουθ είνε πολύτιμα για τους χαλιόδοντες που έχουν, κι οι όδοι είνε το μόνον έμπόριον των ιδιαιτερών.

Χτυπούν με τσεκούρια τους ναυαγούς.

Ποιός άνθρωπος ξώδωσε δολοκλήρη

περιουσία για το σκύλο του;

"Η δεσποινίς Γαλλίνα, κόρη ενός πλουσίον μετόχου των Άγγλικών σιδηροδρόμων ξώδωσε δολοκλήρη περιουσία για την περιποίηση και την συντήρηση των τριών μαζών σκυλίων της. Τα τυχερά αυτά ζώα είχαν ιδιαίτερη παρρησία κι' έναν ιδιαίτερο γυναικά. "Η ιδιότροπη αυτή δεσποινίς άγούρε τέσσερις φορές το χρόνο, χωριστά για το καθένα σκυλάκι, οι όποις στοιχίζαν 100 λίρες. Το κάθε τους γέμισα στοιχίζε 20 σελίνια. "Ο γυναικάς τους έπαινε 100 λίρες το χρόνο και τη στολή του. "Η δε... σκυλιάρη είχε ένα μισθόν 75 λιρών. "Η Μις αυτή είχε μια μινιατούρα με τα κεφάλια των τριών αγαπημένων της σκυλίων, την όποιαν φορούσε ως πενταγύριον.

"Ένας Άγγλος έβγενη πλήρως 500 λίρες για να περιβάλλει το λαμίο του σκύλου του με ένα χρυσό κολάρο που άγούρεσε. Για το ζώο αυτό είχε ξώδωπει εν όλο 4 χιλιάδες λίρες. Ένα άσημενο κολάρο με τέσσερα μικρά διαμάντια πουλήθηκε στο Λονδίνο το 1832 στη Λαϊκή Μάρτυ, αντί 210 λιρών, για να στολή το λαμίο του μικρού της σκύλου.

Ποιός άνθρωπος κοιμήθηκε 57 χρόνια κατά σειράν;

"Ο Κοητικός φιλόσοφος και ποιητής Έπιμενίδης. "Όταν ήταν παιδί τον είχε στείλει ο πατέρας του για να βοηθίσει ένα χαμένο πρόβατο. Κατά λάθος πηξε σ' ένα υπόγειο μέρος κι' εκεί κοιμήθηκε 57 χρόνια. "Όταν ξύπνησε ήταν γέρος, κι' όλα τα πράγματα κι' οι άνθρωποι του φαινόταναν παράξενοι. Οι Έλληνες θεωρούσαν τον Έπιμενίδα ως έννοούμενον των Θεών κι' οι Άθηναίοι τον τιμούσαν. Πέθανε στην Κοήτη σε ηλικία 157 ετών κατά των Λατινών. Έγραψε 6.500 στίχους για τη γενεαλογία των Θεών, και 4000 στίχους για τον Μίνωα. Έγραψε πραγματείας περί της Ύψις της Κοήτης και μερικά άλλα έργα δημοκρατικής φύσεως.

~~~~~
μάδι, το μικρό φως!... "Αν ζολυμπούσε έως εκεί! "Έκαστον και δικόστα μέτρα δεν είνε σπουδαίο πράγμα; Μα την ίδια εκείνη στιγμή ένοιωσε κάτι να τον βαρύνει και να τον τραβίσει προς τον βοδό... Τι είχαν αυτό; Είταν το ζωνάρι του!...

"Έβαλε τα δυνατά του, αναγίδηξε, προσπαθώντας να κρατηθεί πάνω στα κίματα, μα το βάρος του χρυσού τον παράλυνε, και άφησε να βέβαια τον τραβούσε μέσα στην άβυσσο. "Ο "Ιβ σκέφτηκε τότε να λύσει το ζωνάρι του, να χαλαρωθεί, έτσι να γλυτώσει!... Μα το αλλωρό νερό άρχισε να γεμίζει το στόμα του, τα μάτια, τ' αυτιά του. Χτυπούσε τους άφρονες με τα τεντωμένα χέρια του με τίποτα, τίποτε δε μπορούε πιά να κάνει!... Το χονδράκι τον τραβίκε διαρκώς προς τα βάθη... Χάνει τις αισθήσεις του, ξεψυχάει... "Η καταρραμένη χρυσή ζώνη τον είχε πνίξει!...

Victor Marguerite

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Οδηγούμενοι από τον κύριο τους, ξεχούσαν σ' όλα τα διαμερίσματα της εκκλησίας, ψάχνοντας στους άμφωνες, στα εξομολογητήρια, τους βουίους, παντού. Μα του χάσαν! "Ο δόν Διέγος Διάς είχε γίνει άφαντος, σαν να είχε πετάξει στους αιώρες.

IV

“Όπου ξαναφάνεται ο Στραβοχέρης

"Όσο ο "Ιστανός δεν είχε πετάξει. Άπεναντίας... "Ένώ ο κύριος της Θούνης, τυφλωμένος από τη σκόνη, στην φογύλα, ο δόν Διάς έφερε γύρω το βουί και συσπειρώθηκε μεταξύ της Άγριας Τραπέζης και του τοίχου. Σ' ένα κούλωμα αυτού του τοίχου, βιαστικά, είχαν χονδρικό ένα χάλκινο κουτί το όποιο ο δόν Διάς έπιασε. Άμέσως μια πλάκα παραμέρισε και μια σκοτεινή τρύπα φάνηκε μέσα στην όποια ο "Ιστανός χούηκε σούνουντας. "Όταν ο "Ιστανός πέρασε δολοκλήρος, η πλάκα ξαναπήρε στη θέση της.

"Ο δόν Διάς είχε σπεί. Άνάπνευσε, άκουγε γελάοντας τις επιφανήσεις των όπλιτών οι όποιοι έμαζαν να τον βρουν μέσα στην εκκλησία και έπειτα άρχισε να κατεβαίνει την υπόνομο. "Έκει που τέλειωσε η υπόνομος κι' άρχιζαν διάφορες υπόγειες στοές, ένας δανδής άναμμένος είναν μπηγμένος στο χώμα. "Ο δόν Διάς τον έπιασε κι' άρχισε να βαδίζει.

Κανείς στην Τουρραίνη δεν είχε την ύπαρξη των υπόγειων αυτών στοών, εκτός από το δόν Διάς και δύο μέλη του συμβουλίου της "Εκείσεως.

"Ο δόν Διάς καλώς περπατούσε, κοιτάζε το δαχτυλίδι που είχε δώσει στον Πλουσέ και το όποιο είχε πάρει από όλιγον απ' τον κόμητα.

Μα βιαστικά ούτιδα, έσκαινε το πρόσωπό του. "Η υπόσχεση είνε χροιά! "Πρέπει να την εκπέσει. Άλλά η έπιστολή της Μαγδαληνής πρότεινε να μ' έμποδισή στην πραγματοποίηση των σχεδίων μου! Μα κι' ο πατέρας της που στήθηκε κάποτε έμπόδιο, αλλά το υπερπήδησε... Χτύπησε το πόδι του με πείσμα κι' έτάχυνε το βήμα του.

Ήλθε περπατήσει ως ένα τέταρτο της ώρας, όταν έφρανα στήθηκε, έχωσε το χέρι του σ' ένα άνοιγμα του τοίχου κι' έβγαλε από μέσα μια σκάλα. Την έστειρε στον τοίχο κι' άρχισε ν' ανεβαίνει. "Όταν έφτασε στο δόλο των υπόγειων έσπρωξε με το χέρι του μια καταπακτή, η όποια δεν φαινόταν διόλου από κάτω.

"Η καταπακτή αυτή έβγαζε σ' ένα στενό τετραγωνό χώρο, ο όποιος δεν είναν άλλο από το ζωφωμα του βάθρου του αγάλματος της Άρτέμιδος το όποιο βρισκόταν μέσα στους κήπους του παλατιού του κομήτη της Θούνης. "Έκει ο δόν Διάς πιασε ένα κουτί κι' άμέσως μια πλάκα του βάθρου υπερέβησε. "Από το άνοιγμα αυτό ο δόν Διάς έβγαλε το κεφάλι του έξω.

Τίποτε δεν έόλυνε μέσα στον κήπο. Μαζούκι, μέσα στα πρώτα φώτα της χαράς, φαινόταν το παλάτι του κομήτη βυθισμένο στον ύπνο του.

— Καλά! ψιθύρισε ο "Ιστανός, εκεί κάτω κανείς δεν έβγηνε. "Ο κομής και οι άνθρωποι του θα χάσουν πολλή ώρα άκομη ψάχνοντας για να με βρουν. Προφτάνω άκομη να επισκεφθώ τα έργα μου.

Ξανάβαλε το κεφάλι του μέσα κι' έπιασε το ελατήριο. "Η μαριάρνη πλάκα ξαναπήρε στη θέση της άθουρβα.

"Ο δόν Διάς κατέβηκε στο βάθος του υπόγειου, έβαλε τη σκάλα στο μέρος από το όποιο την είχε πάρει, ξαναπήρε το δαυλό του κι' έξακολούθησε το δρόμο του. Μονάχα που τραβήξε προς άλλη διεύθυνση.

"Αντι να βαδίζει κατ' ευθείαν έμπρός του, όπως έκανε ως τώρα, πήρε μια πλάγιη στοά που τραβούσε προς τη διεύθυνση του μεγάρου της Θούνης. "Η στοά μαζούκε δύο ή τριών χιλιάδων ποδιών κι' είναν τοίχος την έκοβε απότομα.

Στη μέση του τοίχου αυτού άνοιγε μια τρύπα, η όποια όπως φαινόταν, από τα χώματα που είναν σωρασμένα κάτω, είχε γίνει τώρα τελευταιά. "Ο δόν Διάς σημάχεντας και σκυφτός πέρασε απ' την τρύπα. Άκουσε τότε χτύπους υπόκοφους που αντίχυσαν κατά ίσα διαστήματα.

— Διάβολο! γούλλισε, το ζώον αυτό ξέχασε ότι ξεμερώνει. Και έπεισε να φτάση στην άλλη άκρη του περασματος. "Έκει ένα φωνή που χονδρικό στον τοίχο, έρχινε κοκκινωπό φως γύρω του. "Ένας άγνωστος καθισμένος σ' ένα θρανίο χτυπούσε με μια άξια τον τοίχο άπέναντί του, βράζοντας σε κάθε του χτύπο έν άγκωνάρι η ένα κομμάτι ξύλου.

— Φτάνει! φώναξε ο "Ιστανός.

"Οάνθρωπος στράφηκε σκουπίζοντας με το άριστερό του χέρι τον ιδρώτα ο όποιος πλημμύριζε το χέτισγο και βλαβώδες τον πρόσωπο. "Ο άνθρωπος αυτός είναν ο Στέφανος ο Στραβοχέρης.

Πώς είχε κατορθώσει να σωθή αυτός ο άθλιος που όλος όκοσμος στην Τουρραίνη τον περνούσε από δύο μηνών για πεδαμένον; Είχε ανάγκη να το πούμε αυτό, πριν προχωρήσουμε στην ιστορία μας.

Μια νύχτα ο δόν Διάς, γυνούσε από μια συνέντευξη με τον Κομτέρα και είχε πάρει πάλι τους υπόγειους δρόμους των κατακομβών. Άφρανα, άκουσε κάτι να πέφτει μ' έναν υπόκοφο κρότο κοντά του. "Ο "Ιστανός στήθηκε και φοβισμένος για μια στιγμή, τραβήξε το σπαθί του. Μα άμέσως άναβήθηκε.

Είταν εκείνη τη στιγμή σ' έναν κούλο όπου έτελειωναν δέκα στοές κι' ο όποιος βρισκόταν κάτω από τη μεγάλη Πλατεία της πόλεως. Άμέσως ο δόν Διάς κατάλαβε από που προήρχετο αυτός ο ήχος. Κάποιο ζώο ή κανείς άνθρωπος είχε πέσει μέσα στο πηγάδι του Άγιου Κεντίου.

Τότε ο δόν Διάς προχώρησε προς τον αντίκρυνο του τόγγο κι' έκει ετραβήξε ένα σύστη.

Μια μικρή σιδερένια πόρτα άνοιξε. "Ο "Ιστανός έβγαλε το φωνάρι του μισό απ' το άνοιγμα κι' άμέσως είδε έναν άνθρωπο να άγανίζε και να ξεγινιάζεται προσπαθώντας να κρατηθεί από τους τοίχους που πηγαδιού για να μη βουλιάξει μέσα στο νερό, το όποιο βρισκόταν δύο πόδια πάνω χαμηλά από την πόρτα.

"Ο δόν Διάς άναγνώρισε άμέσως στο πρόσωπο του άνθρώπου αυτού τον Στραβοχέρη, εκείνο που την ημέρα της άφίσεως του στην Τουρραίνη του είχε περάσει το σκουπί στο λαμίο.

Μόλις τον είδε ο "Ιστανός άρχισε να χαμογελά και να σκύβει το κεφάλι του για να μη βουλιάξει μέσα στο νερό.

"Ο Στραβοχέρης είχε χάσει πιά τις δυνάμεις του, τα δαχτύλα του άφσαν τον τοίχο από τον όποιο ήταν γαντζωμένος και ο δυστηνέβουλιάζε μέσα στο νερό.

— Καλό κατενόδιο! του φώναξε ο δόν Διάς. Κι' έκανε να κλείση την πόρτα, μα άμέσως μια ιδέα τον έκανε ν' αλλάξει γνώμη. Για να εκπέσει κάποιον σχέδιο που μελετούσε ο "Ιστανός, χρειαζόταν κάποιον άνθρωπο τον όποιο να ζάνη, οτι θέλει. Άν έσώζε το Στραβοχέρη από το βέβαιο θάνατο, θα είχε τον άνθρωπο αυτό.

"Ο δόν Διάς έσκυψε λοιπόν προς το πηγάδι και τη στιγμή που ο Στραβοχέρης θά βούλιαζε για τελευταία φορά τον ετραβήξε από τα μαλλιά και τον έβγαλε έξω.

Σε μια ώρα ο Στραβοχέρης άνοιξε τα μάτια του κι' αντίκρυσε γύρω του ένα άδιαπέραστο σκότος. Βρισκόταν έαλειμένος σε μια παλαιά άμφοροσπονή και σκεπασμένος με βρασιά παπλωμάτα. Χιλίες δυο σκέψεις γεννήθηκαν άμέσως στο μυαλό του.

Ποιος τον είχε τραβήξει από το πηγάδι; Που βρισκόταν; Σημάχενε και ψιψαφώντας άρχισε να ψάχνει γύρω του. Μα προς όλες τις διεθνύνσεις έβλεπε ότι ο τοίχος του έφραζε κάθε έξοδο.

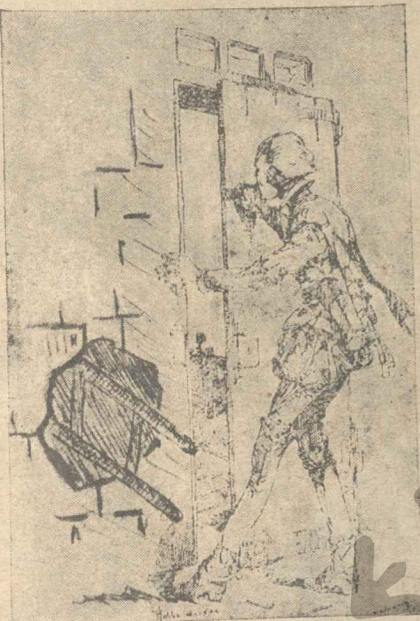
"Ο Στραβοχέρης έσπρωξε τότε έξαφνικά. Φαντάστηκε πως το κακούργημα του είχε ανακαλυφθεί και ότι τον είχαν φυλάξει, για να τον οδηγούν αμέσως στην κομμή.

"Έκείνη τη στιγμή άκουσε βήματα απ' έξω και τον κούτο ενός κλειδιού που μπαινω στη κλειδαρότρυπα. Άμέσως η πόρτα άνοιξε κι' ο δόν Διάς παρουσιάστηκε ούγοντας το φως του φαναριού του πάνω στα πελιδνά χαμακρηστικά του Στραβοχέρη. Μόλις τον αντίκρυσε ο Στραβοχέρης έκανε περίτμος πίσω ως που άκούμπησε στον τοίχο. "Όταν έφτασε εκεί έοριξε ένα βλέμμα γύρω στο δωμάτιο που βρισκόταν, το όποιο φωτιζότανε τότε από το φανάρι του Διάς. Άμέσως κατάλαβε ότι βρισκόταν σε μια αθέορα βασιλοσπονή. Άπάνω στους τοίχους είναν κρεμασμένα διάφορα σιδερένια έργα τέτα, αλυσίδες, κίονες, ελάσματα ρόδες, πριόνια, σφύρες και άλλα. Κάτω από πάτομα βρισκόταναν μαχαλιά για την ανάλυση του μολυβίου και ένα σωρό λογιά και βουίνα.

"Ο Στραβοχέρης δε θέλησε να δη περισσοτέρα. Έπιασε άμέσως στα πόδια του δόν Διάς και βέβαιος ότι έμελλαν να τον βασανίσουν, άν δεν άμολογούσε την άσπλη της Μαγδαληνής άρχισε κλαίγοντας να τα ρηολογία δια, χωρίς ο δόν Διάς να τον κάνει καμιά ερώτηση! "Ο "Ιστανός στην άρχη δεν έδωσε καμιά προσοχή σ' αυτή την ιστορία, είναν μάλιστα διατεθειμένος να τον σταματήσει όταν χτύπησε στ' αυτιά του τόνος του Πλουσέ.

"Ο δόν Διέγος έγινε τότε προσεχτικός. Άένε ότι και τα πιο άμφορα θηρία έχουν μέσα τους το αίμα της ευγνωμοσύνης. "Ο Πλουσέ του είχε σώσει κάποτε τη ζωή, με κίνδυνο της δικής του.

('Ακολουθεί)

Στο άνοιγμα μέσα είναν μια σκάλα.

Valencia!

ΔΥΟ ΙΣΠΑΝΟΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΞΕΤΡΕΛΛΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ.
 Άνω: Ἡ Ραχέλ Μελλέρ ὅπως ἐμφανίζεται ἐν τῷ φιλμ Κάρμεν
 Δεξιά: Ὁ Χοσέ Παντίλλα, ὁ συνθέτης τῆς περὶ φημς «Βαλέντσιας».

Ἡ Βερν Τήνκντλ ἐν ἑνὶ ἐργῷ
 «Σιγὰ».

Ἡ Βριγίττα Χέλμ ὡς Νινὸν ἐν τῇ μεγάλῃ
 ταινίᾳ τῆς Οὐφᾶ «Μητρόπολις».

Τὸ μπαλεττο ἐνὸς θεάτρου τῆς Νέας Ὑόρκης ὅπως
 ἐμφανίζεται ἐν μιᾷ ἐπιθεώρησι.

Ἡ χορεύτρια Σπινέλλι, ὡς διάβολος ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν
 «Ἡλυσίων Πεδίων» ἐν Παρίσι.

Ἡ πρωταθλήτρια τοῦ Φόξ Τρότ Ζανέτ Γκαίνερ, ἡ
 ὁποία κερδίζει 1000 δολλάρια τὴν ἡμέραν.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΠΟΥ ΜΕΤΑΚΙΝΟΥΝΤΑΙ

Περπατάτε τα σπίτια : 'Ολόκληρο ξενοδοχείο που κάνει... φτερά ! 'Ο περίπατος μιάς... τράπεζας ! 'Εταιρείες μετακινήσεων. Τό Σικάγον κι' οι ιδιοτροπίες των κατοίκων του. Θέλω να πάω μαζί μου το σπίτι μου ! 'Όπου αντίγράφεται η ιστορία του φούρνου του Χότζα...

Θά τα χίσετε κυριολεκτικάς.
Αυτή τη προσδοκία σας την κάνουμε γιατί πρόκειται να μάθετε πράγματα άπιστα. 'Αν και η σύγχρονη αρχιτεκτονική μας έχει καταπλήξει με τις προόδους της, εν τούτοις δεν μπορούμε να μείνουμε άσυνκίνητοι στις νέες εκρήξεις που μας παρουσιάζει. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο δηλαδή, μας δηλώνει, ότι τα άκίνητα γίνονται... κινητά χωρίς την επενέργεια του σεισμού. Μπορεί δηλαδή η σύγχρονη μηχανική να μεταβάλει ένα σπίτι σε αυτόματο και να το μετακινήσει όπου θέλει. 'Όσο άπιστο και αν φαίνεται αυτό θαύμα, ή αλήθεια είναι ότι, μπορεί κάλλιστα, άρκει να το θέλει, — ποιά άλλη ; — η αμερικανική μηχανική, για να μετακινήσει λ. γ. μία κλινική ανιόντων νοσημάτων και να πάει να την θεμελιώσει δίπλα στη Βουλή, όπως θα μπορούσε πάλι να αρπάξει τη Βουλή και να την πάει κοντά στο μέγαρο της 'Ανωμόνου 'Εταιρείας Απασχολήσεων ! Στην 'Αμερική αυτές η μετακινήσεις συμβαίνουν συχνά. Πρό ολίγον έτών ο αστυνόμος της πόλεως Πλούντ, της Νότιν Ντακότα, ανέκρινε ότι η πόλις αυτή ήταν χτισμένη σε μέρος άνοητο, γιατί είχε έξει κοντά έλη. 'Αμέσως λοιπόν γίνθηκε μία σύσκεψη των άρχων της πόλεως, και αποφασίστηκε να μετακινήσουν την Πλούντ και να την εγκαταστήσουν σ' ένα άλλο όγεινό μέρος, που βρισκότανε λίγα χιλιόμετρα μακριά.

Το πρώτο κτίριο που μετακινήθηκε ήταν ένα μεγάλο ξενοδοχείο το όποιον μετεφέρθη απ' την παλιά του θέση στη νέα με τη βοήθεια 120 αλόγων. 'Η εκκλησία ακολουθήσε το ξενοδοχείο κι' ύστερα το υπόλοιπον της πόλεως που περιλάμβανε διάφορα μαγαζιά, σπίτια, κι' άλλα δημόσια κτίρια. 'Αρκετά περιεργον ήτανε το θέαμα της μετακινήσεως ενός χωριού, από 150 σπίτια. 'Η μετακίνησης αυτή έγινε διά μέσου μιας πεδιάδος και εις απόστασιν 18 χιλιομέτρων, τη βοήθεια άτοιμηχανών και αλόγων. Τα σπίτια είχανε τοποθετηθεί πάνω σε σιδερένια «τελάρια» με ρόδες και μετεφέρθησαν σ' αυτά, άκέραια στα νέα τους θεμέλια. Πρό τριάντα έτών ή ίδια μετακίνησης έγινε στη πόλι Τεπεραίου, στην 'Αγγλία, διά λόγους όγεινής πάλιν. 'Η μεγαλύτερα όμως μετακίνησης πούχει γίνει έως τώρα ήταν ενός μεγάρου, στη Νέα 'Υόρκη. Το κτίριο αυτό έξυγίσε 8.000 τόνους. 'Η μετακίνησης του έγινε με βίντσα και διήρκεσε δέκα εβδομάδες. Χρησιμοποίησαν δέκα χιλιάδες μέτρα χοντρό σύρμα, τρεις μηχανές τριβεί για να παρακολουθήση το πρωτοφανές θέαμα. Έννοείται ότι ο μηχανικός που είχε αναλάβει αυτή την επικίνδυνη επιχείρηση ύποχρεούτο συγχρόνως να πληρώσει και τις ζημιές που θα πάθαινε το κτίριο κατά την μετακίνηση. Θ' αποζημιώνει δηλαδή τον ιδιοκτήτη του με 60.000 λίρες, άλλ' εύτυχως ή μετακίνησης έγινε χωρίς να πάθει τίποτε το κτίριο.

— Στη Γλασκώβη μετετοπίσθη επίσης ή έπισκοπή, της οποίας το βάρος ήταν 60 τόνων. 'Η μετακίνησης έγινε με δύο άτμομηχανές. Στο Νέυτον, της Μασαχουσέτης μετετοπίσαν επίσης μία τράπεζα. Την πέρασαν απ' το μέρος της σιδηροδρομικής γραμμής, από τους κεντρικούς δρόμους της πόλεως και την έτοποθέτησαν στη νέα της θέση σ' ένα και άκέραια !

Στο Σικάγο επίσης μετακίνησαν σε απόσταση 350 ποδών το «Νορμαδικόν Μέγαρον» το όποιον έξυγίσε 10.000 τόνους, χωρίς να πάθει την παραμικρή ζημία. Οι κάτοικοι του Σικάγον διασκεδάζουν τακτικά με τις μετακινήσεις αυτές. Κάθε ιδιοκτήτης που νομίζει ότι το σπίτι του δεν βρίσκεται σε καλή τοποθεσία, ή ότι δεν το βλέπει ο ήλιος χωρίς να χάνη τον καιρό του φρονιάζει τον εργολάβο μιάς «'Εταιρείας Μετακινήσεως Σπιτιών» και του λέει :

— Θέλω να μετατοπίσω το σπίτι μου. Θέλω περισσότερο ήλιο. Θέλω να πάω το σπίτι μου στην έξοχή !

Κατά τη διαρρύθμιση της πόλεως Βάσιγκτον πολλά σπίτια μετακινήθηκαν για να γίνη εδυνάμωσις των δρόμων. Στη Καλλιφόρνια, ένας γιατρός μετέφερε το σπίτι του σε μία απόσταση μιάμισης ώρας ! Το πέρασαν μάλιστα κι' από ένα ποτάμι ! Χαρακτηριστική σχετικώς ήταν ή ρεζιλιά μιάς εταιρείας μετακινήσεως που έδωμοσευθή σε μία αμερικανική εφημερίδα : «Κατά τη μετακίνησης του σπιτιού τούτο το όποιον έξυγίσε 100 τόνους και άποτελετο από δέκα δωμάτια δεν έπαυσε ούτε ένα τζάκι και δεν μετακινήθηκε απ' τη θέση του ούτε ένα αντικείμενον». Στην Αυστραλία οί... περιπατοι αυτοί των σπιτιών είνε συχνόι. Μία μάλιστα πόλις, το Σέλβερτον, έχει μετακινήθει μέχρι σήμερα τρεις φορές χωρίς να πάθουν τίποτε τα σπίτια του.

ΣΗΜ. «Μπουκέτου». — Ένα κτίριο μετακινείται άφω έξθεμελιωθεί. Το τοποθετούν κατόπιν σε ίδιές μηχανές και το θεμελιώνουν στη νέα του θέση.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Του Frans Lindermann

Βασίλεμα ήλιου

'Ολόνοιχα σήμερα τα παράθυρά μου ! Τα χειλιόνα μου ξαναγυρίζουν στις φοιήδες τους. Κι' εγώ κυττώ το ξαναγυρισμά τους, κι' εγώ νοιώθω απόρη άρρωστη την ψυχή μου και το σώμα μου.

Και το φως θαυμάζεται απ' τις σκιές του δειλινού και ή ψυχή γέρνει μαλακά στην άγκαλι των σκοταδιών που φτάνουν...

Και ή ψυχή μου κλαίει, κλαίει... Μά να ! 'Απ' το παράθυρο βλέπω να περνάει μία κόρη. 'Ω ! δεν είνε περισσότερο από δέκα τεσσάρων έτών...

Νά ! την βλέπω ! στέκεται κάτω απ' τ' αντίκρυνό παράθυρο και πιάνει μία γλυκιά όμυλιά μ' έναν νέο της ήλικίας της...

Είν' ένα εικόλλιο ; Θεέ μου πόσες άρρωστες άναμνήσεις μου ξαναφρονται στο νού μου ! 'Ω ! σάν την κόρη έζεινη, σάν τον νέο αυτόν, κι' εγώ δεν ήμουν κάποτε !...

Μά ο οδρανός σκοτεινιάζει ! Δεν βλέπω πιά το ζευγάρι πούλειται στο σκοτάδι της νύχτας... Δεν διακρίνω παρά τις σκιές των κορμών τους...

'Η ήσυχία μονάχα συντροφιά μου... Είμαι μόνος πάλι μόνος... και τα πουλιά μου φαίνεται πως δεν θά ξαναπετάξουν πιά...

Είμαι μόνος κι' αίσιδάνομαι κάποιον φόβο να με κατέχ... Κλείνω τα παράθυρά μου κι' άποσύρομαι στο βάθος της ήρεμης κατοικίας μου...

'Η νύχτα... ή μακριά αυτή νύχτα των άναμνήσεων ή τριφύς... 'Η νύχτα που σήμερα μου φέρνει μία τρομάρα, μία σπιά βροχή και παγερό σάν τον θάνατο !...

'Ω ! ή νύχτα αυτή, άς ήταν μορετό να μείνη ή τελευταία στην τραγική ζωή μου...

***

Γιατί έχεις τόσο κόκκινα μάγουλα, ρωτάει ο άνεμος την κόρη ; — Τι με μέλλει και ρωτάς ; του λέει έζεινη με περηφάνεια και ηθδίες πάνω από το φρύα της του καταπράσινου χήπου...

— Γιατί λάμπουν έτσι τα μάτια σου, κόρη όραία ; τη ρωτάει τώρα στον κήπο τα δροσερά λουλούδια του !...

— Δεν είνε δουλειά δική σας, αυτό που μ' ερωτάτε, άποκρίνεται γελώντας ή κόρη...

Και περνώντας κάθεται κοντά στη βρύση του κήπου ή όραία κόρη και σφίχει και πιίνει τολόκαθαρο κρύο νερό της ζωής...

— 'Α ! πως καίνε τα χείλη σου, κόρη όραία ! της λέει τώρα και ή όραία βρύση...

Τότε έζεινη κοκκινίζει ντροπαλή, γελάει όμως και πάλι και σε λίγο σηκώνει τα όλομυρα μεγάλα μάτια της...

Και τότε ο ήλιος κρύβεται σ' ένα σύννεφο. 'Η φύση χλωμαίνει για μία στιγμή...

'Η κόρη άνοίγει διάπλατα τα μάτια της έκπληκτη από μία ευτυχία...

Μπροστά της φανερώνεται ξαφνικά ένας ξανθός νέος, που ήταν κρυμμένος πίσω από μία τριανταφυλλιά και παραμόνευε την όραία κοπέλλα.

— 'Αγάτη μου, της λέει τρυφερά, την πλησιάζει και της θοπέει τα μαλλιά της...

Και ή κόρη τώρα για πρώτη φορά, άρχίζει να κλαίει... Και κλαίει ή κόρη χωρίς να ξέρη το γιατί...

Και ή βρύση μουρμουρίζει και τα λουλούδια του κήπου κυττούν την κόρη διακριτικά και ο άνεμος της χαϊδεύει γλυκά το πρόσωπο, της δροσίζει τα όλόσγουρα ξανθά μαλλιά της...

Και όλα αυτά λένε με μία φωνή ! — 'Α ! τώρα το ξέρουμε το γιατί... τώρα... τώρα το ξέρουμε όλα... όλα.

***

'Από πίσω από τη βρύση, από την χρυσταλλένια βρύση, στο κλάνο μιάς νερατζιάς, κάθεται ένας μικρός έρωτας και γελάει...

'Η κόρη και ο νέος ενώνουν τα χείλη των σ' ένα ατέλειωτο φίλο... — Θά είσαι δική μου !... — Θά είσαι δικός μου !...

Και ή ζωή περνάει ή ίδια μονότονα όπως πάντοτε και τώρα, και μόνο ή αγάπη μπορεί να της χαρίση κάποιες στιγμές...

Μετάφραση Τάκη Διακίε

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΙΩΠΗΛΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

ΤΟΥ HENRI DE RÉGNIER

Πήθαινε μία τη νύχτα, Μέρως είναν άρρωστος. Περιπλανιότανε, απ' βαρύν' άποκρίνητο βήμα, στις πλατιές αίθουσες και τους διαδρόμους του παρόν. Ένα βράδυ τον βρήκα τοποθετημένον σ' ένα σκαμνιάκι της μεγάλης σάλας, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του. 'Όταν πέρασα, άναστήρισε το σκυθρωπό πρόσωπό του με τα σπασμένα χαρακτηριστικά. Φαινόταν ότι υπέφερε. Δεν τόλμησα να τον μιλήσω. 'Ω ! μή σάς κάνει αυτό έντύπωση. 'Οχι μόνον εγώ, αλλά και αυτή ή γυναίκα του, και κανείς άλλος στον τόπο δεν θά τόλμησε σ' άπευθύνη οιάδήποτε έρώτηση στον τρομερό κήφιο ντ' Αντερκόζ. 'Όλοι έγνωρίζαν με το παραπάνω τον παράξενο και άγριο χαρακτήρα του. Τό πέρασμα του χρόνου δεν τον είχε καθόλου μεταβάλει. 'Ήταν πάντα ο ίδιος. 'Όλοι τον φοβόμαστε και τον άποκρίναμε, και στη μόνωση που είχε δημιουργηθεί γύρω του ζώσε σάν ένα άγρίμι στη μονιά του.

Έπαιε πάρα πολύ λίγο καιρό στον τόπο μας, δέσποτά μου, που ήμην ή γυναίκα του την ήμερα του θανάτου, είδ' άλλως θά είχατε άποψη άκούσει να μιλούν για τον κ. ντ' Αντερκόζ, ο όποιος τριάντα τώρα χρόνια ζώσε σ' αυτό τον πύργο τον πύργο των χαμένων και στά δάση, στον πύργο αυτόν τον τόσο έρειπωμένο ώστε κάθε φορά που μιά κόμηση γινότανε άκατοίχη, την άφηναν όποις ήταν, και πληγναινε να κατοικήσουμε στις ύπολοιπες αίθουσες, ως πού μιά-μιά τις εγκαταλείπαμε κι' αυτές στις κονιορτάρες και τις νυχτερίδες. Και τί ίστορίες δεν άρχαν άκούσει για αυτόν τον ματωκό που έκτός απ' τις άλλες τρέλλες του και κακομοιρίες του, την ανασφάλεια του, την κακία του, την αλαζονεία του, είχε την συνήθεια κάθε βράδυ που άπεσύρετο στο δωμάτιό του για να κοιμηθί, να σβήνη το κερί του με μία μπιστολιά ! 'Α ! δέσποτά μου, μ'ά το κερί του άντρός μου είνε περίφημο σ' όλη τον περιφέρεια.

Έλπίσαν οι χωριάτες γι' αυτό και όμωσ αν έίτεσαν ! 'Αλλά πρέπει να μάθετε την ιστορία έσείς, δέσποτά μου, αφού πήθανε ο κ. ντ' Αντερκόζ, καί αφού ή φυχή αυτή, κομωδία έπηρε τέλος.

— Γιατί πράγματι έπηρε τέλος, άφω έζεινος είνε ξαπλωμένος με τα χέρια σπασμένα, στο νεκρικό του κρεββάτι. Στο τραπέζι καίει ένα κερί, άλλ' αυτό δε θά το σβήση. 'Απέθανε και δε θ' άκούσω πιά την φριχτή έκπαρκαρότησά του όπλου του που έπαι έίσαυ ολόκληρα χρόνια με ζιγνούσε κάθε νύχτα ή μ' έκαμνε να τον περιμένω με άνεκφραστη αγωνία.

Θά με ρωτήσετε ίσως γιατί, έπί τόσα έτη, υπέφερε τη ζωή αυτή, γιατί έμειναν τρευτεί τον κ. ντ' Αντερκόζ ;

— Άλλοιμονον ! 'Ημουν νέα όταν τον άπρη, φτωχή, όρφανή. 'Ηθελε στο σπίτι μας και μου φάνηκε ότι μ' αγαπούσε. Μου μίλησε για έναν πύργο όπου θά κατοικούσαμε, μία πλούσια και ήσυχη ζωή, για παιδιά. Τον άκουσα και τον έακολουθήσα. 'Αλλοστε ο κ. ντ' Αντερκόζ, δεν ήταν τότε ότι έμνε κατόπιν. 'Ηταν βίαιος και τρελής βέβαια, αλλά έλπιζα ότι με τον καιρό θά έμαλάκωνα αυτή την τραχύτητα του. 'Ω, γλήγορα κατάρτα πόσο είχα άπατηθεί ! 'Ο

κ. ντ' Αντερκόζ θά έμνε τέτοιος που ήταν πάντα. Τό παιχιδί μου είχα παίξει ήταν χαμένο. 'Ως τόσο ποτέ παρόντων δεν έβγαίναμε πια τα χείλη μου και υπέφερα χωρίς να διαμαρτυρηθώ όλες τις τυφλές και τις βαναυσότητες του.

Έδοκίμασα μεγάλην έκπληξη όταν μία μέρα ο σύζυγός μου μου άπήγαγε ότι στον πύργο θά έρχότανε ένας έξάδελφός του, ο Ζάν ντε Καλλέγκ.

Τον είχα καλέσει να περάση μαζί μας τό καλοκαίρι. Μόλις τον είδα αίσθανήκα γι' αυτόν μία κυφή συμπάθεια. 'Όσο ο άνδρας που ήταν βίαντος και τρελής, τόσο ο Ζάν ντε Καλλέγκ ήταν ήρεμος και ήπιος. 'Ηταν ένα ψηλό παλληκάρι μελαγχολικό που ήτο ήρεμος και ήπιος. Τού άρεσαν τα βιβλία. 'Όλα σ' αυτόν έφαινανται να ήσαν για χαριτόνεση, και μου φερότανε με άγνωστη μιά ψυχή λεπτή και χαριτωμένη, γιατί για μένα ήταν άγνωστο καίμια. Με λυπότανε για την μόνωση και την δυστυχία μου.

Αισθανότανε για μένα μία συμπάθεια, και περισσότερο ίσως, που δεν μου έφαινε ποτέ ; Δεν έξερα. Έν πάση περιπτώσει ούτε σιγή δεν έκαμνε να μου φέρεται με τον πιο άπόλυτο σεβασμό. 'Όταν συμφωνούσαμε στα γούστα ή στα αισθήματα, δεν τό γνό

Είχαμε βγί μαζί περίπατο στο πάρκο.

ριζε παρά μόνον ή ψυχή μας. Δεν τό λέγαμε ο ένας στον άλλον. Κάποτε με κάτταζε με μία συγκινημένη τρυφερότητα, όταν όρισημένα περιστατικά του άπελάμπαν την δυστυχία της ζωής μου. Και ο πιο ζηλιάρος σύζυγος δεν θά μπορούσε να βρή τίποτε το έπιλήρημο στη συμπεριφορά μας. 'Ως τόσο άρκετες φορές έστάκωσα τό βλέμμα του σύζυγού μου καρφωμένο με κακία επάνω μας. Θά έπρεπε ίσως να είδοποιήσω τον Ζάν ντε Καλλέγκ. Μία μέρα που είχαμε βγί στο πάρκο μαζί με τον Ζάν, μας είδε ο άνδρας μου από τον πύργο και μας έριξε βλέμματα μίσους.

— Μία Πέμπτη του 'Οκτωβρίου το φριχτό περιστατικό έλαβε χώραν. 'Ο καιρός ήταν όρατος. 'Ο Ζάν ντε Καλλέγκ διάβαζε, όταν ο κ. ντ' Αντερκόζ του έπρότεινε να πάνε στο καστανόδασος να χτυπήσουν τσίχλες. 'Ο Ζάν ντε Καλλέγκ έκλεισε το βιβλίο του και άκολούθησε τον άντρα μου. Δεν πέρασαν λίγα λεπτά και έξαφνα άντήχησε ένας πυροβολισμός. Δεν έξερα γιατί, άλλ' εινός μου πέρασε ή ιδέα ότι κάποιον δυστύχημα είχε συμβή. Έβγρηξα από τό σάλονι όπου βρισκόμουν και έτρεξα προς τό καστανόδασος. Τα πόδια μου έτρεμαν και ένφ έτρεχα φώναζα δυνατά τις λέξεις : «Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, Ζάν ! Ζάν ! Ζάν !»

Και μου φαινότανε ότι ή καρδιά μου έπήγαινε να σπάση από ευτυχία και τόσο συγχρόνως. 'Υστερα μία μεγάλη κραυγή έξέφυγε απ' το στήθος μου. 'Ο Ζάν ντε Καλλέγκ ζούσανταν στο γήμα με μία τρύπα στο μέτωπο, και πλάι του, με τα πόδια στο αίμα, στεκόταν όρθος ο κ. ντ' Αντερκόζ, κρατώντας, αδιάφορος και ζοφερός, το τοφέει του.

Χωρίς να πη λέξη με κάτταζε να όρθω και να περτώ άπάνω στο σώμα του έξάδελφού του. 'Όταν κατόπιν ήλθε ο γιατρός για να πιστοποιήση τον θάνατο, του είπε ότι ο Ζάν ντε Καλλέγκ είχε σκοτωθή κατά λάθος. Τα κνηνητικά αυτά δυστυχήματα συμβαίνουν συχνά, δεν είνε έτσι, δέσποτά μου ;

κάπως όμως λιγότερο συχνά συμβαίνει να κνηνηθούνε τσίχλες με σφαίρες. 'Ως τόσο κανείς δεν έπρόσεξε την παράξενη αυτή λεπτομέρεια. 'Ο Ζάν ντε Καλλέγκ έτάφηκε στο νεκροταφείο του χωριού. Δεν είχε έκτός απ' τον άνδρα μου άλλους στενούς συγγενείς. Τό όνομά του δεν ξαναπροεβήκε ποτέ πιά.

Ποτέ ο άνδρας μου δεν έκαμνε, τον παραμικρότερο ύπαινημο γι' αυτό τό γεγονός, άλλα μόνον από χρόνο σε χρόνο, γινότανε όλο και πιο βίαιος και σιωπηλός, όλο και πιο σκληρός και τραγός προς όλους και προς έμένα. 'Από χρόνο σε χρόνο έπαι έλάωνε ή μόνωση γύρω απ' τον πύργο, μας που κατόπιν και πού μιά-μιά εγκαταλείπαμε τις αίθουσες και τις νυχτερίδες και στα νυχτοπούλια.

Έτσι έπερα είκοσι ολόκληρα χρόνια με τον φονιά του Ζάν ντε Καλλέγκ, περμόνοντας κάθε βράδυ την όρα όπλο ο κ. ντ' Αντερκόζ έδρανε το κερί του με μία μπιστολιά, σά να ήθελε να μου θυμίζει κάθε βράδυ ότι το άδικαυτολόγητο έγκλημά του και να ζωντανεύη το αίμα μου.

Αυτά μου είπα, νέε μου φίλε, ή κυρία ντ' Αντερκόζ, όταν πρωτοήλθα εδώ πέρα. Βλέπετε ότι δεν έλειψαν άχρη άπ' τον κόσμο ή δυνατές ψυχές και οι σταθεροί χαρακτήρες. Άφω θά σε πώ να είδς τον πύργο, τό όλγα όραβή έφαινε που άπεινουν έξέ από τον καιρό που πήθανε ή κυρία ντ' Αντερκόζ. 'Ο πάρος της βρισκόταν κοντά στον τάφο του Ζάν ντε Καλλέγκ. Και τώρα πάμε να κοιμηθούμε. Νά τό κρείο και κάτταζε μιν τό σβήση όποις τούβριν ο κ. ντ' Αντερκόζ. 'Ήταν πολύ παράξενος άνδρας, έζεινος.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΘΕΑΜΑΤΩΝ

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Πότε εισήχθη στην Ελλάδα. — Ο Φασούλης και η... χολέρα. — Ο Ίταλός ανδρικοειδοποιός στην Κέρκυρα. — Ο Ανδρέας Στραβός και ο Παναγής Κράγγουρας. — Τι έπαθαν οι διασάρχει το 1870. — Τα στεφανώματα της Ανδροφίλης κ.λ.π. — Περί της ματαιότητας της δόξης.

Σήμερα ο Φασούλης δεν αντιπροσωπεύεται στην Ελλάδα παρά μόνο από τον Κονιτσιώτη, ο οποίος επιμένει να δίνει ζωή στα ξύλινα ανδρικοειδή του και να διασκεδάζει τους θαμώνες της Δεξαμενής. Υπήρξε όμως εποχή που ο Φασούλης ήταν στις δόξες του, κυριαρχούσε όχι μόνο ως λαϊκό θέαμα αλλά και ως αποκλειστική θεατρική διασκέδαση του Αθηναϊκού κοινού της ανώτερης τάξης. Άξιζε λοιπόν να γράψουμε με λίγα λόγια την ιστορία του. Η εισαγωγή του Φασούλη στην Ελλάδα έγινε παλαιά όσο και η της... χολέρας.

Πραγματικώς, ένα χρόνο προτού η άπαισία αυτή αρρώστεια έρημιώσει την Κέρκυρα και τη Ζάκυνθο, ενέσκηψε στα δύο αυτά νησιά ένας Ίταλός τυχοδιώκτης, ο οποίος έφερε μαζί του δολοζήλο διάσπο από ξύλινα νευροσπαστικά μέσα σ' ένα κασόνι. Τα νευροσπαστικά ήταν γονδροειδέστατα, όπως και τ' άστεια του Ίταλου. Άν και από την πρώτη παράστασι πλήθος πολύ έμαυεύνθηκε στο πρωτοφανές θέαμα, εν τούτοις ο ανδρικοειδοποιός έφυγε από το νησί της Κερκυρας νύχτα, γιατί δεν είχε με τί να πληρώσει τον ξενοδόχο του και έπληξε στη Ζάκυνθο, όπου τον έπεριμένε η ίδια κακοτυχία. Οι Ζακυνθίνοι παρακολουθούσαν το θέαμα, αλλά όταν έρχόταν ο διάσπος εγύριζαν την πλάτη. Περί εισιτηρίων την εποχή εκείνη, δεν ήταν δυνατόν να γίνει λόγος. Έδω όμως δεν μπόρεσε να σάσει κανείς και αναγκάστηκε ν' αφήσει ενέχυρο στον ξενοδόχο τους ξύλινους ήθοποιούς του.

Το παράδειγμα του Ίταλου δεν άργησε να βρει μιμητές και λίγα χρόνια μετά τη χολέρα του 1854, όταν ο κόσμος άρχισε να συνέρχεται από τη φοβερή καταστροφή, φανερώθηκε άλλος ανδρικοειδοποιός, ο Ίταλος, ονόματι Ανδρέας Στραβός, με καλλιτεχνικώτερο διάσπο, καλή φωνή και άρετα εξυπνάδα.

Αλλά οι καλλιτέχνες του ξύλινου θεάτρου δεν είχαν ακόμη αποκτήσει Έλληνικήν υπόστασι. Τα ονόματά τους ήταν παρμένα από διάφορες Ίταλικές κομωδίες: Φακανάλας, Αρλεκίνας, Κόντε Δένιος, Κάσσανδρος, Πουλιανέλας. Τα γυναικεία πρόσωπα: Κολομβίνα, Παντόλρα (ή όπως και' αναγραμματισμόν την έλεγαν ο Φασούλης Παντόλρα) και ούτω καθεξής. Το έθνησιακόν κοινόν δεν κατελάμβανε πολλά πράγματα από τις Ίταλικές κομωδίες που έπαιζαν και έτσι ο Ανδρέας Στραβός έκανε σπουδαίες δουλειές.

***

Από την Έπτανησο το θέατρο των νευροσπαστικών μεταφέρθη κατά το 1870 στας Αθήνας. Πρώτος ανδρικοειδοποιός λέγεται ότι ήταν ένας Πειραιώτης, ονόματι Παναγής Κράγγουρας. Η πρώτη του σκηνη στήθηκε στην πλατεία του Θησείου και εκεί συνέφεραν κατά πυκνές παρέες, σὺν γυναιξί και τέκνοις οι Αθηναίοι. Ένταυθα έχει τη θέσι του καί σχετικῶς καὶ διηγεῖται στὰ «Απομνημονεύματά» του ο Γκαίτε: «Όταν, αὐτὸς καὶ ο συνάδελφός του Σίλλερ, ἔπειτα ἀπὸ ὑπερανθρώπων κόπων καὶ τεράστιες δαπάνες πὺν κατέβαλες ὁ Λουδὲ τῆς Βεῖμάρης, κατώρθωσαν τέλος νὰ τραβήξουν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ στὸ θέατρο τῆς πόλεως, ἔξωθεν ἐφθάσε στὴ Βεῖμάρη ἕνας ξένος θεατρὼν—εἶδος Ἀφριώτης—μὲ διάσπο ἀπὸ σκύλλους, γάτους, ἀσκόιδες, πυθῆρους, παταγάλους κλπ. Ἀνέσας οἱ θεαταὶ τὸν δραμῶν τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Σίλλερ ἀφῆσαν μάγισμα τὸ θέατρο ἐκεῖνο καὶ ἔτρεξαν στοὺς γάτους καὶ τὶς ἀσκόιδες. Ὁ ζωοθεατρὼνς ἔφυγε ἀπὸ τῆς Βεῖμάρης πλοῦσιος.

Το ίδιο συνέβη και τότε στας Αθήνας. Οι διευθύνται των θεάτρων που ήταν στην όχη του Έλίου (έκει γινόταν τότε όλη η θερινή κοσμική κίνησις) αφού με πολλούς κόπους και έξοδα κατόρθωσαν να τραβήξουν το Αθηναϊκό κοινόν στα θεάτρα τους, είδαν έξωφτα τις πλατείες τους άδειες και τους θεατάς να διευθύνονται στο Φασούλη! Η εφημερίδες της εποχής έχουνσαν τον κώδωνα του κινδύνου για την Έλληνική σκηνη, έκαυτηρίασαν την κατάσταση ακόμη και με κύρια άρθρα — πρό πάντων ο «Αϊών» του Φίλημονος — και δεν άργησαν να μπούν τα πράγματα στη θέσι τους. Τα πρόβατα έχωρίσθηκαν από τα αίφια. Ο Φασούλης έμεινε για τις καίριες τάξεις, και η ανωτέρα κοινωνία εξαγαυρίσε στα θεάτρα της.

Καθ' όσον περνούσαν τα χρόνια, ο Φασούλης έτελειοποιείτο,

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Δικίρεσις της Γης

Η πολιτική διαίρεσις της ύδρογειου σφαίρας κατά τους θαλασματογράφους της Έπιστημονικής Έταιρίας της Νέας—Υόρκης, είνε: Τέσσερα εξατομικεύτρια τετραγωνικά χιλιομέτρα άκατοκήρη άπόστα, 13 εκατ. τετραγ. χιλιομ. στερούμενα κανονικού πολιτισμού και το υπόλοιπο, 117 εκατ. τετραγ. χιλιομ. διοργανωμένα σε τακτικά πολιτεύματα.

***

Πεταλούδες σαν στάχτα και σαν ρεζακίνα

Στά μεσημβρινά της Γαλλίας υπάρχει ένα είδος σαοζοβόρον ζωαλίδων περιεργωτάτων για τις μεταμορφώσεις των. Οι γυναίκες αυτές όχι μόνον δεν βλέπουν την γεωργία αλλά άπεναντίας θεωρούνται πολυτίμοι βοηθοί της. Η κάμψια της χουαλίδος αυτής ήρ μόνον δεν τρώγει τα φύλλα των δένδρων επί των οποίων διατίται, της έλλης δηλαδή, αλλά άπεναντίας καθαρίζει τα δέντρα απ' τα παράσιτα. Αλλά και η κάμψια αυτή είνε σαοζοφάγος και τρώει απ' τα ζωφια που κυκλοφορούν άπάνω στον καρπό της έλλης. Το περιεργό όμως είνε ότι η χουαλίς αυτή αλλάζει χρώμα ανάλογος των εποχών. Το καλοκαίρι έχει το χροαίζον άχρικο χρώμα του σάκους και την άνοιξη το βελουδωτό βαθυκόκκινο του ροδαίνου.

***

Ο πλέον ανώδυνος θάνατος

Ποιός είνε ο πειν ανώδυνος τρόπος θανάτου; Ός πόσο άπληγει η κοινή ιδέα ότι ο πειν ανώδυνος θάνατος είνε ο δι' απαγοισμοῦ. Τώρα όμως ένας Άγγλος γιατρός ερχεται νά καταρρίψει αυτήν την θεωρία και διατείνεται ότι πεθαίνει κανείς με τον πιο ανώδυνο τρόπο... άν κατασταραχθῇ απ' τὰ άγρια θηρία.

Βεβαίως ο σοφός δόκτορ δεν όμλει εξ ιδίας πείρας, διατείνεται όμως ότι ύστερα από μακροχρόνιες μελέτες κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είνε μία ά π ο λ υ σ τ ι ε ν ά κατασταραχθῇ κανείς απ' ένα λεοντάρι. Οι θηροδραμισταί ίσως δεν συμμερίζονται την γνώμη του κυρίου ιατροῦ.

***

Η «προκεχωρημένη ήλικία μιάς γυναικός»

Πρό όλίγου καιρού στο Παρίσι πέθανε ένας πλούσιος έμπορος, ο οποίος στην διαθήκη του έγραφε νά δοθῇ όλόκληρη η περιουσία του στην μαγειρίσα του Άννα, υπό τον όρον όμως, ότι αυτή, κατά την εποχήν του θανάτου του θά είνε εις «προχωρημένη ήλικία». Οι άνεργοι όμως το έμπορον προσέβαλαν την διαθήκη γιατί η τυχερή μαγειρίσα, όταν πέθανε ο κύριός της ήταν ήλικας 40 ετών και δεν θεωρούσαν αυτή την ήλικία ως άρετα «προχωρημένη» ώστε νά μπορέσει η κληρονόμος νά λάβη εις την κατοχήν της την περιουσία.

Για την ώρα μαγειρίσα και άνεργοι βρίσκονται στα δικαστήρια και κατά πάσαν πιθανότητα θά έχουν φερει τους δικαστάς σε πολύ δύσκολη θέσι. Μιά γυναίκα 49 ετών είνε «προχωρημένη ήλικας» Η Άννα, η μαγειρίσα διατείνεται, ότι είνε άρετα ήλικωμένη ώστε νά θεωρείται γρηά και θά είνε ίσως η πρώτη γυναίκα που όχι μόνον δεν κρύβει τα χρόνια της, αλλά θέλει νά δείξῃ, ότι είνε μεγαλύτερη.

Οι ιπποτικοί όμως άνεργοι διαμαρτύρονται γι' αυτό το πρόβλημα και βεβαιώνουν ότι μία γυναίκα 49 ετών είνε εις τὸ άνωθ της ήλικας της και μπορεί μάλιστα νά θεωρηθῇ ακόμη νέα. Πάντως όλη κληρη ή Γαλλία περιμένει με αγωνία την έκδοσι της αποφάσεως.

εξελληνίζετο, έπαιον τύπους από τη ντόπια ζωή. Ο Περιεργός ο Αράλης, ο Κατόρης κ.λ.π. Ο Φασούλης έγιναν ο αληθινότερος τύπος του Ρομηνού. Πολιτικομανής, πονηρός, κοιταβάρης, καμπετζής, άλλοτε μαγαζαδώνων και άλλοτε μαγαζαφωσώνων, πολλές φορές, γενναϊώδους—σύνολον άρετών και κακιών. Ο πονηροκοζήρης του Δουρέλιος (το όνομα έμεινε από τις ιταλικές κομωδίες) τύπος γέρου φιλαργίου. Η σπιτινοκοζήρη του Παντοφρά, η κόρη της Ανδροφίλης κ.λ.π. Ο Φασούλης καμιά φορά παρστανε και δραμάτια με παρόδοξους τίτλους: «Η Κυρά Γρανουά και το κανόνι του Μπακάλη», «οι τρεις κακοήγοι του Άη Σιδερέα», «Ηιστί, έλπίς και έλεον», «Τα στεφανώματα της Ανδροφίλης» κ.λ.π.

Με τον καιρό όμως άλλο λαϊκό θέαμα, ο Καραγκιόζης, έξεθρύνισε τον Φασούλην, για νά επαληθεύση μία φορά ακόμη το όριον ότι καμιά δόξα δεν μένει άσβεστη στο μάταιο τοῦτο κόσμω.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΘΥΜΕΙΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΓΊΤΣΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Ένας γερο-θείος, όταν προσηδάνθη πώς έπλησίαζε η τελευταία του ώρα παρήγγειλε νά φωνάσουν τους άνεψιούς του από τους οποίους δεν ήταν πολύ εύχαριστημένος.

Όταν συνεκentrώθησαν γύρω από το κρεβάτι του τούς είνε: — Σας παρξήγησα κάποτε, αλλά είπατε όλοι καλά παιδιά, δεν είνε έτσι;

— Μάλιστα θείε!

— Έχετε καλή καρδιά και τὰ γενναϊότερα και χριστιανικώτερα αισθήματα, αγαπάτε τους δυστυχόντας...

— Ναι, θείε μου.

— Δεν έχετε πόση ευχαρίστησι μου κάνετε. Θά πεθάνω ήσυχος. Άφρα με τη διαθήκη μου όλη μου την περιουσία στους... υιοτέρες!...

***

Ένας χωρικός έβινε στην ταβέρνα όταν ένας γείτονάς του έτρεξε πὸν είδοποίησθ ότι ένας κλέφτης έμπηκε στο σπίτι του από το παραθύρο.

— Άς έμπηξε, είνε ο χωρικός. Νά ίδουμε πώς θά βγῇ. Έχω τὸ κλειδί της πόρτας στην τσέπη μου!...

***

Ο τυχοδιωκτικός δπάλιλλος σ' ένα χωρικό που του παραδίδει ένα γράμμα από τη θυρίδα.

— Είνε πολύ βαρὺ τὸ γράμμα σας. Βάλτε του ακόμη ένα δεκάλεπτο γουαμιάτοσημο.

— Γιατί κύριε; Για νά βαρύνῃ ακόμη περισσότερο;

***

Μιά γυναίκα που είχε άπαυθήσει από την άνυπόφορη ύπηρεσία της, την έξυλοφόρτωσε, της έλήρωσε τὸ μυθὸ της και την έδωσε.

Περώνοντας η δαυμένη ύπηρετρία από τὸ κατώφλι στάθηκε μπροστά στο σκυλί του σπιτιού που ήταν εαπλωμένο εκεί και του πέταξε τρεῖς δεκάδες.

— Φαντάσου τί σπάταλη και τί άσυνλόγιστη είναι, αφού πέταξ τα χομιάτά σου και στους σκύλλους ακόμη, είνε η κυρία.

— Πάψετε πειά, άπλητησε η ύπηρετρία. Έγὼ δεν είμαι άχάριστη. Διά ν' αφήνω ένα πουμυτούα στο σκυλί θά είνε πως τὸ άξίζει. Έγλυψε τὸ κακόμοιρο τόσο καλά τὰ πιτά σας, ώστε με έβγαξε από τὸν κόπο νά τὰ πλένω.

***

Μιά θορία κυρία καταλαμβάνεται από έναν πόντο στην κοιλιά νι άποφασίζει νά τρέξῃ στο γιαντό. Βλέπει μεταξύ άλλων παικιδών σε μία πόρτα και την επιγραφὴ ενός γιαντοῦ καί άνεβαίνει.

— Είνε ανάγκη νά με δίτε άμέσως, λέγει στο σοβαρό κύριο με τὰ γυναιά, που με φοβίζει πάρα πολύ. Θέλετε νά γδυθῷ;

Η κυρία παρουσιάζει γυνὸ τὸ μέρος που την ποιεῖ.

— Έχετε δίχρη της λει ο κύριος. Τὸ βλέπω λίγο ξεθωσιμένο τὸ μέρος αὐτό.

— Τι πρέπει νά κάμω;

— Άστυχός δεν μπορὺ νά σας δώσω καμιά συμβουλή. Νά πάτε στην διπλανή πόρτα που μένει ο γιαντός. Έγὼ είμαι.. άρχιτέκτων...

***

Αν ένοι έμπηξαν νά πουν μία μύτρα σ' ένα ζωοπολείο. Στο λογαριασμό τους έξήτησαν για δύο μύδρες και λίγο μεζέ, δέκα δραχμές. Πέντε τὸ ποτήρι.

Ένὸ έπλήρωναν είδαν στο τραπέζι έναν κορόε.

— Μήπως θέλετε νά σας πληρώσουμε τίποτε και γι' αυτό τὸ ζωοπο; ερώτησε ο ένας.

— Τι νά κάνουμε κύριε, είνε ο μυροαριέρος άπελπισμένος. Δεν μπορὺ δυστυχώς νά βρω τρόπο ν' απαλλαγῶ από τὰ ενοχλητικά αὐτά έντομα.

— Εξὼ είνε μοναδικὸ τρόπο, είνε ο ξένος. Άν μὰς τρατάρτε δύο ποτήρια μύτρα θά σὰς πὸ τη συνταγή μου.

— Σύμφωνος, είνε ο μυροαριέρος.

Η μύδρες ήρθαν και τίς ήπαν. Τότε ο ξένος άρχισε νά λέγῃ.

— Ίδου τί θά κάμετε. Τὸ βράδυ θά κλείτε καλά τὸ δωμάτιο που έχει τους κορόους. Θ' άνάψετε μία λάμπα και θά την βάλετε στο πάτωμα άπάνω σ' ένα μεγάλο φύλλο άσπρο χαρτί. Οι κορόοι θά προσελκυσθουν από τὸ φῶς και από την άσπράδα του χαρτιού και θά μαζευθουν γύρω από τὴ λάμπα. Τότε όταν ίδητε πολλούς μαζεμένους θά πληρώσετε και θά τους εἰπῃτε. «Έδὼ η μύτρα έχει πᾶτε φράγκα τὸ ποτήρι.» Οι κορόοι θά κάμουν άμέσως αὐτὸ που πᾶτε φράγκα τὸ ποτήρι.

— Οι κορόοι θά κάμουν άμέσως αὐτὸ που πᾶτε φράγκα τὸ ποτήρι. Θά φύγουν και δεν θά ξαναεμφανισθουν ποτὲ στο μαγαζί σας.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΜΑΥΡΗ ΠΑΝΟΥΚΛΑ

Μιά φορά, θάναι κάμποσες εκατοντάδες χρόνια, ένας καβαλάρης έπήγαινε από τὸ Μπεθούθ στη Δαμασκὸ και στὸ δρόμο του άπάντησε μία γρηά φρικτωδώς ονιδωμένη, με καίρι κουδελιασμένα ρούχα, που καθότανε κάτω από μία φουινιά και έκλαιγε.

Με την βοαχυσμένη φωνή της έλεγε:

— Ποιός θά με πάη στη Δαμασκὸ;

Ο Καβαλάρης σταμάτησε μπροστά στη δυστυχισμένη και συγκινημένος από τὸ θαμμένο και άθλιο ὄφος της, την πήρε στο αλογό του για νά την φέρῃ στην πόλη.

Καθὼς ήγαιναν τὴ ρώτησε:

— Ποιά είσαι; τί δουλειά κάνεις; πὸς σε λένε;

— Φίλε, άποκρίθηκε η γρηά, που τὰ μάτια της έκαγαν απ' τὸν πυρετὸ, με λένε **Μαύρη πανούκλα**, και δουλειά μου είνε νά θανατώνω τὸν κόσμω.

Στην άποκάλυψη αὐτῆς σηκωθήκαν οι τριχες του καβαλάρη από τὸν τρόμο, κ' η πρώτη σκέψη που έκανε ήταν νά την πετάξῃ κάτω απ' τ' αλογό του.

Η γρηά όμως εξακολουθούσε ήσυχα:

— Μὴ φοβάσαι και μὴ θυμώνεις. Είνε άνώφελο άλλωστε! Έγὼ θά πάω όπουδήποτε στη Δαμασκὸ ν' άν άκόμα μου άρνηθῇς τη βοήθειά σου. Δὲ θά σοῦ κάνω κακό. Άπ' εναντίας είμαι διατεθειμένη νά σοῦ παραχωρήσω ὅτι μου ζητήσης για νά σε άναμείνω για τὴν καλή σου καρδιά.

— Έστο, θά σε φέρω εως την πόλη' εκεί όμως δεν θά θανατώσης κανένα.

— Αὐτὸ, δεν μπορὺ νά στὸ ύποσχεθῶ. Είνε άδύνατο απ' ὅποια πόλη περάσω νά μὴ πάω μερικὸς ανθρώπους' τὸ μόνο που μπορὺ νά σοῦ κάνω είνε ν' αφήσω σε σένα νά ὀρίσης τὸν αριθμὸ των θυμάτων μου. Άν είνε λογικός, θά τὸ δεχθῶ.

— Δέκα.

— Είνε πολὺ λίγοι.

— Εἴκοσι τότε.

— Εἴκοσι, σύμφωνοι.

— Αλλά, ερώτησε ο καβαλάρης, πὸς θά σε τιμωρήσω άν δεν κρατήσης τὸν ὕποσχεσί σου;

— Θά με ξαναψηφίς τὸ βράδυ πίσω από τὸ μεγάλο τζαμί, και με σκοτώνεις.

— Σύμφωνοι.

Όταν εφθάσαν στη είσοδο της πόλεως, ο καβαλάρης άρπηρε την άπαισία γρηά, και πήγε στις δουλειές του.

Τὴν επομένη, πέθαναν στη Δαμασκὸ τρία πρόσωπα, τὴ μεθεπομένη δεκαπέντε.

— Έκλεισε ο λογαριασμός μας! σκέφθηκε ο καβαλάρης.

Αλλά τὴν τρίτη ήμέρα επέθαναν έβδομηνταπέντε!

Έξω φρενών για την άπάτη, τρέξε ο καβαλάρης στο μεγάλο τζαμί πίσω από τὸ ὅποιο βρίσκει τη γρηά.

— Έτσι λοιπόν, της φώναξε, άναμμένος από θυμό, κρατᾶς τὸ λόγο που μουδωσες;

— Είμαι άπολύτως εν τάξει, άποκρίθηκε με ήσυχη φωνή, έχρημα ὅτι σοῦ ὕποσχεθῆκα. Τὴν πρώτη μερὶ θανάτωσα έναν' τὴ δεύτερη έννρηά, και τὴν τρίτη δέκα!

— Έτσι αἱ, αὐθία! Και τὸς έβδομηνταπέντε άλλους δεν τοῖς λογαριάζεις;

— Τους άλλους; Όχι δεν τοῖς λογαριάζω. Δεν πέθαναν απ' την πανούκλα επέθαναν ὅλοι από τὸ φ ὀ β ο τὸς...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὸ Λονδίνο και η Νέα Υόρκη πλησιάζουν στὸν πληνθύνον τὰ 8 εξατομικεύτρια.

Είνε συνεπώς αἱ μεγαλύτεραι πόλεις τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν Ν. Ζηλανδία υπάρχει ένα είδος άσάχνης της οποίας τὸ δάγκωμα είνε θανατηφόρο και διά τὸν άνθρωπο.

Στὸ πανεπιστήμιον τοῦ Ρίο ντε Τανέρο της Βραζιλίας ὀρθῇ και ἔδρα τοῦ πνευματισμοῦ.

Στὸ Σάον του Παρισίου εξέδωσε τὰ έργα του ο ζωγράφος Μισάξ, που δεν έχει ποτὲ τον πάρε μαθήματα ζωγραφικῆς. Τὰ έργα του είνε μεγάλης αξίας.

Η πρώτη ασφαλιστική εταιρία ελεγκμένηστὴν Αἰθιοπία το 1781.

Προτῆσις ὅπως η Άγγλία εἰσαγματοποίησε, μετ' ὀλίγα ἔτη τὴν πολιτικὴν αὐτῆς εἰρεοσύνη.

Με τὸν ιστόν της τσάντης ήμπορεῖ κανείς νά κατασκευάσῃ στερεώτατες κάλτσες.

Τὸ πρῶτον από τὰ νεώτερά κράτη που ὀρρησε άποικίας είνε η Πορτογαλία.

Εἰς ὅλον τὸν κόσμω παράγουν 13 εξατομικεύτρια Ισραηλίται.

Στην Νορβηγία πολλές πόλεις έχουν άλλας ονομα.

Η προτεινόμενα Χριστιανία ονομάζεται Λωρα Όσλο.

Όλα τὰ παλαιά όνόματα που πνευμήσαν τὴν Δανική κατοχή άλλαξαν.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ...

Του 'Ακαδημαϊκού ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

(Καλοκαίρι. Τέσσερις ή ώρα το πρωί. Ένα κελί στις Κεντρικές φυλάκες. Ο διευθυντής των φυλάκων, ο εισαγγελέας, ο αστυνομικός κι' όλοι μπει μιστό κελί, και έχουν περιτριγυρισμένοι τον κατάδικο Ματιέ που κοιμάται βαθιά, ξαλωμένος πάνω στην κουβέρτα του.)

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ, (στον εισαγγελέα).— Έμπρός! Είπε καμιάς... Ο ΠΑΠΑΣ, (αγγίζοντας τον ώμο του κατάδικου).— Φύλε μου...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ.— Ματιέ!..

ΜΑΤΙΕ, (κοιμισμένος ακόμα).— Έ, έ...;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Έμεις είμαστε...

ΜΑΤΙΕ.— Α!.. Σεις... ήρθατε κύλας;...

Ο ΠΑΠΑΣ.— Θάροος!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Η αίτησής σου για τη χάρη απορρίφθηκε;

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ.— Ήθελε ή στιγμή για να δείξεις όλο σου το θάρρος...

Ο ΠΑΠΑΣ.— Έχεις καμιά τελευταία χάρη να μας ζητήσεις;

ΜΑΤΙΕ.— Χάρι;...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Ναί... θά την κάνουμε...

ΜΑΤΙΕ.— Ναί, να μ' άρρίστε πέντε λεφτοδράχια ακόμα να κοιμηθώ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, (και ο Εισαγγελέας μαζί).— Άδύνατο!

ΜΑΤΙΕ.— Άρρίψαστε;

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ.— Αυτό που ζητάς δεν είνε στο χέρι μας...

Ο νόμος...

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Άντε... Σήκω τώρα... (Ο Ματιέ σηκώνεται κι' αρχίζει να τινύεται).

ΜΑΤΙΕ.— Κρίμας... Για πέντε λεφτοδράχια ήνω που σ'αξή-τρα... Δεν είνε εύγενο από μέρους σας που μου άρνηθήκατε αυτή τη χάρη...

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ.— Έλα τώρα, άσε τα λόγια...

ΜΑΤΙΕ.— Πέντε λεφτά... Δέ ζήτησα τη γή και τον ουδανό...

Άσιντε πάλι αυτό ήταν πάντα το ριζικό το δικό μου. Με τον ήνω και τα κρεβάτια, τάχουμε τσουλκοισμένα από καιρό... Ποτέ μου δεν τον χόρτασα, τον ήνω... Άπό τον καιρό που είμουν παιδί ή ίδια δουλειά γίνεται. Που να χαρώ κι' έγω σαν κάθε χριστιανός, πρσινό γουζούρη... Πότε κάτου άπ' τα γερφία κοιμόμουν, πότε στους μπαγκούς, πότε στον καθαρό άέρα... Άγνος σοφ λέει ο άλλος... Με βοοχή, με χώνι, με κούρ, έτσι κοιμόμουν πάντα... Δέ βαρύνεσαι... Πάνε τώρα όλ' αυτά...

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ.— Μήπως έχεις να κάνεις καμιά άνακοί-νοσι το δικαιοσύνη;

ΜΑΤΙΕ.— Όχι. Με όποιοσέος κι' αυτή...

Ο ΠΑΠΑΣ.— Μετανόησε, παιδί μου, για το έγκλημά σου;

ΜΑΤΙΕ.— Νά σοφ πώ, ναί... Σφάλας τη γοιούλα του 'Ωτέτι...

Έ, θεός σχωφές τη πιά... Θάταν καλύτερα να της πέρναμε μονάχα το πουνγί... Δέ φταίω γώ, όμως για το φρόνο. Κείνος' ο Γκαμπριόλ με πήρε στο λαμό του. Αύτουνο ήταν ή ιδέα, αυτός έκανε τα σχέδια. Αυτός μάναψε, μ' έβαλε να κάνω το φονικό... Δέ φραντά-ζουμαι να του δώσανε χάρη αύτουνο... Σε θάνατο έγω, σε θάνατο κι' αυτός... Έτσι λέει το δικό... Μαζί θά πληρώσουμε την άμαρτία μας. Έτσι δεν είνε; (Οι παρεννοσκόμοι σιωπούν).

Όχι; Δέ λέτε τίποτε; Του δώσαν χάρη; Ά, τον παλιν... (Τόν δένουν).

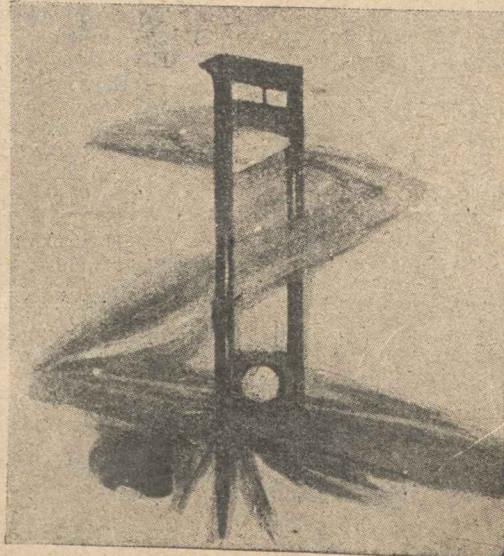
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Άρκετά τάπαμε. Αόμο τώρα!

ΜΑΤΙΕ.— Δρόμοι! Έγώ πάω στην γκιλλο-τίνα και αυτός κοιμάται ακόμα ο παληάνθρωπος...

Πέντε λεφτά ήνω σ'αξήτσα και δεν μου κάνατε αυτή τη χάρη... Ά, κύρ παπά μου, τι να σοφ πώ, δεν υπάρχει Θεός!...

Ο ΠΑΠΑΣ.— Υπάρχει, παιδί μου. Θά τον δής σε λίγο.

(Το ντόμο του κατάδικου έχει τελειώσει. Κα'εβαίνουν τα σκαλιά. Περνάν από διαδρόμους. Ο δήμος πηλαίει μπρός. Φτάνουν ως τις πόρτες της φυλάκης που άνοιγουν διάπλατες μπρός τους. Βοσκοιναί στη μεγάλη πλατεία. Ο Ματιέ είνε κατάζλωμος. Προχωρεί, άκουμπώντας στον πα-πά, και μηχανικά δεν έπαναλαμβάνει παρά δύο λέξεις, σαν να έκπαράζει μ' αυτές τις τελευταίες του σκέψεις: «Λέντε λεφτά! ούτε καν πέντε λεφτά...» Φτάνουν μπρός στη λαμντόμο του δένου και φιλάει ένα μετάλλιο στανό, δυό χέρια τον άρπάζουν βάνουσα... όλοβοή... Νοιώθει ένα

Βλέπει μπρός του τη λαμντόμο.

(Σιγά σιγά ο Ματιέ αρχίζει να ξυπνά άπ' το... θάνατο. Το πρώτο πράμα που αντίκρύουν τα μάτια του είνε διάφανα ψηλά πορτάκια, που βοσκοιναί γύρω του... Ο ήλιος που άνατέλλει λάμπει μέσ' άπ' τα ψηλά λώματα του δάσους, που είν' έγώ ακόμα άπ' τη δρόμο. Βοσκοιναί στη περίχωρα του τόπου των έκελόμενων... Είνε ξαλωμένος κάτω από ένα δέντρο πάνω πάνω σε δυό ξεδιπλωμένες φημερίδες, κι' ο φίλος του, ο Γκαμπριόλ, άκουμπώντας στους ώμους, κεί δίπλα του, τον κοιτάζει σαρ-κάζοντας. Και τότε ο Ματιέ χτυπάει τη γή με τα χέρια του, κι' άρρη ένα βαθύ, ένα ήχηρόν άνασταγμό άνακουφίσεως.)

ΓΚΑΜΠΡΙΟ.— Μωρέ τί έπαθες;

ΜΑΤΙΕ.— Τίποτε...

Πούθε έρχεσαι; Μωρέ σύ τρέμεις...

ΜΑΤΙΕ.— Πούθε; Άπό μακριά...

ΓΚΑΜΠΡΙΟ.— Τι φώναζες έτσι στον ήνω σου;

ΜΑΤΙΕ.— Κάτι έβλεπα... Άστα.

ΓΚΑΜΠΡΙΟ.— Μωρ' για δες την λακάδα... Χαρά θεού ση-μερα, έ;... Μην ξεχνάς ότι έχουμε δουλειά το βράδυ.

ΜΑΤΙΕ.— Ναί... άκου τα πουλιά που λαλούν...

ΓΚΑΜΠΡΙΟ.— Ναί, αυτό είνε σημάδι, τύχης! Το λαλούν, άπες είπαμε για σήμερα το βράδυ. Έ;... τη γοιούλα του 'Ωτέτι...

ΜΑΤΙΕ.— Τη γοιά;...

ΓΚΑΜΠΡΙΟ.— Μά ναί... Για σήμερα το βράδυ δεν κανοίσαμε να κάνουμε την ενίστασής μας σ' αυτή;

ΜΑΤΙΕ.— Όχι.

Δευιάζεις;

ΜΑΤΙΕ.— Όχι... Μά σήμερα το βράδυ άδύνατο!

ΓΚΑΜΠΡΙΟ.— Τότες, πότε;

ΜΑΤΙΕ.— Άλλοτε... Δεν έξρω...

ΓΚΑΜΠΡΙΟ.— Μπορεί και ποτέ... Έ;

ΜΑΤΙΕ.— Μπορεί...

ΓΚΑΜΠΡΙΟ.— Φοβιτάσθην... Μά ως τα χτές ακόμα, σοφ νιά-ρεσε ή δουλειά... Χτές είσσαν όλο ένδουσιασμός. Και σημε... αντί το πάντα! Και δεν μάς λές, γιατί μωρέ;

ΜΑΤΙΕ.— Έίδα κάποιο όνειρο. Κι' όστερα, σάλας τώρα, άσε με, να κοιμηθώ ακόμα λίγο...

ΓΚΑΜΠΡΙΟ.— Τέτοια όρα; Και δέ μου λές, θά κοιμηθής ποιά όρα ακόμα;

ΜΑΤΙΕ.— Πέντε λεφτά! Πέντε λεφτοδράχια της όρας, να-νάχα...

(Γο'εί άπ' το άλλο πλευρό.)

ΠΟΙΑ ΠΟΛΙΣ ΠΕΡΙΕΒΑΛΕΤΟ ΑΠΟ ΕΠΤΑ ΧΑΡΙΣΤΑ ΤΕΙΧΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ.

Η άρχαία πόλις Έβράτανα, στην Άσία, όπου ήταν και τ' άν-κτορα των βασιλέων της Περσίας, είχε επτά τείχη διαφόρων χρω-μάτων το όποια την περιέβαλλον. Τα τείχη αυτές της πόλεως ήσαν περίφημα κατά την άρχαιότητα κι' έχουν περιγραφη άπ' τον 'Ηρό-δοτο. Ήσαν επτά τον αριθμόν, ίδιον σχήματος, και ορθάνοιχτα γω-ρι άπ' τη πόλη, το ένα ψηλότερα άπ' το άλλο. Τ' άντικρυ και το θησαυροφυλάκειον ειρρίσκοντο άνάμεσα στα επτά αυτά τεί-χη. Το πρώτον ήταν όμοιον με το της πόλεως των Άθηνών, και ήσαν λευκό. Το δεύτερο ήταν μωρό, το τρίτο ήτο το χρώμα της γής, το τέταρτο ήτανε μαύρο, το πέμπτον ήταν βαθύ πορτοκαλί. Τα δύο τε-λευταία τα όποια περιέβαλλον τ' άντικρυ ήτανε μεγάλης άξιας διότι ήσαν χρυσά. Τα ένα με χρυσόν κοί τ' άλλο με άσπιμ.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΟΥ

Με ξεγελάν τα πουλιά, της άνοιξης τ' άνοιξη, με γέλασαν και μωσανε ο Χάρος δέ με παύει. Φτάνω τα οπία μου ψηλά και μαγαροζωμνται, φτάνω τις πόρτες μάλαμα, τα παραθήκια άσπιμ και το μπαλκόνι το μικρό, κι' αύτιν μαλαματαιν. Άπόξω βγήκα κι' έκατσα κι' όλόγρη άρρωστού. Βλέπω τούτ' άρρωστούς πρσινούς, τη θάλασσα γαλάζια, βλέπω το Χάρο νάχεται στο γούβα του κούρτα, άόρειν τους νιός άπ' τα μαλλιά, τους γένους άπ' τα γένια.

και τα παιδάκια τα μικρά των ήμων, των πα-ποχών.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΘΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ο περίφημος μαύρος άκόλουθος της 'Αμαλίας με την κόκκινη στολή.—Τό έπίσώδιο του Φαλήρου.—Η κακογλωσσά όργιά-ζει.—Ο Μάρκος μυθικό πρόσωπο.—Η 'Οφράου Σοφή και ο Πολωνός της.—Ο ήρωϊκός Έπαμεινώνδας ο Αιγυεύς.—Με το μαχαίρι έναντίον του παπα! Πιστός μέχρι του τάφου.

Με τη ζωή της βασίλισσας 'Αμαλίας είνε συνυφασμένα πολλά πρόσωπα, τα περιεργότερα όμως ήταν τρία: «Μάρκος ο 'Αράπης, ή 'Οφράου Σοφή, ο Έπαμεινώνδας. Και πρώτα για το Μάρκο, τον άκόλουθο της Βασίλισσας:

Σε κάθε άλλη περίστασι ναί σε κάθε άλλη κοινωνία, ο άσπιμα-τος αυτός μαύρος ύπηρέτης δά περνούσε άπαράτητος και ίσως ούτε το χρώμα του θά τον έσοζε άπό την άράνη. Άς μη ξεχνούμε άπ' ή γενεά της 'Οθωνικής έποχής ήταν κοντινότερη άπό μας προς 'Αράπες, άπου πολλοί τέτοιοι ύπήχαν στην 'Ελλάδα έπί Τουρ-κοκρατία. Την έποχή όμως εκείνη της καχυποψίας ο μαύρος ύπη-ρέτης κατόρθωσε να μπει στην άθανασία άπό τον άσφαλέστερο δρόμο: την κακογλωσσία. Όταν τον έβλεπαν στο Παλάτι ήταν μι-κρός άσπιμ και δεν έκανε καμιά δουλειά. Άργότερα τον βαφτίσανε (ήτοις τον ο αύλάρχης Νοταράς) και τον έτοποθέτησαν στην ιδι-αίτη ύπηρεσία της Βασίλισσας. Άπό τότε ο Μάρκος άρραδιάθηκε στην ύψηλή του κυρία με τη χαρακτηριστική άρρασία της φυλής του προς τους κυρίους του. Ποία ήταν άκριβώς τα καθήκοντά του, δεν είνε εύκολο να ήρσιθ ή σημερα. Στις όρες που ή 'Αμαλία έργα-ζόταν, ο Μάρκος στεκόταν μπροστά στην πόρτα του γραφείου της: στις όρες της άναπαύσεως έβρινε άκίνητος σαν μενιούζινο ά-γαλμα μπροστά στο βασιλικό θάλαμο. Όταν ή Βασίλισσα έβρινα-σε περίπατο έριπτος (και ήταν άληθινή άμαζον ή 'Αμαλία), ο Μάρ-κος άκόλουθος έριπτος και αυτός. Σιγά-σιγά είνε γίνε άριστος ίππεύς. Η στολή του ήταν πολύ φανταχτερή, προκαλούσε το θαυ-μασμό και την περιέργεια όλου του κόσμου και πρό πάντων των έαυρωτών: Πήγαι στην Άθήνα: είδες τον 'Αράπη; Ο Μάρ-κος φορούσε κοκκίνο άντερί και άπό μέσα κοκκίνο παντελόνι, γυσι ήζήνη πλατεί άπως το σελάκι τώνάγωνιαντών κατάφορη άπό μαχαίρια και κομπούρια, γερμάτα και έτοιμα να ύπερασπίσουν τη ζωή της Κυρίας του.

Ο βιογράφος της 'Αμαλίας διηγείται το άκόλουθο περιστατικό: Σε μία άπό τις συνειθισμένες πρσινές εκδρομές της Βασίλισσας στο Φαλήρο, ο Μάρκος άκόλουθός της την Κυρίαν του, όπως πάντοτε, παρατήρησε πίσω από ένα δέντρο δυό λάμποντα μάτια. Ο 'Αρά-πης έδομηθήκε. Σε έποχή που δεν περνούσε χρονιά χωρίς έπανά-στασι, κάθε ύποψια για τη ζωή των βασιλέων, ήταν δυσεολογι-μένη. Ήταν όμως πολύ πολύ άκοιμη, χαράματα σχεδόν. Τό φως πολύ άμυδρο, δεν έπέτρεπε στον άκόλουθο να έξακριβώσει τίνας ήταν τα δυό έκείνη λαμπερά μάτια. Κεντάει λοιπόν τ' άλογό του, αρπάζει άδαιέει την πιστόλα του έναντίον του ύπόπτου σημειού. Με τον πυροβολισμό κάτι έκλονισθη και έπεσε. Ήταν άπλούστατα μιά καλογλωσσά άγελάδα άπό ένα κοπάδι που έβροσκε λίγο παρα-κάτω!...

Την ίδια μέρα ή 'Αμαλία έπλήρωσε στον κύριο της άγελάδας την άξια της και συνέστησε στο Μάρκο να είνε λιγώτερο όρημι-τός και να μη τρομάζει τόσο.

Όταν ή κατακρινή έναντίον της 'Αμαλίας άρχισε άγρια και άμνημονη, ο 'Αράπης έβρινε και αυτός πρόσωπο σημαντικό. Η σκαπανία του έδινε έξαιρετική θέσι κοντά στη Βασίλισσα. Η λο-γική και φυσικότητα άρρασίσεσ ύπηρετού στον κύριό του (και μάλι-στα κυρίο τόσο άγαθού όπως ήταν ή 'Αμαλία στους ύπηρέτες της) δεν ήταν δυνατό να έξηγηθ άπό έκείνους που έφαντάζονταν πάν-τοτε κακά κι' ήδεσαν να διαβλέπουν σε κάθε πράξη την κακή της όρη. Και μās έπεδείχθη—λέγει ο ιστοριογράφος— έπιστολή έπαρ-χότου, έρωτώμετος με άπορίαν τον έν Άθήνας διαμένοντα άδελφόν του, άν είνε άληθές ότι έξω της θύρας του θαλάμου της 'Αμαλίας, παραμένει διαρκώς ένας άνδρας και μάλιστα 'Αράπης!

Τέτοιος λοιπόν ήταν ο Μάρκος. Άκακος άνθρωπος, δούλος πι-στός και άρρασιωμένος. Άλλ' ή καχυποψία τον ήθελε έραστην της Βασίλισσας και... χαριέν! Σιγά-σιγά ή κατασκοπευτική ικανότης του 'Αράπης έπλησε στη φαντασία των Άθηνάων μυθικάς διαστάσεις. Οι άντιδυναστικοί έφαντάζονταν ότι τ' άκουγε όλα, ότι μπορούσε να τρωπίση παντού, ότι «έτωφελοόμενος της νυκτός προς την όσον άμωιάς το πρόσωπόν του» έγνώριζε στην πόλι μετά τα με-σάνυχτα και έβλεπε τα πάντα με τα μικρά κίτρινα ματάκια του!... Ο Μάρκος άκόλουθός της Βασίλεις στην έξορία τους. Και τότε ή Βασίλισσα πέθανε στη Βαμβέργη—στις 8 Μαΐου 1875—ή λύπη του ήταν άπειρίγχατη. Στην κηδεία της ο Μάρκος φορούσε τη με-γάλη κόκκινη στολή του για τελευταία φορά... Η 'Αμαλία στη διαθήκη της είχε συστήσει στον πιστό της άκόλουθο στον άδελφό της Μ. Δούκα Πέτρο τον 'Όλδεμבורγ, να τον πάρη στην ύπηρεσία του με μισθό, άνεξαρτήτως της μικρής περιουσίας που τον άφηρεσε (7 χιλιάδες φιορίνια) και άνεξαρτήτως της ισοβίου συντάξεως που του έξερπαίρισε. Άλλ' ο Μάρκος δεν έζησε πολύ μετά τη Βασίλισσα. Έτσι άπό ένα χρόνο πέθανε κι' αυτός στη Βαυαρία και πέθανε άρρωστος, άπου χωρίς να το θέ-λη κι' ο ίδιος, συνετέλεσε και αυτός να κακογλωσθ ή Βασίλισσα και ά-φου το όνομά του έδωσε τροφή στους σατιρικούς ποιητές της έ-

Μαζί με την 'Αμαλία είχε ήθ ή στην 'Ελλάδα μιά μεγαλόσπιμη και δροσερή Γερμανίδα, όνομαζόμενη Σοφία, της όποιος ή θέσις κοντά στη Βασίλισσα δεν ήταν καλή όρισμένη. Λέγαμε πως ήταν κόρη μιάς παλιάς ύπηρετίας της μητέρας της 'Αμαλίας και την είχε άκολουθήσει στας Άθήνας ως καμαριέρα και οάρτρα της. Μόλις όμως ή 'Αμαλία έγκατεστάθη στας Άθήνας, ή Σοφία πήρε έμπιστευτική θέσι κοντά στην Βασίλισσα. Μετά τρία έτη παντρεύ-θηκε ένα Βαυαρό μουσικό, γλήγορα όμως έχρησε και ξαναγύρισε στο Παλάτι. Άπό τη στιγμή εκείνη ή Σοφία πλάνει κι' αύτη στην άθανασία άπό την πόρτα της Άθηνάκης κακογλωσσίας. Έπειδή ήταν συνήθεια, όσες κυρίες έπρόκειτο να παρουσιασθούν στη Βα-σίλισσα να παρουσιάζονται πρώτα στις Κυρίες των τιμών και να δηλώνουν το σκοπό της παρουσίας τους, έκονολογήθηκε ότι ή Βασίλισσα, ύπομαζόμενη τις κυρίες της, έκρυβε πίσω άπό τις κουρτίνες της αίθουσας των κυριών τη Σοφία για ν' άκούη τα λεγόμενα μεταξύ αυτών και των παρουσιαζόμενων. Έν τούτοις, ή νεαρά Γερμανίδα δεν έννοούσε να μείνη πολύν καιρό χήρα και παντρεύτηκε για δεύτερη φορά έναν Πολωνό ζαχαροπλάστη που είχε το κατάστημά του στην άρχη της όδου Πειραιώς. Ο ζαχαρο-πλάστης πολούσε και πισιά, των όποιων αύτός ήταν ο πρώτος και καλύτερος καταναλωτής. Η Σοφία πιστή στις συνήξεις της ύπο-χρεώσεσ άκόλουθσε τον άντρα της και στο πισιά, και ύστερ άπό δυό χρονία το άντρώγιο, τώρφα στο μεθύσι, κινιότανε στους δρό-μους. Τότε ή Άστυνομία, κατά διαταγή της Βασίλισσας, έκλεισε το μαγαζί του Πολωνού, ως κέντρο έπαινδννο στη δημοσία τάξη. Άλλ' ή Σοφία είχε γίνε πια σεντίκολο. Οι μάγες την έπαυαν άπό πίσω φωνάζοντας την «Φράου Σοφή», το όποιον Γερμανιστί σημαίνει «Κυρά-Σοφία». Κατά το 1845 ή δυστυχισμένη αύτη γυναίκα πέθανε στο Άστυνομικό κατάστημα, όπου κατά διαταγήν της 'Αμαλίας την είχαν περιορίσει, για να την συμαέψουν άπό τους δρόμους. Η κονιότερη λογική μās πείθει ότι ή Βασίλισσα δεν ήταν δυνατόν να μεταχειρίζονταν ως κατάσκοπο γυναίκα, την όποιαν όστερα έγκατέ-λειπε με τόσο άστοργία.

***

Τρίτο πρόσωπο στην ιδιαίτερη ύπηρεσία της 'Αμαλίας ήταν ο ά-κόλουθος Έπαμεινώνδας. Άπό το Αίγιο καταγόμενος ήταν ώριος άντρας, με λαμπερή έθνική στολή που του ταίριαζε θανμάσια στην κορμοστασιά και στη μορφή. Ο φουστανελλοφόρος Έπαμεινώνδας άκόλουθός της συζα ή Βασίλισσα στις εκδρομές, παίρνοντας τη θέση του 'Αράπης, πλάγι στον άμαζό, ή έριπτος όταν ή 'Αμαλία έ-καγε τους έξοχμούς της περιπάτους. Έπειδή ή Έπαμεινώνδας είχε μεγατελέρη άπό το Μάρκο άντοχή, και επειδή ήτανε καλύτερος ίππεύς, ή 'Αμαλία τον προτιμούσε για τα ταξείδια της. Έτσι ο Έ-παμεινώνδας διέτρεξε μαζί της όλη τη Στερεά και την Πελοπόννησο, και ταξίδευσε μαζί της δυό φορές στην Εύρωπη.

Στο τέλος άκόλουθός της Βασίλεις και στην έξορία. Στη Βαμβέργη ο Έπαμεινώνδας άγάπησε τρελλά μιά Γερμανίδα κυνη-πόλιδά και ζήτησε άπό την 'Αμαλία την άδεια να τη στεφανώση. Η 'Αμαλία όχι μόνο έδωσε την άδεια, αλλά και έβουλήσε τον πιστό ύπηρετή της για να γίνε ο γάμος του. Σε λίγους καιρούς όμως ο Έ-παμεινώνδας έχρησε και ξαναγύρισε στην αύτη της Βαμβέργης, άπου ξαναπάρει να καθήκοντά του. Όσοι φορές περνούσαν άπό τη Βαμβέργη Έλληνες και έξωφράς την έπιθυμία να προσφέρουν τα σέβη τους στον έκπύκτωτο Βασίλεις, ο Έπαμεινώνδας φορούσε την Έλληνική του στολή και τους ύποδεχονταν στην πόρτα των Άνα-κτόρων. Επίσης και στις τελετές και στις γιοτές ο Έπαμεινώνδας έφινουράριζε με τη φουστανελλά του και τη λεβεντιά του.

Πολύ γρήγορα όμως ο Έπαμεινώνδας έξέφρασε την έπιθυμία να ξαναπαντρευθ. Η 'Αμαλία δεν μπόρεσε να τον έμπούση. Αν-στηγώς και ή δεύτερη γυναίκα του δεν είχε περισσότερη ζωή άπό την πρώτη. Άμα πέρασε και αύτηνης το πένθος, ο Έπαμεινώνδας έδήςλωσε στην 'Αμαλία ότι του ήταν άδύνατο να ζήση μόνος, και ότι έννοει να έλθη και σε τρίτο γάμο! Η 'Αμαλία αύτη τη φορά αντίσταθήκε με έπιμονή. Γιατί τώρα πια ήταν φανερό ότι τα φρόνα του δυστυχισμένου ύπηρετή είχαν σαλευθ. Μία μέρα που οι Βα-σιλεις είχαν πάει στη εκκλησία να κοινωνήσουν, ο Έπαμεινώνδας που τους άκολουθούσε, ένόμισε ότι ο παπάς έτρόκονε να τους δι-κητύριση! Με τη μανία του παροξυσμού, τώρφα το χαντζάρι και όρημιά να σφάξη τον παπα! Οι παριστάμενοι Έλληνες έσπεύσαν να τον συλλάβουν, και με πολύν κόπο κατόρθωσαν να τον ήου-λάσουν και να τον πάνε στο δωματίό του.

Τότε οι γιγάντιοι που τον έξέτασαν, συνέστησαν να κινή λουτρό και ναπαινήσουν στο Κίσιγκεν. Η Βασίλισσα τον έπέμει εκεί με έξοδά της. Βίαι βρισκότανε ο Έπαμεινώνδας όταν ή 'Αμαλία άρ-ρώσθησε και άπέθανε. Μετά το θάνατο της Βασίλισσας ο Έπαμει-νώνδας γύρισε στην 'Ελλάδα, έζησε άρκετά έτη στας Παύρας πορτάδες, όπου και άπέθανε. Ήταν ο μόνος άκόλου-θος της 'Αμαλίας με τον όποιον δεν άπογλωσθή ή κακογλωσσία και ή συ-κοφαντία των συγγένων του.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΠΛΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Επί τετραετίαν ειδικώς εις Παρισίους σπουδάζας, Θεραπεύει με εγγύησιν δι' ολιγοήμερου ανοδύνου θεραπείας τὰς παθήσεις στόματος και οδόντων. Ούλι-
τιδας, δυσσμία, Ργογίθες και α. δια νεωτάτων επιστημονικών μεθόδων.
Δέχεται 9-12 και 2-6 1/2. 51, εδδς Γ' Σεπτεμβρίου 51, 2ον πάτωμα.

Επαγγέλθεν ἐκ Παρισίων ἡ καλλιτέχνης μοδίστα κ: Βάσσω Ἰα-
τροῦ κομίσασα πλουσίαν συλλογὴν μοντέλλων, ὑφασμάτων και ὑλικῶν
τῶν ὁποίων ἡ ἐκθεσις ἤρχισε ἀπὸ τῆς 18 Ὀκτωβρίου εἰς τὸ ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Σουλτάνη 12 ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ τῆς.

„NUTRICIA“

Ὀλλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν
ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέ-
ταρτον. Ἡ μὲν ἀρίστη καὶ
εὐθνή τροφή διὰ τὰ Βρέφη.
Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστᾶται
ἀπὸ τοῦς ἱατροῦς. Ἐκτὸς τῆς
ἄνω τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη, ἡ
Μεγάλη Ἑταιρία «NUTRICIA»
παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀ-
ποβουτυρωμένον διὰ τὰς ἐν-
τερικὰς παθήσεις ὡς καὶ τὸ
φημισμένον αὐτῆς «BABEUR-
RE» (condensed buttermilk).
Γραφ. Ἀντιπροσώπ.: Σταδίου 24 Στά

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΠΕΚΡΙΜΜΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΓΕΝΕΑΡΙΟΥ
Επαναφέρει τὸ πρότερον χρώμα. Δὲν
βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμώνει
τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΣΦΟΔΡΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡ. 48.- ΑΘΗΝΑΙ
Τιμὴ δρχ. 50, διὰ τὰς Ἐπαρχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάνει τὸ ὀραϊότερον δέμα. Εἶνε
ἀπολύτως ἀβλαβής. Συντηρεῖ τὴν κα-
λοὺν καὶ ἐξελίσσει τὰς οὐτίδας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΟΔΟΣ ΣΦΟΔΡΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48

Κυρίες,

Δεσποινίδες

Ποῖν παραγγέλλετε τοὺς

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΣΑΣ

ἐπισκεφθῆτε τὸ Φαρμακεῖον

ΣΑΚΑΛΗ — ΜΠΑΚΑΚΟΥ

(Ὁμόνοια)

καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εὖ-
ρετε νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ γού-
στό σας καθ' ὅλα καὶ δι' ὅλα.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Ἔχομεν τὸ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥ-
ΧΙΑΣ ἀπὸ ὅλας τὰς βαφὰς τοιγῶν
Εὐρωπαϊκὰς καὶ Ἑλληνικὰς. Διὰ τοῦ-
το ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τὸν τοῖχον
καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ.
Μποτσαράκου ἐγγνώμεθα. Ἀναλαμ-
βάνομεν τὴν χρῆσιν τῆς βαφῆς ὅλων
τῶν χρωματισμῶν κόμης, μιστάζων καὶ
γενείου με ἐπιτυχίαν ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ.
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΑ, ΤΡΙΚΟΠΗ, ΑΘΗΝΑΙ

ΓΕΩΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετα-
τίαν Ἑλμελῆτης τῆς ἰδιαιτέρας Κλι-
νικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φω-
τεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην Ὀδὸς
Κεφαλῆνης 15α.

*Ὁρα 8-10 π. μ. καὶ 4-6 μ. μ.

„ΒΟΤΡΥΣ“

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ

Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Ἐναντι Χρηματιστηρίου

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τὸ ὑπ' ἀριθ. 5

φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» ἀντὶ δρχ. 15

ΚΥΡΙΑΙ,

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΝΘΕ
κάνει ὁρατὸν δέμα. Ἐπὶ
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τραπεζῆς
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καθὺν

βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλ.

θήκας, Γράφατε στὸ «Μπουκέτο»

ΚΥΡΙΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ζητεῖτε ἀπὸ τὰ καλὰ Καταστήματα φωτογραφικῶν εἰδή-
πλάκας ROLLFILMS καὶ FILMPACKS τῶν διασημῶν

GEVAERT

Τὰ Films τοῦ Οἴκου διακρίνονται: Διὰ τὴν μεγάλην ταχύ-
την τῆς emulsion. Διὰ τὰ μεγάλα contrasts ἀπὸ ἀποδόσεων. Διὰ τὴν
θανασίαν τῶν διαλύσεων. Εἶνε ὀρθοχρωματικά. Εἶνε ἀντι-
συστρέφονται οὐτὲ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν οὐτὲ μετὰ τὸ στεγνῶμα.

ΕΚΤΥΠΩΣΑΤΕ

Τὰ ἀντιτυπᾶτε εἰς τὸν ἀνὰ τὴν ὑψηλὴν ἀνεγγραμμένην
τογραφικὸν χάρτην

RONIX & RIDAX

GEVAERT

Κάμετε τὰς μεγεθύνσεις σας ἐπὶ τοῦ χάρτου

ORTHONORM GEVAERT

Κατάλογοι καὶ τιμαὶ εἰς τὴν δι' ἑξῆς τῶν πελατῶν

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΝΔΡΕΒΙΩΤΗ, ΝΙΚΗΣ 22 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΠΟΡΤΙΕΡΕΣ ΣΤΟΡ

ΜΠΡΟΝΖ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Παντός εἶδους

ΥΛΙΚΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

Εἰς μεγάλην καὶ διαρκὴ παρακαταθήκην

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

(Σουστών) δι' ἐπιπλα καὶ αὐτοκίνητα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΕΤΡΟΥ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) Η «ΣΟΝΙΑ» διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 12, διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 20
- 2) Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 12, διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 20
- 3) Η «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 12, διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 20
- 4) Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 12, διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 20
- 5) ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 12, διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 20
- 6) Η «ΠΑΝΗΓΩΡΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 18, διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 30
- 7) Η «ΣΦΙΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 18, διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 30
- 8) Ο «ΚΑΙΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 25, διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 40
- 9) Ο «ΚΑΙΡΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 50, διὰ τὸ Ἑσπερινὸν δρχ. 80

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης», ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ
τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Μπουκέτου» ἀπὸ
καὶ χρυσόδετος ἀντὶ 400 δραχμῶν διὰ τὸ Ἑσπερινὸν καὶ μίαν λίρας Ἀπὸ
διὰ τὸ Ἑσπερινὸν, καθὼς καὶ ὁ δεύτερος χρυσόδετος ἀντὶ 250 δραχμῶν
τετρικόν, καὶ μίαν λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἑσπερινὸν.

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅποιοι
καλοῦνται μετὰ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἐμβάσουν καὶ τὰ
δρομικὰ ἐξόδα.

11 Νοεμβρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

889

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΥΣ ΒΟΗΘΙΚΟΥΣ ΘΥΛΟΥΣ

ΤΟ ΒΙΟΔΙ

ΤΟΥ FRANZ FREDERICH

(Τσιγγάνικο παραμῦθι)

γυαλί, φώναζε:

— Ἀλλοίμονο... ὁ διάβολος... ὁ Σατανᾶς... χάθηκα καὶ ὥρμησε

ἐμπρός με τ' ἀλόγῳ του σὰν τρελλός.

Ἡ Μάσσα ὅμως ἄδικα περίμενε νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ὑπόσχεσις τοῦ

διαβόλου. Ὁ ἱππότης οὐτὲ ξαναγάρηκε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἡ

πόρτα τοῦ πύργου του ἔμεινε διαρκῶς κλειστή.

Ἡ Μάσσα ἄρχισε καὶ πάλι τὰ κλάμματα, ὡς ποὺ μιὰ ἡμέρα φα-

νερώθηκε καὶ πάλι ὁ διάβολος μπροστά της:

— Ἡ Μάσσα ἀνατρίχιασε:

— Γιατί μ' ἐγέλασε; τοῦ εἶπε.

— Μὰ δὲν ξέρεις πὺς ὁ διάβολος δὲν χαρίζει τίποτα; τῆς ἀπήν-

τησε ἐκείνος, μετὰ τὴν ἴδια εἰρωνεία.

— Καὶ τί ζητᾷς γιὰ τὸν κόπο σου; ... τὸν ἐρώτησε ἐκείνη τρέ-

μοντας.

— ὦ! μικρὰ πράγματα... Νάλι... θέλω τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου.

— Τοῦ πατέρα μου!.. ὦ! ὦ!... ποτέ!

— Ὅπως θέλεις τῆς ἀπαντᾷ ὁ διάβολος κ' ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ

ἡ Μάσσα δὲ βάσταξε...

— Ἐλα... τοῦ φώναζε... ἔλα... πάρτονε... πάρτονε... μὰ ὅμως

αὐτὴ τὴ φορὰ...

— Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὅλα τελειώσανε... σὲ λίγες ὥρες ὁ ἱππότης θὰ

εἶνε δικός σου, τῆς ἀπαντᾷ ὁ διάβολος.

Καὶ προχώρησαν μαζί πρὸς τὴν καλύβα τοῦ ξυλοκόπου.

***

Ὅταν ἐφθάσαν ὁ πατέρας τῆς Μάσσας κοιμόταν. Ὁ διάβολος

τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἄρπαξε μετὰ τὸ στρεβλὸ του χέρι, ἀπὸ τὰ ποδάρια

καὶ ἄρπασε νὰ τὸν γυροῖ μετὰ φόρα γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἐνῶ ἡ

Μάσσα τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀπελπισίαν τῆς, ἐσκέπαζε μετὰ ἀγωνία τὸ πρό-

σωπὸ τῆς, μετὰ τὸ δυὸ τῆς χεῖρα, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ. Σὲ λίγο τὰ δά-

κτυλα τοῦ Σατανᾶ, κρατοῦσαν μόνο ἕνα πρᾶγμα σὰν παρᾶνενο κοῦτι.

— Νά, αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο, γυροῖ καὶ λείπει τότε στὴ Μάσσα...

δῶσε μου τώρα καὶ τ' ἀδελφία σου!.. Τ' ὄργανο ποὺ θὰ μαγεύει

τὸν ἱππότη σου δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμα...

Ἡ Μάσσα ἀνατρίχιασε ἀπελπισμένη μὰ ἔσκηψε τὸ κεφάλι τῆς

χωρὶς νὰ πῇ τίποτα. Ὁ διάβολος χωρὶς νὰ τὴν ξαναρωτήσῃ, προχώ-

ρησε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς καλύβας, ποὺ κοιμόντοσαν τὰ τέσσαρα

ἀδελφία τῆς Μάσσας, χωρὶς νὰ χάσῃ καὶρο ἄρπάζει μετὰ τὸ ἴδιο χέρι

καὶ τὰ τέσσαρα ἀδελφία τὸν Ρόμ, τὸν Τραγιάνο, τὸν Κωνσταντὸ

καὶ τὸν Λίβων καὶ τοὺς στριφογυροῖ στὸν ἀέρα...

Ἡ Μάσσα μόλις μπόρεσε νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια τῆς. Ὁ Σα-
τανᾶς σὲ λίγο, ἀπὸ τὰ κορμὰ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν τῆς, δὲν εἶχε

ἀφήσει τίποτα. Στὰ χεῖρα του κρατοῦσε πιά τέσσαρες μεγάλες κλω-
στὲς. Ἡ Μάσσα κυττοῦσε τὸν Σατανᾶ σὰν ἀπολιθωμένη. Ὁ διαβό-

λος πέρνει τότε τὸ ξύλινο κοῦτι, ποὺ εἶχε γίρει ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ πα-
τέρα τῆς καὶ περνᾷ ἐπάνω του, τίς τέσσαρες αὐτὲς κλωστὲς ποὺ

εἶχε κάνει ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ἀδελφῶν τῆς Μάσσας. Μὰ χοντρή,
μιὰ ψιλοτερη, μιὰ ἀκόμα πιά ψιλὴ καὶ μιὰ ψιλὴ-ψιλὴ... ἐν ὅλῳ τέσσε-

ρες κλωστὲς... καὶ ἕνα κοῦτι. Ἡ Μάσσα ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει... Τὸ ὄργανο τὸ

εἶδε πιά τελειωμένο... τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρὰ
τῆς, μ' ὅλην τὴν ἀπελπισίαν ποὺ τὴν ἔδεσσε,
δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ:

— Καὶ τώρα, ὦρατε μου ἱππότη, μου ἀ-
νήκει, φώναζε...

— Ὑπομονὴ τῆς εἶπεν ὁ διάβολος...

— Τί θέλεις ἀκόμα;

— Τὴν μητέρα σου!...

Ἡ Μάσσα λιποθύμησε στὸ ἀκουσμά αὐ-
τῆς τῆς λέξεως. Δὲν ἦταν δυνατό οὐτὲ νὰ
τοῦ συλλογισθῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ὁ Σα-
τανᾶς ὅμως δὲν ἔχασε κατὸ. Προχώρησε
πρὸς τὸ ἄλλο διαμέρισμα τῆς καλύβας καὶ
ἀρπάζει τὴν μητέρα τῆς Μάσσας ἀπὸ τὰ πο-
δάρια, τὴν στριφογυροῖ καὶ αὐτὴν μετὰ
τὸν αὐτὸν τρόπο καὶ σὲ λίγο, ὅταν ἡ Μά-
σσα εἶχε συνέλθει, δὲν ὑπῆρχε πιά ἡ μητέρα
τῆς. Ὁ Σατανᾶς, ἀντὶ γιὰ τὸ κορμὶ τῆς
μάντης τῆς, κρατοῦσε στὰ χεῖρα του, ἕνα
μακρὺ ξύλινο ραβδί καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ ἄρ-
χισε νὰ στρώνῃ, μετὰ προσοχὴ, τὰ ἄσπρα
τῆς μαλλιά... Ἡ Μάσσα λιποθύμησε γιὰ
δεύτερη φορὰ... Ὁ Σατανᾶς εἶχε κατασκευ-
άσει πιά καὶ τὸ δοῦλο... Σὲ λίγα λεπτά ἡ
Μάσσα ἀνέλαβε τίς αἰσθήσεις τῆς. Ὁ Σα-
τανᾶς τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε γελαστό:

— Καὶ τώρα, πάρε αὐτὸ τὸ ὄργανο, αὐ-
τὸ τὸ βιβλίον καὶ κάνε φορεῖς φορεῖς τὸν
γύρο τοῦ πύργου. Παίξε μετὰ τὸ δοῦλο αὐτὸ
ἐπάνω στὴ χορδὴ... καὶ θὰ ἴδῃς... καθὰ
με θυμώθηκες ὥρατα μου... ἐγὼ τώρα φεύ-

...

γω... Καληνύχτα και καλή διασκέδαση...

***

«Η Μάσα είχε κάνει τον πρώτο γύρο του πύργου. Ο Ιππότης μόλις άκουσε τους πρώτους ήχους πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του. Εντόνησε φόρεσε όλα τα κοσμήματά του... Οί πόνοι μιας μικρής πληγής που είχε πάθει τελευταία σε κάποιο κνήγι δεν τον ένοχλούσαν πιά διόλου.

— Δεν αισθάνομαι πια τον πόνο της πληγής, αλλά αισθάνομαι ότι η καρδιά μου θ' άρρωστήσει για πάντα αν δεν εύρω έξω τίποτ' άλλο από τον αέρα, είπε και κατέβηκε τη σκάλα του πύργου.

Η Μάσα είχε κάνει τον τρίτο γύρο. Ο Ιππότης έρριχτηκε στα πόδια της κι' έκειν η εξέλασε πατέρα, μητέρα και αδερφούς.

— Κράτησε αυτά τα δώρα, είπε κι' έσπρωξε τα κοσμήματα που άπλωναν εκείνος μπροστά της, δεν θέλω από σένα παρά την καρδιά σου. Κι' έπρόσθεσε έπειτα με πόνο : Γιατί έπρεπε να ζητήσω τη βοήθεια αυτής της μουσικής, για να κερδίσω την αγάπη σου ;

— Ω αυτή η μουσική, που μ' ένθουσιάζει και με τυραννεί, είπεν ο Ιππότης, νομίζει κανείς πως είναι ανθρώπινες φωνές που κλαίνε ; αλλά τι μ'άς μέλλει ;

— Αγαπημένοι, ως είμαστε άγαπημένοι, είπεν η Μάσα. Ο Ιππότης την έπηρε στα χέρια του και την έφερε στον πύργο, όπου ζήσανε πολύν καιρό εύτυχημένοι.

Κάποτε, κάποτε όμως, ο Ιππότης άνησυχούσε. Του φαινότανε πως ήταν μαγευμένος.

«Ήθελε να μάθω πού εύρισκε τη δαμονική του δύναμη αυτό το νέον δαγανο. Ύψόπτευε πως η έρωμένη του του έκοιβε κάποιο φοβερό μυστικό. Την έρωτούσε, αλλά εκείνη του έκλεινε το στόμα με φίλια. Το παράπονο του βιολιού γινότανε όμως κάποτε τόσο παθητικό, που του ρχότανε να φύγει, να κορυφί, να σωθή. Την ίδια στιγμή όμως, η φωνή του βιολιού γινότανε τόσο γλυκειά και τρυφερή, ώστε εξέσπινε εκείνος τα πάντα, τον κόσμο, τους φίλους του, τους ανθρώπους του, τα ζωα του δάσους, ως και αυτό το πνιγμένο κλάμα της φοβερής αυτής μουσικής. Στο βάθος της καρδιάς της η Μάσα, έζήλευε αυτό το δαγανο, που έκανε στον αγαπημένο της πειό πολλήν έντύπωση από την όμορφιά της. Συχνά της έρχότανε να πάρη εκείνο το ξύλινο κουτί, και να το κάνει κομμάτια πάνω σε κανα βράχο, αλλά ο φόβος μήπως την εγκαταλείψει τότε ο Ιππότης την έσυγκρατούσε.

***

Μιά βραδιά, κάποιος χτύπησε την πόλη του πύργου. Έβρεχε : ποιος μπορούσε να ναι τέτοιαν ώρα ; Η Μάσα άνατριχίλασε. Ένας άνθρωπος τυλιγμένος σ' ένα μεγάλο μαύρο και βρεγμένο πανοφόρι μπήκε μέσα.

— Καλησπέρα φίλοι μου, είπεν ο άγνωστος. Έβγαλε το καπέλλο του και τσούριξε μπροστά του.

Η Μάσα τον γνώρισε απ' τη φωνή του : — Έρριξε, ο διάβολος ! έφώναξε και κρύφτηκε στην άγκαλιά του Ιππότη.

Ο διάβολος, έρριξεν ένα δαμονικό γέλιο, άρπαξε τους δυό έρωτευμένους, που έκρατιούντο σφιχταγκαλιασμένοι και χάθηκε...

Το βιολί έμεινε στον έρημο πύργο. Ένας ταγγάνος που πέθανε τυχαίως από κεί, το ήφερε. Το πήρε κι' έπαιξε στα χωριά που διάβαινε. Άντρες, γυναίκες και παιδιά τον άκολουθούσαν μαγευμένοι από τη μελωδία του οργάνου του, κι' εκείνος τους έκανε κατά το γούστο του να γελούν κι να κλαίνε...

Έτσι δηγούνται οι ταγγάνοι, πως έγινεν η παραπονετική και παθητική ψυχή του βιολιού.

*

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από όλα τα νοσοκομεία του κόσμου, το μεγαλύτερο βρίσκεται στο Λονδίνο και είναι το «London Hospital». Το μέγαρο του Νοσοκομείου αυτό άπαιρίζεται από 750 περίπου δωμάτια, 17 θέσους, 400 Β' και 250 Α' θέσους, ύπηρετούν δε μέσα σ' αυτό 80 μόνιμοι Ιατροί και άλλοι 60 ως καθηγητά, χειρουργοί και διευθυντά κλινικών κ. λ. π. Ύπο τάς διαταγάς αυτών όλων ύπηρετούν άκόμα 300 βοηθοί Ιατροί και 800 νοσοκόμοι, πλην του ύπηρετικού προσωπικού. Κατά το λήξαν έτος 1925 ένωσηλήθησαν εις τον κολοσσόν αυτόν 13. 000 άσθενείς, προσήλθον δε διά να ζητήσουν Ιατρικήν συμβουλήν 154. 617 έξωτερικοί άσθενείς !.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιός πρωτοβρήκε τὸ ψηλὸ καπέλλο

Από την εποχή που εφευρέθηκε το ψηλό καπέλλο-έχον περίπου εκατόν τριάντα χρόνια. Η πρώτη εμφάνιση του καπέλλου αυτού έγινε στο Λονδίνο την 3ην Ιανουαρίου του 1701, στο κεφάλι του εφευρέτο του, ο οποίος ήταν ένας άγγλος μικρέμπορος έννομα Τζων Έθέρικτον. Το ιστορικόν της εφευρέσεώς του έχει ως εξής :

Ο Τζων Έθέρικτον ήταν ένας μικρέμπορος για διασκέδαση του λόρδο δήμαρχο της πόλεως του κατηγορούμενος για διασκέδαση της δημοσίας τάξεως. Ο Δήμαρχος μετά την άπολογία του κατηγορούμενου, έζητησε να καταδικαστή σε πρόστιμο 500 λίων, το οποίο και έγινε, αφού πρώτα έβεβαιώθηκε πως ο άνωτέρω κατηγορούμενος είχε πραγματικώς εμφανισθή εις τους δρόμους του Σταντ, έρπον στο κεφάλι του ένα πελώριο μαύρο καπέλλο, το οποίο και διαστάσεις και η γυαλίδα, είχαν αρχίσει να κινούν τα άντρητα στήλα των ήσυχων πολιτών. Οι άποστον μάλιστα υπάλληλοι κατέβησαν να πολλές γυναίκες έγκαι έβαν μάλιστα είδαν το φοβερό αυτό κατασκευασμένο καπέλλο !...

Εκτός όμως αυτού την κατατεθή και από άλλους μαρτυρίες : πως η εμφάνιση του μικρέμπορου του με το πρωτότυπο καπέλλο του είχε δημιουργήσει κοινωνικό πανικό. Τα μικρά παιδιά τον είχαν πάρει από πίσω με φωνές, τα σκυλιά σφιλιάσανε στο αντίκροσμα του και τέλος κάποιος μικρός, ο γιος του Θεωμά Κοοβάνε, που έβγαυε τριήμερη έκειν η απ' το καπέλλο του πότε πότε τον, μόλις αντίκρουσε τον Έθέρικτον μ' αυτό το παράξενο καπέλλο τόσο έτρομάζε, που έπεσε κάτω κι έσπασε το δει το χέρι !...

Η άπολογία του κατηγορούμενου δεν ήταν σοβάρη έπανελάμψαν διαρκώς πως ήταν έλευθερος να φορή και θέλει ως Άγγλος συντηρητικός πολίτης που ήταν !...

Έτσι είχαν τα πράγματα, που την άλλην ημέρα της δίαις, οι έρμεριδες του Λονδίνου άναγινωσαν την είδηση με κρίσεις όχι τόσο ένδοξες για τον Δήμαρχο και για την καταδικαστική απόφαση, πράγμα κι έδωσαν άμέσως το θέρος να επανεισθουν στο Λονδίνο άλλοι δυό Έθέρικτον με άλλα... δυό ψηλά καπέλλα !...

Το πράγμα, όπως έγινε ο πατέρας, προχωρούσε και άρχισε να γίνεται πιο γενικό το φέρεμα του πανό-ξενου αυτού καπέλλου, ως της σπινής που άποφασίσθηκε από τους άποφασίζοντες οίκους της Άγγλιας να φορηθή και αυτό στη μόδα... και η άρχιζι να κατασκευάζεται όπως και το

άλλα καπέλλα των άνδρών.

Δεν έπέρασε μάλιστα καιρός, όταν οι φίλησχοι διαπύες του Λονδίνου είδαν ένα φθινοπορινό άπόγευμα το ψηλό αυτό καπέλλο να φουγοράρη στην κομψότερη βιτρίνα ενός από τα γνωστότερα εμπολεία της Άγγλικής πρωτεύουσας.

Η μόδα είχε πιάσει, χωρίς να ύπάρχη οδμήμία αντίρρηση...

***

Τὰ κινούμενα πεζοφόρια

Ένα από τα πιο πρωτότυπα και παράξενα θεάματα που θα έβη η προσεχής διεθνής έκθεση της Ουάσιγκτωνς ή οποία άναγγέλεται για την άνοιξη του 1927, θα είναι και τα κινητά πεζοφόρια.

Τα πεζοφόρια αυτά θα είναι ευλόδοττα, και θα κινούνται δι' ηλεκτρικήν με ταχύτητα άμαξίου δυό ίππων, δηλαδή με 8 περίπου χιλιόμετρα την ώρα. Με τον τρόπο αυτό, θα μπορεί κανείς, ενώ θα σπινάται ακίνητος έπάνω σ' ένα απ' αυτά ή και ενώ θα κάθεται, να προχωρή προς την διευθυνσι που θέλει να φθάση. Για να μπορούν δε να διαβάστε των δρόμων, ν' άνεβαίνουν και να κατεβαίνουν εύκολα και κινούνται από το έδαφος στο κινητό αυτό πεζοδόριο και άναστροφώς από το πεζοδόριο στο έδαφος, έλήθη το μέτρον να επικοινωνή ο δρόμος με το κινητό αυτό πεζοδόριο, με μια πλατιά σκάλα ή οποία θα κινείται και αυτή, αλλά μόνο με τέσσερα ή πέντε χιλιόμετρα την ώρα...

Τα κινητά αυτά πεζοδόρια, καθ' ή μ'ας βεβαιώνουν οι Άμεσσοί, πρόκειται ν' αντικαταστήσουν τελειοποιημένα όλα τα άλλα σήμερα γνωστά μεταφορικά μέσα των πόλεων, δηλαδή τα ταξί, λεωφορεία, άμαξια κ.λ.π. και θα είναι τα μόνα πλέον άνοστα, εύχρηστα και όλιγώτερον δαπανηρά μέσα προς διευκόλυνση της συγκοινωνίας.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

ΥΠΟ MARION TEMPLE

Στην βορεινή άκρη ενός χωριού, στην Ντορουαίν, ήταν ή κατοικία της Λουκίας Φανσού. Η Λουκία ήταν πολύ πλουσία. Είχε κληρονομήσει κάποιον θεϊό της ποίχε πεθάνει στις Ίνδιες, και ζούσε στην έσοχή, μαζί με το σκύλο της τον «Πρίγκηπα» άποφροντας την επικοινωνία με τους άλλους ανθρώπους. Ο «Πρίγκηπας» δεν άφινε ποτέ μόνη της τη Λουκία. Μιά μητέρα δεν θ' άγαπούσε τόσο το παιδί της, όσο άγαπούσε ο «Πρίγκηπας» τη Λουκία. Ούτε κανένας έρραστή δεν θα χάραινε με το βλέμμα του την έρωμένη του έτσι που χάραινε αυτό το πονετικό ζωο την κυρά του με το δικό του. Τα μάτια του έδειχναν πως έκλεινε μέσα του ψυχή ανθρώπου.

Έβλεπε την ήσυχία των δυό αυτών ψυχών ήρθε να την διαταράξη ένας άποδοκλήτος έπισκέπτης. Ήταν ο έξάδελφος της Λουκίας, που έλθει απ' τις Ίνδιες και του οποίου ο θεϊός — ο ίδιος θεϊός, τον οποίο είχε κληρονομήσει ή Λουκία — δεν του άφινε τίποτε απ' την περιουσία του.

Η άφιξη του, αν και για τη Λουκία ήταν κάπως εύχρηστη, για τον «Πρίγκηπα» όμως ήταν δυσάρεστη. Όταν τον πρωτοείδε να κομμενιάζει μαζί με την κυρία του και να κάθεται κοντά της, άγριε και χύμισε κατ' άπάνω του. Ο Ουίλλιαμ Φανσού, ο έξάδελφος της Λουκίας, παραξενεύτηκε πολύ για τη στάση του ζωού και την πρώτη φορά το κτύπησε, για να άμυνθή. Η Λουκία έξ' άλλου για να δείξη το θυμό της στον υποδοχό που έκανε στον έξάδελφό της έκανε να τον χάραινε. Το ζωο νόμισε πως έχασε πια τη συμπάθεια της κυρίας του.

Από τότε άλλαξε τρόπος και έκανε να πλησιάξη τη Λουκία. Πήγαινε και περίμενε έξω, στη μέση του δρόμου. Άμα έβλεπε να έρχεται ο Ουίλλιαμ απ' την άλλη άκρη, τότε έδειχνε το θυμό του μ' ένα ουρλιασμα.

Τε τρεις πρώτες μέρες ο «Πρίγκηπας» ήταν τρομερά λυπημένος. Άνεκτονόουναν τα ζωα πουός το έζει ; είνε βέβαια πως ο «Πρίγκηπας» να σκεπτότανε έτσι.

Για χάρη της κυρίας μου που την αγαπούσε, πρέπει να ύπομεινω. Μά με ποιο δικαίωμα αυτός ο άνθρωπος μου στερεί την αγάπη της;

Ο Ουίλλιαμ είχε εγκατασταθή στο σπίτι της Λουκίας, ή οποία τον φιλοξένησε από συγκρητική ύποχρέωση, αν κι' είξερε ότι μεταξύ των ύπληχε κάποια άόρητη αντίπαθεια για το ζήτημα της κληρονομιάς του θεϊου.

Η Λουκία αυτή την αντίπαθεια την είχε δη στα μάτια του έξάδελφου της απ' την πρώτη στιγμή. Ως τόσο όμως δεν έκανε να του φέρονται εύγενικά φανταζόμενη ότι ή διαίονη του δεν θα διακομισε και πολύ καιρό. Έξ' άλλου ήταν κι' ο Πρίγκηπας, τον όποιον άγαπούσε ύπερβολικά και λιτότανε βλέποντάς τον λυπημένο.

Την τετάρτη ημέρα ή Λουκία κάλεσε τον Ουίλλιαμ στο τελευταίο γεύμα. Από βραδύς του είχε στείλη στο δωμάτιό του ένα γραμμά, και του έκανε γνωστόν ότι έπρεπε να φύγει, γιατί ή παρουσία του λυπούσε τον Πρίγκηπα, τον όποιο αυτή άγατούσε πολύ και ο έξ' άλλου φοβότανε μήπως του έπιτεθή. Ο Ουίλλιαμ όταν έλαβε το γραμμά και διάβασε το περιεχόμενό του γίνθηκε έξω φρενών. Με την απόφαση αυτή της Λουκίας κατετρέφοντο όλα του τα μέλλοντα σχέδια. Ο τυχοδιώκτης αυτός είχε όλ' όρη του να παντεφίτη τη Λουκία και να γίνη κύριος της περιουσίας της. Πως όμως μπορούσε να γίνη αυτό, αφού ύπληχε στη μέση ο Πρίγκηπας ! Ο Ουίλλιαμ τότε συνέλαβε ένα σατανικό σχέδιο, το όποιο άμέσως έβαλε εις ενέργεια. Την άλλη μέρα, σύμφωνα με την επιθυμία της Λουκίας, έπανε σ' άποχαρητοστήριο γεύμα. Προσπαθούσε να την διασκεδάσει τον. Ο Πρίγκηπας πάλι, ο όποιος μυστηριωδώς είχε άποσπασθή την άναχώρησή του άνταπαθητικού ζένου, ήταν γεμάτος χαρά και γαυγίζε όλοένα.

Είδате, Ουίλλιαμ ! Ο Πρίγκηπας σήμερα είναι όλος χαρά, πού είπα ή Λουκία.

Περίεργο ζωο, της άπάντηε ψυχρά εκείνος. Τώρα πιά θα φύγει, θα είσατε κι' οι δυό εύτυχημένοι.

Η Λουκία γέλασε γι' αυτό το εύρωτικό κομπλιάν του Ουίλλιαμ και χάραινε τον Πρίγκηπα πούταν κοντά της. Ο Ουίλλιαμ τότε κοίταζε τον πρίγκηπα και τούπε :

Τώρα είμαστε φίλοι, δεν είναι έτσι ; Λοιπόν, για να σου άποδείξω τη φίλια μου, σου παραχωρώ το φαί μου.

Και έβαλε το πιάτο του μπρός στο σκύλο.

Η Λουκία γέλασε, ο πρίγκηπας τον κτύπησε περιεργα και δεν άγγιξε το φαί που τούχε προσφέρει.

Πρίγκηπα, μην είσαι άκατάδεκτος. Του είπα ή Λουκία.

Ο πρίγκηπας την κτύπησε, κι' άρχισε να τρώει. Το ζωο έφαγε λίγο ξανακτύπησε τη Λουκία και τον έξάδελφό της, κι' έξακολούθησε πάλι να τρώει. Μά σε λίγο άπομακρύνθηκε από κοντά τους μ' άλογό βήμα και πήγε και έαπλώθηκε σε μία γωνία. Από εκεί τους έροίσε ένα σπασμός τον τίναξε και έαπλώθηκε κάτω με τα μάτια κλειστά. Ο Πρίγκηπας είχε δηλητηριασθή από το φαί του Ουίλλιαμ.

Η Λουκία σηκώθηκε τρομαγμένη απ' τη θέαση της κι' έτρεξε κοντά στον Πρίγκηπα ! Ήταν όμως άργά ο θάνατος είχε έλέλη. Γύρισε τότε και κτύπησε τον έξάδελφό της μ' ένα άγριο βλέμμα, ένω απ' τα δόντια της έξφυγε μία λέξη πούκανε τον Ουίλλιαμ να άνατριχίση.

Δολοφόνη ! !

Πέρασαν μερικοί μήνες κι' ήρθε ο χειμώνας. Η Λουκία καθόντανε όλομόναχη κοντά στη φωτιά και σκεπτότανε τον Πρίγκηπα, με το μαλακό του τρίχωμα και τη φουντωτή ουρά του. Τώρα όμως δεν είχε χάσει πια. Έννοιωσε την έρημιά της να την βαρύνει.

Έξω έοριζαν χιόνι, από τις τρεις το πρωί, κι' ένας άγέρας δυνατός μούγγριζε ψηλά στη στέγη. Το μεσημέρι ή Λουκία γεμιάστος χωρίς όρεξη, έπειτα πήγε και κάθισε πάλι κοντά στη φωτιά. Το χιόνι πούχε πάρει κατά το μεσημέρι μαζί με τον άγέρα, άρχισε κατά το άπόγευμα να πέφτη πειό πυκνό. Ο πρίγκηπας ήταν θαμμένος με τα ίδια της τα χέρια στο περιβόλι του σπιτιού. Στο τάφο του είχε σχηματισθή από το χιόνι ένας λευκός λοφίσκος. Καθήμεν πρίγκηπα !...

Η καμπίνα της έκκλησιάς, στο ύψωμα, χτύπησε έξω από την ώρα. Ήταν έντεκα. Νύχτα πια. Όλα γύρω ήσαν σκοτεινά. Απ' τα τείματα μόνο της έκκλησιάς φαίνονταν ή σιά του παπά π' άνέβαινε με το λυχνάρι στο χέρι να κοιμηθή. Αυτή τη στιγμή απ' το κάτω μέρος του δρόμου φάνηκε μία ανθρώπινη σιλουέτα που μεγάλωνε όσο πλησίαζε. Ήταν ο Ουίλλιαμ Φανσού, ο έξάδελφος της Λουκίας.

Το προσφυλακτικό του βάδισμα πάνω στο χιόνι έδειχνε άνθρωπο που χε ταγαμένο το μυαλό του. Πλησίασε στο σπίτι της Λουκίας και σαρφάλωσε απ' τα κάγκελλα του κήπου. Κτύπησε γύρο, φοβισμένα, κι' ύστερα πήγε μέσα. Ο άγέρας έξακολουθούσε να βούη δαμονιμένα. Ο Ουίλλιαμ προχώρησε άνάμεσα στα δένδρα, προς το παλάτι του παπύ, και πήγε

μετα απ' τον κήπο χωμένος μες στο παλάτι του παπύ, και πήγε και πέρας πάνω απ' τον τάφο του πρίγκηπα σαρπίζοντας με τα πατούσια του το χιόνι, ποίχε στράχθη πάνω στη γλή. Έξαφνα, έμεινε ακίνητος. Κάποιος φόβος τον άγφόσε. Του φάνηκε πως άκουσε γαυγίσματα σκύλου, που μοιάζανε καταπληκτικά με το γαυγίσμα του πρίγκηπα.

Κι' όμως δεν είχε δυνατόν ! τον έχω δηλητηριάσει, μύθρισε τρέποντας ο νέος και προχώρησε προς το παλάτιο του σπιτιού. Μά τα γαυγίσματα άκομγόνουναν τώρα περισσότερο άγρια.

— Άκου, σκυλί ! Δεν με τρομάζει ! Πρέπει να τελειώνω ! Ήρθε δὸ να κλέψω. Να έπαιζήθω, είπα, και σαρφάλωσε πάνω στ' παλάτιο. Έξαφνα όμως έννοιωσε το πόδι του να πιάνεται από κάποιον.

Ο πρίγκηπας ! φώνησε.

Τρομάχοντας το πόδι του κατέβησε να το έλευθερώση. Είχε γάρ πια το χριόμα του. Δυσκέλεισε με μία το παράθυρο, μα δεν προφτάσε να το πηδήξη και βρέθηκε πάνω πλασμένο απ' την άκρη του παντελονιού, γερό τώρα. Ο άγέρας μούγγριζε στ' αυτιά του και μαζί με το μούγγισμα άκουγε και τ' άπαιστο γαυγίσμα του σκύλου. Για μία στιγμή αισθάνθηκε το κρέας του σαρμένο γερά, σαν από δόντια σκύλου, και ο φόβος του θανάτου τον έκανε να μπήξη μια φωνή.

Την άλλη μέρα βρέθηκε νεκρός με την άκρη του παντελονιού του πιασμένη στο παράθυρο ποίχε κλείσει μ' όρη απ' τον άγέρα και πού το πέρας για το σκύλο !

Ο Ιππότης έρριχτηκε στα πόδια της.

Όταν τον πρωτοείδε να κομμενιάζει με την κυρία του, άγριεψε και χύμισε κατ' έπάνω του.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Μά ούτε τὸν ξαναεἶδε στὰ μάτια της ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἐκείνη μέρα. Ὁ Τάκης τὰ πόφυγε χωρὶς διακολῖα γιὰ τὴν τὴν βοήθειά του. Δὲν παρουσιάσαν, ὅταν στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη, ὁ νέος κατέβαινε στὴν κατοικία της. Οὐτε ἀνέβαινε στὴ δική του, ὅταν εἴξανε πὼς ἦταν ἐκεῖνος ἐκεῖ. Μπορεῖ νὰ ἰδῶντο ὅσοι-τρεῖς φορές στὸ διάστημα τῆς εβδομάδος, ἀλλ' ἀπὸ πίσω, ἀπὸ τὸ πλάι, λοξά. Δὲν ἀντικρύστηκαν, δὲν κοιτάχθηκαν στὰ μάτια, οὔτε μὴ φράα. Τὴν τελευταία μέρα, ἀπόφυγαν ἐπίσης καὶ τὸν ἀποχαιρετισμό. Ἡ Δώρα, ξεπότης, ἀνέβηκε μὴ στιγμὴ στὴς Κάκας καὶ σὲ λίγο ξανακατέβηκε... δακρυομένη.

Ὁ καυμένος ὁ Τάκης! εἶπε τῆς πεθερᾶς της. Τὸν ἀποχαιρέτησα. Καὶ τώρα φεύγω. Ἡ μαμιά μου μὴν μὴν ἔχει ράφτρα καὶ θέλει τὸ γούστο μου δὲν μπορῶ νὰ μὴν πάω, ἔ;

— Πήγαινε, παιδί μου. Ἀφοῦ τὸν ἀποχαιρέτησες...
Ἡ Δώρα πῆγε στὴς μαμιάς, της, πού ἀληθινὰ κείνη τὴν ἡμέρα εἶχε ράφτρα καὶ εἶχε καὶ τῆς κόρης της «νὰ δώσῃ μὴ ματιά». Ἐμνευε καὶ καὶ τὸ μεσημέρι, ἐφαγε, ἐπαίξε, γέλασε με τὰ παιδιά, φοιτοῦσε λίγο καὶ τὴ ράφτρα με τὴ παρατηρήσεις της καὶ τὴν ἔκανε νὰ-φοκοκινήσῃ. Ἰσως ἦταν καὶ ἀπὸ τὸν κοπο, ἀπὸ τὴν προσπάθεια πού ἔβαζε ἡ φτώχη νὰ ικανοποιήσῃ «ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες», καὶ ὅταν, ἀπογοματάκι, ἀφοῦ μπαρκαρίσας πιά τὸν Τάκη, πῆγε ὁ ἄντρας της νὰ τὴν πάρῃ τὴ βότκη φαιδρότατη καὶ εὐτυχισμένη.

Τοῦ ἔκαμε ἀσχημὴ ἐντύπωση αὐτὴ ἡ ἀνηφισιὰ καὶ στὸ δρόμο καθὼς, γυρίζαν σπίτι, τῆς εἶπε:

— Σὺ γελοῦσες, ἐνῶ ἐμεῖς ἐκλαίγαμε. Ὁραία συνεννόηση ἔχουμε, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἐπιτέλους γιὰ τὸν κόσμο μου φαίνεται νὰ καθήσῃς σήμερα στὸ σπίτι σου.

— Μ' ἀφοῦ με ἤθελες ἡ μαμιά: διαμαρτυρήθηκε ἡ Δώρα.

— Σὲ ἤθελα ὅμως καὶ ἐγώ, καὶ τὸ καθήκον σου ἦταν νὰ μὴν πῇς με τὸν ἄντρα σου τὴν ἡμέραν πού ἐφευγε ὁ ἀδερφός μου.

— Δὲν τὸ συλλογίστηκα, καυμένε...

Μὲ συγχωρεῖς...

— Τί νὰ σὲ συγχωρῶ... Ἐγὼ βλέπω πὼς οὔτε μὲνα ἀγαπᾷς, οὔτε τὸν ἀδερφὸ μου, οὔτε κανένα μας!

— Οὐφ, μὴν εἰσαι ἀνόητος καὶ γοι-νιάρης!

Ε.

Μὲ τὴν ἀναχώρησίν του Τάκη, ση-κώθηκε ἐνὰ βῆρος ἀπ' τὸ στήθος τῆς Δώρας.

Ὁ θυμὸς τῆς εἶχε ξαναγυρίσει, ὅ-ταν τὴν ἄφησε ὁ φόβος. Τοῦ μίσητος ἀληθινὰ ὅσο συλλογίζονταν τὴν προ-σβολὴ πού τῆς ἔκαμε, θανάσιμη προ-σβολὴ γιὰ κάθε γυναῖκα, καὶ θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ ζήσει πιά κοντὰ του.

Ὅταν ἰκανὴ νὰ κινή καμμιὰ τοῖλλα, νὰ φτάσῃ καὶ εἰς τὸ ἐγκλημα. Κι' ἐπειδὴ τὸ καταλάβαινε αὐτὸ καλά, ἀνακουφίστηκε καὶ ἡσυχᾶς στὴν ἐντέ-λεια, μόνο ἅμα τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της πὼς τὸν ἔβαλε στὸ βαπόρι.

Τώρα πιά δὲν ἦταν φόβος νὰ ξαναγυρίσῃ. Δὲν θὰ τὸν ξανάβλε-πε στὰ μάτια της καὶ θὰ τελείωνε. Ἐκεῖ, στὴν ἐξορία! Καλὰ νὰ πάθῃ, ἀφοῦ τόλμησε νὰ παῖξῃ μαζί της τόσο ἀσχημὰ!

Ἡ ἰδέα τῆς σκληρῆς αὐτῆς ἐξορίας πού τοῦ εἶχε ἐμφάσει, — γιὰτὶ ἐνόμιζε κιόλα πὼς ὁ Τάκης εἶχε φύγει ἐπειδὴ τὸν ἐπρόσταζε, — τὴν ἐγείμισε ἀπὸ μὴν ἄγρια χαρά. Καὶ στὴ χαρά της, ὅχι πὼς πάλι νάται θερημὴ καὶ τρυφερὴ με τὸν ἄντρα της, πού τόσο τὸν ἀνηφισοῦσε καὶ τὸν παραμυθιοῦσε, ὅταν ἦταν ἐρωτευμένη με τὸν ἀδελφὸ του.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς αἰσθάνονταν καὶ τὴν ἀνάγκη τοῦ ἔρωτα. Πολὺν καιρὸ τὸν εἶχε στερηθῇ με τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὸν ἀπο-λάμβανε τέλεια με τὸν Τάκη! Ἡ προσβολὴ κατὰ τὴν εἶχε ἀλαλι-άσει. Γιὰ τίποτα πιά δὲν εἶχε ὄρεξη. Δὲν αἰσθάνονταν παρὰ τὸ βά-ρος ἐκεῖνο στὸ στήθος πού τὴν ἔκανε νὰ συλλογίζεται ἀνύμνα καὶ τὸ θάνατο. Ἡθελε πάλι νὰ χαιρέται τὴ ζωὴ. Καὶ οἰχτηκε στὸν ἄντρα πού εἶχε πῶ πρόχειρο καὶ πῶ εὐχολο: τὸν δικὸ της.

Ὁ Νίκος δὲν ἤξερε πὼς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ με-ταβολή. Καὶ μὴ μὲρα ρώτησε τὴν ἰδίαν:

— Δώρα, μάγαλὶς σάν τις πρώτες μέρες πού παντρευτήκαμε. Γιατί;

— Δὲν ἔπαυα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἡ ζήλεια σου μόνο καὶ ἡ γοῖνιά σου μ' ἔκανε ψυχρὴ. Ἀλλὰ τώρα πού τὸ κα-τάλαβες καὶ σὺ καὶ ἔπαυες νὰ γοινιάζης...

Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια: Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ Νίκος εἶχε ἡσυ-

χάσει πὼς ἡ γυναῖκά του δὲν τᾶζε με κανένα. Μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ἀγαποῦσε σάν πρῶτα, μὰ δὲν τὸν ἀγατοῦσε, οὔτε τότε σιχα. Τὴν ἔβλεπε ἀδιάφορη πρὸς ὅλους, κάποτε τὴν ἔβλεπε καὶ νὰ θυμῶν ὅ-ταν κανένας «ἀναιδής» τὴν παρακοίταζε. Φερνόνταν στὴν πόρτα καὶ μὴ φρόνιμα, τίμια καὶ πιστὴ γυναῖκα. Εἰσεῖς, τώρα, ξέροντες γιὰ πού λόγῳ. Μὰ ὁ Νίκος μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ πὼς ἡ Δώρα εἶ-χε με τὸν ἀδελφὸ του; Καὶ πιστέψτε στὴν ἐξηγήσιν της μὴ χαρὴ καὶ ὁρίζοιτο μέσα του νὰ μὴν τῆς ξαναδώσῃ ποτὲ ἀφορμή.

Ἀλλὰ λίγο βάσταζε καὶ ἡ καινούργια του εὐτυχία. Δὲν ἦταν παρὰ μὴ παρὲνθεση ἡμερῶν. Σιγὰ - σιγὰ, ἡ Δώρα ξαναῆρθε νὰ γίνετα βαρετὴ, ψυχρὴ, ἀδιάφορη καὶ... γοινιάρη. Δὲν καταλάβαινε «ἀγάπη» με τὸν ἄντρα της, τελείωσε! Κι' ἔφτασε νὰ τὸν ἀντιμε-τῇ πάλι παθητικά, ἀναισθητὰ, τυπικά, σάν νὰ τοῦ ἀναγγέλλει ἐλπίς καὶ μόνο τὸ δικαίωμα πού εἶχε, νόμιμος ἄντρας της, νὰ μεταγί-ζεταὶ τὸ κορμὶ της.

— Μὰ γιατί; γιατί; τὴ ρωτοῦσε πάλι ὁ κακόμοιρος, πού καὶ ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ μεταβολὴ τοῦ ἦταν ἀνεξήγητη σάν τὴν ἄλλη. Μὰ καμμιὰ ἐξηγήσῃ δὲν τοῦδινε τώρα.

— Οὐφ, ἄσε με!... Δὲν ξέρω!... Δὲν ἔχω ὄρεξη... Βαρεθῆκα... Νυστάξα...

— Μὰ σὲ ζηλεύω... μὰ σὲ γοινιάζω...
— Νίκο, με σκότισες!

Ναί, δὲν τὴ γοινιάζε, δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ γοινιάζῃ, μὰ εἶχε ἄ-χρῃ πάλι νὰ τὴν ζηλεύῃ. Γιατὶ τὴν ἔβλεπε ἀλλοτρίωτα καὶ σ' αὐ-τὸν καὶ στοὺς ἄλλους. Δὲν ἀδιαφοροῦσε, δὲν ἐδύνασε, ὅπως ἀπὸ.

Οὐφ, ἄσε με... βαρεθῆκα... νυστάξα.

Καὶ στὸ δρόμο, καὶ στὰ σάβανα καὶ στὸ σπίτι της ἀκόμα, ἐπρόκειτο τῆς «ἀναιδής» πού τὴν καλοκοίταζαν. Ἐ-λεγε καὶ αὐτὴ λογικά, ἄντε με-τιές, εἶχε ζωρήσει, εἶχε ἐπαιτήσει. Ἐμοιάζε με γυναῖκα πού δὲν τῆς ἄρεσει, πού δὲν τῆς φάνει ὁ ἄντρας της καὶ γυροῦν με ἄγνοια νὰ τὸν ἀντι-καταστήσῃ ἡ νὰ τὸν συμπληρώσῃ, μὴν ξέροντας μόνο πού νὰ διαλέξῃ μέσα σὲ τὸσους πού θάταν ἀνι-πρόθυμοι...

Δὲν ἔκανε λάθος ὁ Νίκος: σὲ μὴ τέτοια περίοδο βρισκόνταν ἡ ἡσυχία ἐκείνη. Μὲ τὴ διαφορά μόνο πὼς δὲν ζήτοῦσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἄντρα της, με παρὰ τὸν Τάκη. Μὰ περπατοῦσε ὀνειρευτὰ, ἔναν ἐρωστὴ πού θὰ φλογίζονταν καὶ θὰ τὴν ἐφλογί-ζετο καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ μὴ σήκω-ποτε αὐτὴ ἡ φλόγα... Ὅχι, ὅχι δι-ζήνῃ καὶ δευτέρους γάμους. Καλὰ ζοῦσε με τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ γι-λότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχίσῃ πα-ρισσότερο, καὶ με τὴν ἡλικία της καὶ με τὴν χάση της, δὲν ἀνεγυ-ριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλεσιν ὁ ἐκεῖνος, πού μὴ ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογισμένη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα, πολυτίμες φορέ-σες, μὴν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Πᾶς δὲν εἶχε με τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν'

Valencia!

ΔΥΟ ΙΣΠΑΝΟΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΞΕΤΡΕΛΛΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ.
 Άνω: Ἡ Ραχέλ Μελλέρ ὅπως ἐμφανίζεται στὸ φιλμ «Κάρμεν».
 Δεξιά: Ὁ Χοσέ Παντίλλα, ὁ συνθέτης τῆς περὶφημης «Βαλέντσιας».

Ἡ Βέρκ Τήννις, παρακινῶν τὸ ἔργο «Συμφωνία».

Ἡ Βριγίττα Χέλμ ὡς Νινὸν στὴ μεγάλη ταινία τῆς Οὐφα «Μητρόπολις».

Τὸ μπαλεττο ἐνὸς θεάτρου τῆς Νέας Ὑόρκης ὅπως ἐμφανίζεται σὲ μιὰ ἐπιθεώρηση.

Ἡ χορεύτρια Σπινέλλι, ὡς διάβολος, στὸ θεάτρο τῶν «Ἡλυσίων Πεδίων» στὴ Παρίσι.

Ἡ πρωταθλήτρια τοῦ Φόξ-Τρότ Ζανέτ Γκαϊνὸρ, οἱ ὁποία κερδίζει 1000 δολλάρια τὴν ἡμέρα.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΒΙΤΤΟΡΙΑ ΚΟΛΟΝΝΑ

Μιά 'Ιταλίς ποιήτρια της 'Αναγεννήσεως. 'Η 'Ιστορική οικογένεια Κολόννα. Οι άρραβώνες της Βιττόριας σ' ηλικία τεσσάρων ετών. 'Η άγάπη της πρὸς τὸν σύζυγό της. 'Η Βιττόρια ἀλληλογραφεῖ με τὸν αἰχμάλωτο σύζυγό της, διὰ στίχων. 'Ο Πάπας τὴν ἐμποδίζει νὰ γίνῃ καλέγρη γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ὁ κόσμος μιὰ ἐξέχουσα γυναῖκα. 'Η φίλιὰ της με τὸν Μιχαὴλ 'Αγγελό.

Ἡ ἐποχὴ τῆς 'Αναγεννήσεως, εἶνε ἴσως ἡ πῶ ἐνδοξη περίοδος τῆς 'Ιταλίας. Τότε ἔζησαν οἱ μεγαλύτεροι ζωγράφοι, οἱ ἐνδοξότεροι γλύπται καὶ οἱ ἐπιφανέστεροι ποιηταί. Καὶ συγχρόνως κοντὰ σ' αὐτοὺς ἔζησαν καὶ μεγάλες ἱστορικές γυναῖκες, περίφημες γιὰ τὴν μόρφωσίν τους, γιὰ τὴν ὁμορφιά τους καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα τους πού δόξασαν ἐπίσης τὴν 'Ιταλία.

Μέσα σ' αὐτὲς ὅμως, ξεχωρίζει μιὰ νέα στὴν καλλονὴ καὶ στὸ πνεῦμα καὶ χαρακτὴρ. Μιά καὶ μόνη, ἀλλὰ τόσο ξεχωριστὴ, ὥστε τὸν «Ὁρλάνδο»

Ἡ οἰκογένεια Κολόννα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες καὶ ἀρχαιότερες οἰκογένειες τῆς 'Ιταλίας. Τὰ μέλη τῶν Κολόννα εἶταν τόσο περήφανα γιὰ τὴν καταγωγὴ τους ὥστε μονάχα τὸν Πάπα θεωροῦσαν ἰσάξιό τους ἀντίπαλο.

Οἱ Κολόννα εἶχαν μεγίστη δύναμι καὶ ἐπίρροη στὴν 'Ιταλία. «Πρέπει νὰ ἔχῃ μελετήσει κανεὶς καλὰ τὴν Μεσαιωνικὴ ἱστορία γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ἦσαν οἱ Κολόννα» λέει ὁ ἱστορικός Ραμὸν.

Ἀμα βοισκόντουσαν σὲ εἰρήνῃ ἢ τούλάχιστον σὲ ἀνακοπή με τὸν Πάπα, οἱ Κολόννα εἶχαν στὰ χέρια τους ὅλον τὸν λαὸ τῆς Ρώμης. «Ὅλα τὰ φρούρια ἀπ' τὴν Καπιτανία ὡς τὴν 'Ιλλυρία ἦσαν δικὰ τους. Τ' ἄλλα μέρη τῆς 'Ιταλίας, ὅσα δὲν ἦσαν στὴν κυριαρχία τῶν Κολόννα ἢ τοῦ Πάπα, εὑρίσκοντο στὰ χέρια τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἰσπανῶν. Οἰκογένεια Κολόννα ὑπέλαβε ἀκόμη καὶ σήμερον στὴν 'Ιταλία καὶ θεωρεῖται ὡς ἡ ἀρχαιότερα οἰκογένεια τῆς Εὐρώπης. Λέγουν, ὅτι ἡ καταγωγή τους ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ρώμην.

Ἡ Νεάπολις ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν 'Ισπανικὴ. Ἐκεῖ λοιπὸν βοισκόνταν γιὰ ἓνα διάστημα ὁ πατέρας τῆς Βιττόριας Φαμπρίτσιο Κολόννα. Στὴν Νεάπολιν ἦταν ἐπίσης ἐγκατεστημένοι καὶ ὁ Ἀλφόνσο ντ' Ἀράλως ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπισημότερους εὐγενεῖς τῆς 'Ισπανίας. Οἱ δύο ἄνδρες εἶχαν συνδεθῇ με τέτοια φίλια, ὥστε ἀπεράσισαν νὰ ἀρραβωνιάσουν τὰ σχεδὸν συνομήλικα παιδιά τους.

Ἐταί τὰ δύο παιδιά, ἡ Βιττόρια καὶ ὁ Φερράντε ντ' Ἀράλως πού δόξατοχε ἔπειτα ὡς μαρκήσιος Πεσκάρα μεγάλωσαν μαζί καὶ μαζί μ' αὐτὰ μεγάλωσαν καὶ ἡ ἀγάπη τους. Πολλοὶ ἐνδοξοὶ στρατηγοὶ καὶ εὐγενεῖς, ὅπως ὁ δούξ τῆς Μπραβίντας καὶ ὁ δούξ τῆς Σαβοΐας ἔζησαν νὰ πάρουν γυναῖκά τους τὴν ὡραία ἀρχοντοπούλα, ἀλλ' ἡ Βιττόρια τοὺς ἀπέκρουσε ὅλους. Ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὸν Φερράντε ἦταν σταθερὴ καὶ διαρκής. «Ὅταν ἔφτασαν σὲ ἡλικία δεκαετῶ εἰς τὸν διὰ ἀγαπημένον παντρεύτηκαν. Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους ἦσαν τόσο εὐτυχήματα, ὥστε οἱ δύο ἐρωτευμένοι νόμιζαν πὺς ξαναβρίσκον τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισο. Δὲν τοὺς ἔλειπε τίποτε. Νεῖατα, ὁμορφιά, ἀγάπη, πλοῦτη, δόξα, ὅλα ἦσαν δικὰ τους. Καὶ μαζί μ' αὐτὰ εἶχαν τὸ θανάσιον περιβάλλον, τὴν Νεάπολιν με τὸν κόπο της καὶ τὴς ὁμορφίης της. Συχνὰ ἐπὶ γαίαν καὶ στὴν 'Ισλία, τὸ ὡραιότερο νησί τῆς 'Ιταλίας, ὅπου τοὺς φιλοξενούσε ἡ θεία καὶ θετὴ μητέρα τοῦ Φερράντε, ἡ δούκισσα τοῦ Φαγκαβίλλα. Ἐκεῖ πηγαιναν καὶ οἱ ἐνδοξότεροι ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ πρώτη καταγίς πού ἐμάρανε ὅλα τὰ λουλούδια αὐτοῦ τοῦ παραδείσου ἦταν ὁ πόλεμος τοῦ Πάπα ἐναντίον τῶν Γάλλων. «Ὁ ἄλλοτε Γαλλόφιλος Πάπας, 'Ιούλιος ὁ Β' εἶδε πὺς οἱ Γάλλοι ἀρχισαν νὰ γίνονται ἐπιρροὺς ἰσχυροὶ καὶ πὺς ἐπρεπε ν' ἀλλάξῃ τὴν πολιτικὴν του. Ζήτησε λοιπὸν τὴν βοήθειαν τῶν 'Ισπανῶν ἐναντίον τῶν Γάλλων. Ὁ Φερράντε, ὡς 'Ισπανός, ἔσπευσε νὰ τὸν συνδράμῃ, χωρὶς ἡ Βιττόρια νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Τὸν ἀπεχαιρέτησε πνιγόντας τὰ δάκρυά της καὶ τοῦ εὐχήθηκε νὰ γυρίσῃ πρὸς νικητὴς καὶ δοξασμένος. Δυστυχῶς ὅμως ἡ νίκη δὲν ἔσπεψε τὸν Πεσκάρα. Ἐπολέμησε σάν λιοντάρι στὴν μάχη τῆς Ραβέννας, ἀλλὰ νικήθηκε καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος μαζί με τὸν πεθερὸ τοῦ Φαμπρίτσιο Κολόννα τὸν πατέρα τῆς Βιττόριας. «Ὅταν αὐτὴ ἔμαθε τὴν θλίβερη εἰδήσει, ἔστειλε

ἓνα γράμμα στὸ σύζυγό της στὸ ὁποῖο με στίχους τοῦ περιγράφει πὺς ἔφτασε στὴ Νεάπολιν ἡ ἀγγελία τῆς συλλήψεώς του. Στὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Πεσκάρα ἀπῆλθινε μ' ἓνα διάλογο περὶ ὅσων, ὅπου προσπαθεῖ νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ παρηγορήσῃ τὴν σύζυγόν του.

Εὐτυχῶς ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Πεσκάρα δὲν διήρκεσε πολλή. Ἐνός θείους του, ὁ Τριβούλτιο Πεσκάρα ἐμειστέυσεν στὸν δούκα τῆς Φερράρας καὶ ὁ Φερράντε ἀφῆθη ἐλεύθερος. Ἐτοῖ ἡ Βιττόρια ξαναεῖδε με γὰρὰ τὸν πολυαγαπημένον της.

Ἡ ἡσυχὴ ὅμως οἰκογενειακῇ ζωῇ τῆς Νεαπόλεως εἶχε τελειώσει πιά γιὰ πάντα. Μόλις ἐτελείωνε ὁ ἓνας πόλεμος ἀμέσως ἀρχίζε ὁ ἄλλος, καὶ ὁ Πεσκάρα ἔπρεπε πρῶτος νὰ ξαναπολεμήσῃ. Πολέμησε σὲς ἑκατὸ Χώρες ὑπὸ τὸν Κάρολον Ε' τῆς 'Ισπανίας, πού ὁλοῦντο τὸ ἀστρο ἄρχισε νὰ μεσουραγῇ καὶ ὅταν ὁ Μπαζιάρ, ὁ εὐγενέστερος ἱππότης τῆς Γαλλίας ἔπεσε στὴ μάχη, αὐτὸς ἦταν πὺς ἔσπεψε τὴ σκηνὴν πού σκίαζε τὸν ἥρωα τὶς τελευταῖες του στιγμῆς. Τέλος στὴ μεγάλη μάχη τῆς Παβίας, ὅπου ὁ Φαγκαβίλλος ὁ Α' τῆς Γαλλίας συνεκρίθη ἀπὸ τὸν Κάρολον Ε', οἱ 'Ισπανοὶ ἐνίκησαν χάρις στὸν γενναῖο σύζυγόν τῆς Βιττόριας.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Βιττόρια ζοῦσε στὴν 'Ισλία ἀρραβωνισμένη στὴν πόλιν καὶ στὴν ἀνατορὰ πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

Ἡ ζωὴ ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλγί, πητα τὴν Βιττόρια. Τὸ 1500 ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ δύο χρόνια ἀργότερα καὶ τὴν μητέρα της. Ὁ Πεσκάρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βοισκόνταν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμο. Μόλις πρόφθασε νὰ πεταχθῇ πρὸς τὸν πόλεμον, ὁ Πάπας ἔστειλε τὸν Πάπα νὰ πείσῃ τὸν Πάπα νὰ ἀνακοπῇ τὴν μάχην καὶ τὴν ἀνατορὰν πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

Ἡ ζωὴ ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλγί, πητα τὴν Βιττόρια. Τὸ 1500 ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ δύο χρόνια ἀργότερα καὶ τὴν μητέρα της. Ὁ Πεσκάρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βοισκόνταν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Μόλις πρόφθασε νὰ πεταχθῇ πρὸς τὸν πόλεμον, ὁ Πάπας ἔστειλε τὸν Πάπα νὰ πείσῃ τὸν Πάπα νὰ ἀνακοπῇ τὴν μάχην καὶ τὴν ἀνατορὰν πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

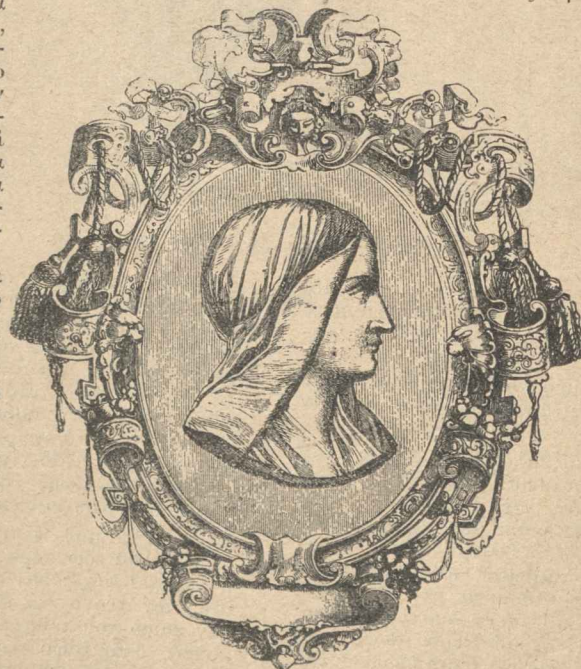
Ἡ ζωὴ ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλγί, πητα τὴν Βιττόρια. Τὸ 1500 ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ δύο χρόνια ἀργότερα καὶ τὴν μητέρα της. Ὁ Πεσκάρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βοισκόνταν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Μόλις πρόφθασε νὰ πεταχθῇ πρὸς τὸν πόλεμον, ὁ Πάπας ἔστειλε τὸν Πάπα νὰ πείσῃ τὸν Πάπα νὰ ἀνακοπῇ τὴν μάχην καὶ τὴν ἀνατορὰν πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

Ἡ ζωὴ ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλγί, πητα τὴν Βιττόρια. Τὸ 1500 ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ δύο χρόνια ἀργότερα καὶ τὴν μητέρα της. Ὁ Πεσκάρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βοισκόνταν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Μόλις πρόφθασε νὰ πεταχθῇ πρὸς τὸν πόλεμον, ὁ Πάπας ἔστειλε τὸν Πάπα νὰ πείσῃ τὸν Πάπα νὰ ἀνακοπῇ τὴν μάχην καὶ τὴν ἀνατορὰν πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

Ἡ ζωὴ ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλγί, πητα τὴν Βιττόρια. Τὸ 1500 ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ δύο χρόνια ἀργότερα καὶ τὴν μητέρα της. Ὁ Πεσκάρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βοισκόνταν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Μόλις πρόφθασε νὰ πεταχθῇ πρὸς τὸν πόλεμον, ὁ Πάπας ἔστειλε τὸν Πάπα νὰ πείσῃ τὸν Πάπα νὰ ἀνακοπῇ τὴν μάχην καὶ τὴν ἀνατορὰν πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

Μιχαὴλ 'Αγγελος Μπουοναρρότι

Βιττόρια Κολόννα

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τι κα' ἂν χιονίζει... Δύστυχη ψυχὴ, τὸ φῶς θημῆσου, γίνου παιδί καὶ πιστεῖς στὰ παραμύθια αἰώνια, Ἄς ἀνοίχῃ ὁ παράδεισος ξανά στὴν προσευχὴ σου Καὶ τότε ἂς πέφτουν στὸ βουνό, στὴ χώρα ἂς πέφτουν χιόνια.

Ἐπὶ θά λες στὸν οὐρανὸ ψηλά πὺς ξεφυλλίζουν Φύλλα, κρινάκια, γιασεμὰ κάποια τρελλὰ ἀγγελούδια, Μὰ πρὶν νὰ πέσουν οἱ κακὲς οἱ Στρίγγες τὰ ξερίζουν Κ' εἶσι μαδοῖνε γύρω μας σὰ χιόνια τὰ λουλούδια.

***

Ὁ! Νὰ πού, τέλος, ἄραξες σ' αὐτὰ τ' ἀγαπημένα, Στὰ βλοσυρὰ μέρη αὐτὰ, πὺς τόσο τὰ ξεγυμνάσεις, Τόσο τ' ἀνιόσουν καὶ πὺς—ἀλλοί! θλιμμένους ὁλοένα, Μὰν εὐτυχία ἀγνώριστη μεσ' σ' ἄγνωστο ζήτησες.

Νὰ τὴν! ἄλλο τὴ γύρυνες, κα' ἐκείνη ἐδῶ εἶχε μείνη, Νὰ τὴν μαζί σου ὅπου κα' ἂν πᾶς κοντὰ σου, πλάι-πλάι, Νὰ τὴν μαζὶ! Καὶ νάτῃς στὸ κῆμα πὺς ἐνὶ ὄρειν Τρελλό!—ἔρχεται τὴ μοῖρα του καὶ σβέει καὶ τραγουδαί.

Δάμπερος Πορφύρας

ΕΝΑ ΣΠΙΤΑΚΙ

Δὲν ἔχει καμιά δόξα οὐτ' ἱστορία! Γέρονι μικρὸ χαϊνὸ καὶ ταπεινὸ, Λοιπάρια, καὶ βροχές, βοριάδες κρῖνα! Τὰ δέχτηκε ὅλα... δίχως ἱστορία. Γι' αὐτὸ, καὶ σάν περὶ, τὸ προσκυνῶ!

Θὰ σκέπασε κα' αὐτὸ λίγη εὐτυχία γέλια... δὴδ ἔχεις χαρὲς... πίκρα πολλή... ἀγάπης λόγια... θανάτου ἀγωνία. Συνοπεθαίνει δίχως ἱστορία μέσα στὴ γύρυνή του τὴν αὐλή.

Γύρω του ἓνας κισσὸς, πλάι μιὰ γαζία κα' ἓνα κυπαρισσάκι λιγιστό. Στὴν κόχη του μιὰ εἰκόνα: Παναγία. Κι' αὐτὴ—λές κα' εἶταν ὅλη του ἡ 'Ιστορία—Κι' αὐτὴ, με τὸ καντήλι τῆς σβηστό.

Ν. Πετρεζᾶς

Ἡ ζωὴ ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλγί, πητα τὴν Βιττόρια. Τὸ 1500 ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ δύο χρόνια ἀργότερα καὶ τὴν μητέρα της. Ὁ Πεσκάρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βοισκόνταν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Μόλις πρόφθασε νὰ πεταχθῇ πρὸς τὸν πόλεμον, ὁ Πάπας ἔστειλε τὸν Πάπα νὰ πείσῃ τὸν Πάπα νὰ ἀνακοπῇ τὴν μάχην καὶ τὴν ἀνατορὰν πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

Ἡ ζωὴ ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλγί, πητα τὴν Βιττόρια. Τὸ 1500 ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ δύο χρόνια ἀργότερα καὶ τὴν μητέρα της. Ὁ Πεσκάρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βοισκόνταν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Μόλις πρόφθασε νὰ πεταχθῇ πρὸς τὸν πόλεμον, ὁ Πάπας ἔστειλε τὸν Πάπα νὰ πείσῃ τὸν Πάπα νὰ ἀνακοπῇ τὴν μάχην καὶ τὴν ἀνατορὰν πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

Ἡ ζωὴ ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλγί, πητα τὴν Βιττόρια. Τὸ 1500 ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ δύο χρόνια ἀργότερα καὶ τὴν μητέρα της. Ὁ Πεσκάρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βοισκόνταν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Μόλις πρόφθασε νὰ πεταχθῇ πρὸς τὸν πόλεμον, ὁ Πάπας ἔστειλε τὸν Πάπα νὰ πείσῃ τὸν Πάπα νὰ ἀνακοπῇ τὴν μάχην καὶ τὴν ἀνατορὰν πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

Ἡ ζωὴ ὅμως σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλγί, πητα τὴν Βιττόρια. Τὸ 1500 ἔχασε τὸν πατέρα της καὶ δύο χρόνια ἀργότερα καὶ τὴν μητέρα της. Ὁ Πεσκάρα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βοισκόνταν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον. Μόλις πρόφθασε νὰ πεταχθῇ πρὸς τὸν πόλεμον, ὁ Πάπας ἔστειλε τὸν Πάπα νὰ πείσῃ τὸν Πάπα νὰ ἀνακοπῇ τὴν μάχην καὶ τὴν ἀνατορὰν πού ἀνεψιὸς τῆς Ἀλφόνσου ντ' Ἀράλως τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴν καὶ ὁ Θεὸς δὲ τῆς εἶχε χάρισις παιδιά. Ἡ ὁμορφία τῆς ἦταν στὴν λαμπρότερη τῆς ἀνθρώπου.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΔΙ

Ἡ ἀγάπη του στὰ φαγκτὰ

Θὰ παραμείνῃ ἀληθινὰ περίφημη ἡ ἀγάπη τοῦ μεγάλου 'Ιταλοῦ μουσουργοῦ Βέρδιν, πρὸς ὅλες τὶς ἡδονὲς τῆς τραπέζης. Ἦταν ἀπὸ τοὺς λίγους μουσικοὺς οἱ ὅποιοι τόσο πολὺ ἐφροντίζαν νὰ καλοτρῶνε. Ἀπὸ τὰ τρανταπέντε του χρόνια καὶ ὕστερα ἐπρόσπεχε ὑπερβολικὰ στὴν ἐκλογὴ τῶν μαγειρῶν του. Ἐδεωροῦσε πραγματικὸ εὖρημα τὸ νάχη στὴν ὑπηρεσία του ἓνα καλὸ μαγείρο. Σ' ὅλες τὸν τίς συντροφίαις ὁμιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὶς ἐλλείψεις πὺς ἐτύχανε νάχη ὁ μαγείρος του καὶ οἱ φίλοι του διηγοῦνται πὺς κάποτε θάταν ἦταν 40 εἰσὶν, στὸ διάστημα ἑνὸς μόνον χειμῶνος, κατάφερε ν' ἀλλάξῃ ἑπτὰ... ἐν ὅλῳ... μαγείρους!...

***

Ἡ μισανθρωπία του

Ὁ Βέρδιν, περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους καλλιτέχνες συναδέλφους του, δὴ μόνον δὲν ἦταν φίλος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ, στὰ τελευταῖα μάλιστα χρόνια τῆς ζωῆς του, εἶχε καταντήσει πραγματικὰ μισάνθρωπος. Δὲν τοῦ ἄρεσε διόλου νὰ γνωρίζῃ πιά στὴ ζωὴ του νέα πρόσωπα.

Δὲν καταλαβαίνο, ἔλεγε, γιατί ὁ κόσμος ἐννοεῖ νὰ θεωρῇ τίς καινούργιες γνωριμίες καὶ σχέσεις του, ὡς κάτι πὺς πρέπει νὰ τὸ ἐπιζητῇ; ἔγω ἀπ' ἐναντίας, αἰσθάνομαι πὺς, εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην συνάπτῃ πὺς θὰ μοῦ κάνουν μ' ἓνα ἄγνωστο κύριο ἢ με μίαν ἄγνωστη κυρία, δὲν ἔχω πιά τίποτα τὸ κοινὸ μαζί τους. Καὶ μάλιστα αἰσθάνομαι καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Πὺς, ἐνῷ προκεταί νὰ δώσω στὴ νέα αὐτὴ γνωριμία καὶ πολὺτιμο ἀπὸ τὸν αὐτὸ μου, συγγενὸς δὲν μοῦ μένει νὰ πῶ, παρὰ ἓνα ἀπλὸ κοινωνικὸ κομπλιμέντο, ἢ ἓνα ὑποκριτικὸ χαιρετισμὸ.

***

Ἡ ἀπλότης του

Ἦταν ἀδύνατο νὰ συνηθίσῃ σὲς ὑπικότητες καὶ σὲς ἐθιμοτυπίες τῆς ἐποχῆς του. Τοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ ἡ ἀπλότης τῶν παλιν συνηθειῶν του, ὥστε παρ' ὅλες τίς παραλήψεις του φίλων του, οὐδέποτε δέχτηκε νὰ φορέσῃ καὶ αὐτὸς ψηλὸ καπέλλο, σὲς ἐπίσημες ἐσπερίδες πὺς τὸν καλοῦσαν.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ πὺς μοῦ ζητᾷτε νὰ κάνω, ἔλεγε, εἶνε τόσο νόστιμο, ὅσο καὶ τὸ νὰ θέλετε νὰ πείσετε ἓνα φτωχὸ χωρὶνὸ νὰ φορέσῃ... περιφεραιαία!... Ὁχι, ὅχι ἀγαπητοί μου, δὲν τὰ ἐννοῶ ἐγὼ αὐτὰ. ἀπὸ τὰ μικρὰ μου χρόνια συνήθισα νὰ φορῶ τὸ μαλακὸ μου αὐτὸ καπέλο, ἀφῆστε με λοιπὸν ἥσυχο, νὰ ζήσω πάντα, μ' αὐτὲς τίς ἀγαπητέρες μου συνήθειες.

***

Ἡ πίστη πρὸς τὸ ἰδανικὸ του

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐξοχώτατα ὅπως χαρακτηριστικὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ 'Ιταλοῦ συνθέτο ἦταν καὶ ἡ ἀκρα μετωπίαθεα καὶ ἡ παράληλη ἀνταπόκριση, ἢ ὅποια τὸν διεκίνη. Ἐπίστευε τόσο στὴ μουσικὴν του κλίση, ὥστε δὲν ἦταν δυνατό νὰ δεχθῇ καὶ νὰ ἀσκήσῃ ἄλλην ἀποστολὴν στὴ ζωὴν του.

Στὴ Βιβλιοθήκῃ τῆς Γενούης ὑπάρχουν ἀκόμη 20—30 ἐπιστολές του, πρὸς διάφορα φίλα του πρόσωπα, τίς ὁποῖες ἠθέλησε κάποτε νὰ ἐκδώσῃ ὁ καθηγητὴς Βασιλειότο, ζητήσας τότε ἀπὸ τὸν Βέρδιν καὶ σχετικὴν ἀδείαν. Ὅποια ὅμως ἐκπλήξει, θάταν ἡ ἀπάντησις πὺς ἐλήφθη ἦταν κατηγορηματικὸς ἀρνῆτης.

— Ἀδύνατον, ἀπολύτως ἀδύνατον! ἀπήντησε ὁ Βέρδιν πρὸς τὸν 'Ιταλὸν καθηγητὴν. Θὰ εἶμαι πάντοτε πολὺ εὐχαριστήσιμος, ἀν τὸ κοινὸν ἀνέχεται καὶ εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὴ μουσικὴν μου. Δὲν θὰ δεχθῶ ὅμως ποτε νὰ τοῦ προσφέρω ὡς ἀναγνώστη τὸν ἰδιωτικὸ μου βίβ. Εἶμαι μουσικός καὶ ἐννοῶ νὰ προσφέρω στὸν κόσμῳ μόνον τίς ἐσωτερικὰς μου ἀνησυχίας καὶ συγχύσεις, ἀλλὰ συντεταγμένως πάντοτε σὲ «μουσικοὺς τόνους».

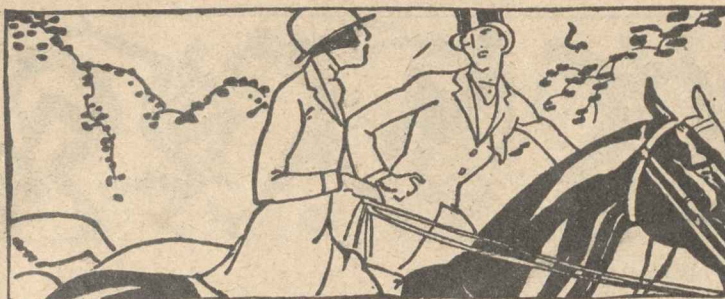
***

Ἡ διαρκὴς του

Ὅταν πέθανε στὰ 1901 καὶ ἀνοίχτηκε σὲ λίγες ἡμέρας ἡ διαθήκη του, εἶδον νὰ ἀναγραφῇ μέσα σ' αὐτήν, τὴν ἔξῃς πρωτότυπον βέλγησιν: «Ἐντελλομαι, ὅπως τὰ δύο βιβλία πὺς εὐρίσκονται στὴν ἐκκλησίαν μου «Σὰν Ἀγκάτα» νὰ γίνουν, ἀπαγορευτὸν δὲ ἀσπληρότατα καθεῖς εἶδος φορετῶν, γιὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ περιεχομένου των, παρ' οἰομένην πρὸς αὐτὴν καὶ ἂν γίνῃ μὴτ'.

Ἡ περὶ αὐτὴ ἐντολὴν τὸν ἐξετέλεσεν, ἀπὸ ἐκράτησε ἐπ' ἀρκούν χρόνον τὴ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΘΕΑΜΑΤΩΝ

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ

Πότε εισήχθη στην Ελλάδα. — Ο Φασούλης και η... Χολέρα. — Ο Ίταλός ανδρεικελλοπαίκτης στην Κέρκυρα. — Ο Άνδρέας Στραβός και ο Παναγής Κράγγουρας. — Τι έπαθαν οι δικαστές του 1870. — Τα στεφανώματα της 'Ανδροφίλης' κ.λ.π. — Περί της ματαιότητας της δόξης.

Σήμερα ο Φασούλης δεν αντιπροσωπεύεται στην Ελλάδα παρά μόνο από τον Κονιτσιώτη, ο οποίος έμεινε να δίνει ζωή στα ξύλινα ανδρείκελά του και να διασκεδάζει τους θαμώνες της Δεξαμενής. Υπήρξε όμως εποχή που ο Φασούλης ήταν στις δόξες του, κυριαρχούσε όχι μόνο ως λαϊκό θέαμα αλλά και ως αποκλειστική θεατρική διασκέδασις του Αθηναϊκού κοινού της ανώτερης τάξεως. 'Αξιζει λοιπόν να γράψουμε με λίγα λόγια την ιστορία του. 'Η εισαγωγή του Φασούλη στην Ελλάδα έγινε παλαιά όσο και η της... χολέρας.

Πραγματικώς, ένα χρόνο προτού η άπαισία αυτή αφοσίωση ερμηνεύσει την Κέρκυρα και τη Ζάκυνθο, ενέσκηψε στα δυο αυτά νησιά ένας Ίταλός τυχοδιώκτης, ο οποίος έφερε μαζί του όλον τον θίασο από ξύλινα νευροσπάσια μέσα σ' ένα κασόνι. Τα νευροσπάσια ήταν χονδροειδέστατα, όπως και τ' άστεια του Ίταλου. 'Αν και από την πρώτη παράστασις πλήθος πολύ έμαζεύτηκε στο προτοφανές θέαμα, εν τούτοις ο ανδρεικελλοπαίκτης έφυγε από το νησί της Κερκύρας νύχτα, γιατί δεν είχε με τί να πληρώσει τον ξενόδοχο του και έπληξε στη Ζάκυνθο, όπου τον επερίμενε η ίδια κακοτυχία. Οι Ζακυνθίνοι παρακολουθούσαν το θέαμα, άλλ' όταν έρχόταν ο διάκος εγγύριζαν την πλάτη. Περί εισιτηρίων την εποχή εκείνη, δεν ήτο δυνατόν να γίνη λόγος. 'Εδώ όμως δεν μπόρεσε να σκάσει κανόν και αναγκάστηκε ν' αφήσει ενέχυρο στον ξενόδοχο τους ξύλινους ήθοιους του.

Το παράδειγμα του Ίταλου δεν άργησε να βεβήμητας και λίγα χρόνια μετά τη χολέρα του 1854, όταν ο κόσμος άρχισε να συνέχεται από τη φοβερή καταστροφή, φανερώθηκε άλλος ανδρεικελλοπαίκτης. 'Ελλην αυτός, όνοματι Άνδρέας Στραβός, με καλλιτεχνικότερο θίασο, καλή φωνή και άρετα έξυπνος.

Αλλά οι καλλιτέχνες του ξυλίνου θεάτρου δεν είχαν ακόμη άποχτήσει 'Ελληνικήν ύπόστασι. Τα όνόματά τους ήταν παρμένα από διάφορες Ίταλικές κωμωδίες: Φακανάπας, Άρλεκίνος, Κόντε Δένιος, Κάσανδρος, Πουλτσινέλλας. Τα γυναικεία πρόσωπα: Κολομβίνα, Παντολάρα (ή, όπως κατ' αναγκασματισμόν την έλεγαν ο Φασούλης Παντόφλα) και ούτω καθεξής. Το έθνησιακό κοινόν δεν κατελάμβανε πολλά πράγματα από τις Ίταλικές κωμωδίες που έπαιζαν και έτσι ο Άνδρέας Στραβός έκανε σπουδαίους δουλειές.

***

Από την 'Επτάνησο το θέατρο των νευροσπάσιων μετεφέρθη κατά το 1870 στας 'Αθήνας. Πρώτος ανδρεικελλοπαίκτης λέγεται ότι ήταν ένας Πειραιώτης, όνοματι Παναγής Κράγγουρας. 'Η πρώτη του σκηνη στήθηκε στην πλατεία του Θησείου και εκεί συνέρρευσαν κατά πυκνές παρέες, συν γυναίξι και τέκνοις οι 'Αθηναίοι. 'Ενταύθα έχει τη θέσι του καί σχετικό που διηγείται στα «'Απομνημονεύματά» του ο Γκαίτε: «Όταν, αυτός και ο συνάδελφός του Σίλλερ, έπειτα από υπερανθρώπων κόπων, είδαν τεράστιες δαπάνες που κατέβαλε ο Δούξ της Βεϊμάρης, καθόρθωσαν τέλος να τραβήξουν την προσοχή του κοινού στο θέατρο της πόλεως, έβαψαν έφθασε στη Βεϊμάρη ένας ξένος θεατρώνης — είδος 'Αριστοτή — με θίασο από σκύλλους, γάτους, άρκωδες, πιθήκους, παπαγάλους κλπ. 'Αμέσως οι θεαταί των δραμάτων του Γκαίτε και του Σίλλερ άφρισαν μάγισμα το θέατρο έκεινο και έτρεξαν στους γάτους και τις άρκωδες. 'Ο ζωοθεατρώνης έφυγε από τη Βεϊμάρη πλούσιος.

Το ίδιο συνέβη και τότε στας 'Αθήνας. Οι διευθυνταί των θεάτρων που ήταν στην όχη του Ίτασου (έκει γινότανε τότε όλη η θεατρική κοσμική κίνησις) άφου με πολλούς κόπους και έξοδα κατώρθωσαν να τραβήξουν το 'Αθηναϊκόν κοινόν στα θέατρά τους, είδαν έφαρνα τις πλατείες τους άδειες και τούς θεατάς να διευθύνονται στο Φασούλη! 'Η έφημερίδες της εποχής έγραφον τον «κόσμον του νινδύνου» για την 'Ελληνική σκηνη, εκαντηρίασαν την κατάσταση ακόμη και με κύρια άρθρα — προ πάντων ο «Αϊών» του Φιλήμονος — και δεν άργησαν να μπουν τα πράγματα στη θέσι τους. Τα πρόβατα έφωρίσθηκαν από τα έρίφια. 'Ο Φασούλης έμεινε για τις λαϊκές τάξεις, και η ανώτερα κοινωνία εξαγαγύρισε στα θέατρά της.

Καθ' όσον περνούσαν τα χρόνια, ο Φασούλης έτελειοποιείτο,

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η διαίρεσις της Γής

Η πολιτική διαίρεσις της ύδρογειού σφαίρας κατά τους υπολογισμούς της 'Επιστημονικής 'Εταιρίας της Νέας-Υόρκης, είνε: Τέσσερα εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα άνατολική η άδσοπα, 13 εκατ. τετραγ. χιλιόμε. στερομένη κανονικού πολιτεύματος και το υπόλοιπο, 117 εκατ. τετραγ. χιλιόμε. διοργανωμένα σε κατὰ πολιτεύματα.

***

Πεταλούδες σάν στάχια και σάν ροδάκινα

Στά μεσημβρινά της Γαλλίας υπάρχει ένα είδος σαρκωφόρον χρυσάλιδων περιγεγοτών για τις μεταμορφώσεις των. Οι χρυσάλιδες αυτές όχι μόνον δεν βλάπτουν την γεωργία αλλά άπεναντίας θεωρούνται πολύτιμοι βοηθοί της. 'Η κάμπια της χρυσάλιδος αυτής ή μόνον δεν τρώγει τα φύλλα των δένδρων επί των οποίων διαταται, της έλγας δηλαδή, αλλά άπεναντίας καθαρίζει τα δέντρα απ' τα παράσιτα. 'Αλλά και η κάμπια αυτή είνε σαρκωφόρος και τρέφεται απ' τα ζώφρια που κυκλοφορούν πάνω στον καρπό της έλγας. Το περίεργο όμως είνε ότι η χρυσάλις αυτή αλλάζει χρώμα ανάλογος των εποχών. Το καλοκαίρι έχει το χρυσάσιν άχρύνιο χρώμα του σταγών και την άνοιξη το βελουδοτό βαθυκόκκινο του ροδακίνου.

***

Ο πλέον άνώδυνος θάνατος

Ποιός είνε ο περ άνώδυνος τρόπος θανάτου; 'Ος τώρα ύπηρεν η κοινή ιδέα ότι ο περ άνώδυνος θάνατος είνε ο δι' άπνογισμοϋ. Τώρα όμως ένας Άγγλος γιατρός εχεται να καταρρίψει αυτήν την θεωρία και διατείνεται ότι πεθαίνει κανένας με τον πιο άνώδυνο τρόπο... αν κατασπαράξη απ' τα άγρια θύρια.

Βεβαίως ο σαρπς δόκτορ δεν όμλει έξ ιδίας πείρας, διατείνεται όμως ότι ύστερα από μακροχρόνιες μελέτες κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είνε μία ά π ο λ υ ο υ σ ι ς να κατασπαράξη κανείς από ένα λεοντάρι. Οι θηριοδραματαί ίσως δεν συμμερίζονται την γνώμη του κυρίου Ιατροϋ.

***

Η άπροεχωρημένη ηλικία μις γυναικός

Πρδ όλίγου καιρού στο Παρίσι πέθανε ένας πλούσιος έμπορος, ο οποίος στην διαθήκη του έγραφε να δοθή ολόκληρη η περιουσία του στην μαγειρίσα του Άννα, ύπο τον όρον όμως, ότι αυτή, κατά την εποχή του θανάτου του θα είνε εις άπροχωρημένη ηλικία». Οι άνεψιοι όμως του έμπορου προσέβαλαν την διαθήκη γιατί ή τυχερή μαγειρίσα, όταν πέθανε ο κύριός της ήταν ηλικίας 49 ετών και δεν θεωρούσαν αυτή την ηλικία ως άρετα άπροχωρημένη, ώστε να μπόρεση η κληρονόμος να λάβη εις την κατοχή της την περιουσία.

Γιά την ώρα μαγειρίσα και άνεψιοι βρίσκονται στα δικαστήρια και κατά πάσαν πιθανότητα θα έχουν φέρει τους δικαστάς σε πολύ δύσκολη θέσι. Μιά γυναίκα 49 ετών είνε άπροχωρημένης ηλικίας; 'Η Άννα, η μαγειρίσα διατείνεται, ότι είνε άρετα ήλικιωμένη, ώστε να θεωρείται γρηά και θα είνε ίσως η πρώτη γυναίκα που όχι μόνον δεν κρύβει τα χρόνια της, αλλά θέλει να δείξη, ότι είνε μεγαλύτερη.

Οι Ιπποτικοί όμως άνεψιοι διαμαρτύρονται γι' αυτό το πράγμα και βεβαιώνουν ότι μία γυναίκα 49 ετών είνε εις το άνωθεν της ηλικίας της και μπορεί μάλιστα να θεωρηθή ακόμη νέα. Πάντως όλη κληρη η Γαλλία περιμένει με άγωνία την έκδοσι της άποφάσεως.

έξελληνίζετο, έπαρνε τύπους από τη ντόπια ζωή. 'Ο Περούλιος, ο 'Αράκης, ο Κατράκης κλπ. 'Ο Φασούλης έγινεν ο άληθινότερος τύπος του Ρωμηού. Πολιτικομανής, πονηρός, κοινοβάρης, κυνηγός, άλλωτε μπαλαρώων και άλλωτε μπαλαρονημένος, πολλές φορές γενναίωδωρος — σύνολον άρετών και κακιών. 'Ο απην νοικοκύρης του Δουρλίου (το όνομα έμεινε από τις Ίταλικές κωμωδίες) τύπος γέρου φιλαργύρου. 'Η σπιτονοικοκυρά του Παντολάρα, η κόρη της Άνδροφίλης κλπ. 'Ο Φασούλης καμιά φορά παρστανε και δράματα με παρόδοξους τίτλους: «'Η Κυρά Γιαννούλα και το κανόνι του Μπαζάλη», «οι τρείς κακοίχοι του 'Αν-Σιδρέας», «Πίστις, έλπίς και έλεος», «Τα στεφανώματα της Άνδροφίλης» κ.λ.π.

Με τον καιρό όμως άλλο λαϊκό θέαμα, ο Καρναβάλις, έξελθόνις τον Φασούλην, για να επληθεύση μια φορά ακόμη το σκηνόν ότι καμιά δόξα δεν μένει ασάλευτη στο μάτι του κόσμου.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΘΥΜΕΙΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΓΓΙΤΣΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Ένας γερο-θεός, όταν προσηθάνη πώς έπλησίαζε ή τελευτία του ώρα παρήγγειλε να φωνάξουν τους άνεψιούς του από τους οποίους δεν ήταν πολύ ευχαριστημένος.

Όταν συνεγεντρώθησαν γύρω από το κρεβάτι του τούς είπε:

— Σας παρεξηγήσα κάποτε, αλλά είσθε όλοι καλά παιδιά, δεν έστε έτοι:

— Μάλιστα θεε!

— Έχετε καλή καρδιά και τα γενναίωτερα και χριστιανιώτερα καθήματα, άγαπάτε τους δυστυχισμένους...

— Ναί, θεέ μου.

— Δεν έχετε πόση ευχαρίστησι μου κάνετε. Θα πεθάνω ήσυγος.

Άφησα με τη διαθήκη μου όλη μου την περιουσία στους...

***

Ένας χωρικός έπινε στην ταβέρνα όταν ένας γείτονάς του έτρεξε να τον ειδοποιήσει ότι ένας κλέφτης έμπηκε στο σπίτι του από το παράθυρο.

— Άς έμπηκε, είπε ο χωρικός. Να ιδούμε πώς θα βγή. Έχω το κλειδί της πόρτας στην τσέπη μου!...

***

Ο ταχυδρομικός υπάλληλος σ' ένα χωρικό που του παραδίδει ένα γράμμα από τη θυρίδα.

— Είνε πολύ βαρύν το γράμμα σας. Βάλτε του ακόμη ένα δεκάλετο γραμματόσημο.

— Γιατί κόριε; Για να βαρύνη ακόμη περισσότερο;

***

Μιά γυναίκα που είχε απαντήσει από την άνυπόφορη ύπηρεσίς της, την έξυλοφόρτωσε, της έπληρωσε το μισθό της και την έβαλε.

Περώνοντας η δαμμένη ύπηρεσία από το κατώφλι στάθηκε μπροστά στο σκυλί του σπιτιού που ήταν εκπαιδωμένο εκεί και του πέταξε τρείς δεκάρες.

— Φαντάσου τι σπάταλη και τι άσυνλόγιστη είσαι, άφου πέταξ τα χρήματά σου και στους σκύλλους ακόμα, είπε η κυρία.

— Πάψετε πειά, άπηγνιστε ή ύπηρετία. Έγώ δεν είμαι άχάριστη. Διά ν' ύπηρετώ ένα πονημονάρ στο σκυλί θα είπτη πώς το άξιζει. Έγλυψε το κακόμοιρο τόσο καλά τα πιστά σας, ώστε με έβγαξε από τον κόπο να τα πλένω.

***

Μιά ώραία κυρία καταλαμβάνεται από έναν πόνο στην κοιλιά κι' άποφασίζει να τρέξη στο γιατρό. Βλέπει μεταξυ άλλων πινακίδων σε μία πόρτα και την έπιγραφή ενός γιατρού και ανεβαίνει.

— Είνε άνάγκη να με δίτε άμέσως, λέγει στο σοβαρό κύριο με τα γυαλιά, που είναι πόνο στην κοιλιά που με φοβίζει πάρα πολύ θέλετε να γονιώ;

— 'Η κυρία παρουσιάζει γυνικό το μέρος που την πονεί.

— Έχετε δίχη της λέει ο κύριος. Το βλέπω λίγο έρεθισμένο το μέρος αυτό.

— Τι πρέπει να κάμω;

— Αστυγώς δεν μπορώ να σας δώσω καμιά συμβουλή. Να πάτε στην διπλανή πόρτα που μένει ο γιατρός. Έγώ είμαι... αρχιτέκτων...

***

Δύο ξένοι έμπηξαν να πιουν μία μπίρα σ' ένα ζυθοπωλείο. Στο λογαριασμό τους έξήτησαν μία δυο μπίρες και λίγο μεζέ, δέκα δραχμές. Πέστε το ποτήρι.

Ένώ έπληρωναν είδαν στο τραπέζι έναν κορμό.

— Μήπως θέλετε να σας πληρώσουμε τίποτε και γι' αυτό το ζώο; έρώτησε ο ένας.

— Τι να κάνουμε κύριο, είπε ο μπουραβιέρης άτελεισμένος. Δεν μπορού δυστυχώς να βρω τρόπο ν' απαλλαγώ από τα ένοχλητικά αυτά έντομα.

— Έχω ένα μοναδικό τρόπο, είπε ο ξένος. Άν μας τρατάσετε δυο ποτήρια μπίρα θα σας πω τη συνταγή μου.

— Σύμφωνος, είπε ο μπουραβιέρης.

— 'Η μπίρες ήρθαν και τίς ήπιαν. Τότε ο ξένος άρχισε να λέγει.

— 'Ιδού τι θα κάμετε. Το βράδυ θα κλείσετε καλά το δωμάτιο που έχει τους κορούς. Θ' ανάψετε μία λάμπα και θα την βάλετε στο πάτωμα άπάνω σ' ένα μεγάλο φύλλο άστρο χαρτί. Οι κορούς θα προσελκυσθούν από το φως και από την άσπράδα του χαρτιού και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

— Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα. Τότε όταν ιδήτε πολλούς και θα μαζεθούν γύρω από τη λάμπα.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΜΑΥΡΗ ΠΑΝΟΥΚΛΑ

Μιά φορά, θάνατι κάμποσες εκατοντάδες χρόνια, ένας καβαλλάρης έπήγαινε από το Μπεύρουθ στη Λαμασό και στο δρόμο του άπάντησε, μιά γρηά φρικωδώς ρυτιδωμένη, με καίσι κουρελιασμένα ρούχα, που καθότανε κάτω από μιά φοινικιά και έκλαιγε.

Με την βραχνιασμένη φωνή της έλεγε:

— Ποιός θα με πάη στη Λαμασό;

— 'Ο Καβαλλάρης σταμάτησε μπροστά στη δυστυχισμένη και συγκινημένος από το θλιμμένο και άθλιο ύφος της, την πήρε στο άλογό του για να την φέρη στην πόλη.

Καθώς πήγαιναν τη ρώτησε:

— Ποιά είσαι; τι δουλειά κάνεις; πώς σε λένε;

— Φίλε, άποκρίθηκε η γρηά, που τα μάτια της έκαίγαν απ' τον πυρετό, με λένε Μαύρη πανούκλα, και δουλειά μου είνε να θανατώνω τον κόσμο.

Στην άποκάλυψη αυτή σηκοθήκαν οι τριχές του καβαλλάρη από τον τρόμο, κ' η πρώτη σκέψη που έκανε ήταν να την πετάξη κάτω απ' τ' άλογό του.

— 'Η γρηά όμως εξακολουθούσε ήσυχη:

— Μη φοβάσαι και μη θυμώνεις. Είνε άνώφελο άλλωστε! Έγώ θα πάω όπουδήποτε στη Λαμασό κι' αν ακόμα μου άρνηθής τη βοήθειά σου. Δε θα σου κάνω κακό. Άπ' έναντίας είμαι διατεθειμένη να σου παραχωρήσω ό,τι μου ζητήσεις για να σε άνταμείψω για την καλή σου καρδιά.

— Έστω, θα σε φέρο έως την πόλη, εκεί όμως δεν θα θανατώσεις κανένα.

— Αυτό, δεν μπορώ να στο ύποσχεθώ. Είνε άδύνατο απ' όποια πόλη περάσω να μην πάω μερικούς ανθρώπους: το μόνο που μπορώ να σου κάνω είνε ν' αφήσω σε σένα να δώσεις τον αριθμό των θυμάτων μου. Άν είνε λογικός, θα το δεχθώ.

— Δέκα.

— Είνε πολύ λίγοι.

— Είκοσι τότε.

— Είκοσι, σύμφωνοι.

— Άλλά, έπρόσθεσε ο καβαλλάρης, πώς θα σε τιμωρήσω αν δεν κρατήσεις τέν ύπόσχεσή σου;

— Θα με ξαναώρνε το βράδυ πίσω από το μεγάλο τζαμί, και με σκοτώνεις.

— Σύμφωνοι.

Όταν έφθασαν στη είσοδο της πόλεως, ο καβαλλάρης άφησε την άπαισία γρηά, και πήγε στις δουλειές του.

Την επομένη, πέθαναν στη Λαμασό τρία πρόσωπα, τη μεθεπομένη δεκαεπτά.

— Έκλεισε ο λογαριασμός μας! σκέφθηκε ο καβαλλάρης. Άλλά την τρίτη ήμερα επέθαναν έβδομηνταέντε!

Έξω φρενών για την άπάτη, τρέχει ο καβαλλάρης στο μεγάλο τζαμί πίσω από το όποιο βρίσκεται η γρηά.

Έτσι λοιπόν, της φώναξε, αναμμένος από θυμό, κρατάς το λόγο που μουδωσες;

— Είμαι άπολύτως εν τάξει, άποκρίθηκε με ήρεμη φωνή, έχω ήτσει ό,τι σου ύποσχεθήκα. Την πρώτη ήμερα θανάτωσα έναν, τη δεύτερη έννρη, και την τρίτη δέκα!

— Έτσι αί, άθλία! Και τούς έβδομηνταέντε άλλους δεν τους λογαριάσεις;

— Τους άλλους; Όχι δεν τους λογαριάσω. Δεν πέθαναν απ' την πανούκλα επέθαναν όλοι από το σ ό β ο τους!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Το Λονδίνον και η Νέα Υόρκη πλησιάζουν στον πληθυσμό τα 8 εκατομμύρια.

Είνε συνεπώς οι μεγαλύτεροι πόλεις του κόσμου.

— Είς την Ν. Ζηλανδία υπάρχει ένα είδος άόχνης της οποίας το δάγκωμα είνε θανατηφόρο και διά τον άνθρωπο.

Στο πανεπιστήμιον του Ρίο ντε Ιανέιρο της Βραζιλίας ιδρύθη και έδρα του πνευματισμού.

Στο Σαλον του Παρισιού έξεθεσε τα έργα του ο ζωγράφος Μεσάζ, που δεν έχει ποτέ τον πάρεθ μαθημάτων ζωγραφικής. Τα έργα του είνε μεγάλης αξίας.

— 'Η πρώτη άσφαλιστική εταιρία έλευτογράφος στη Λαμία το 1731. Πρώτη όμως η Άγγλία έσυστήματοπρήσε, μετ' όλίγα ετη την παύση αυτή επεφόρεσι.

— Με τον ιστόν της άσφαξης μπορεί κανείς να κατασκευάση στερεώτατες κελύφες.

— Το πρώτον από τα γεωμετρικά κρατή που ίδρυσε άποικίς είνε η Πορτογαλία.

Είς όλον τον κόσμο υπάρχουν 13 εκατομμύρια Ισραηλίται.

Στην Νορβηγία πολλές πόλεις έχουν αλλάξει όνομα.

— 'Η πρωτεύουσα Χριστιανία ονομάζεται Λόρα Όσλο.

— Όλα τα παλαιά όνόματα που ύπερβύμζαν την Λατική κατοχή άλλαξαν.

ΑΝΤΙΚΡΟΣΘΟΣ :

Φ. Ι. ΚΟΡΡΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΗΚΑΡΕΑΣ 8

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΠΑΝΤΕΣ ΤΑ ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΜΑΣ

Ἡ μάρκα τῶν

BÉNÉDICTINS

οἷς εξασφαλίζει τὴν
ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ & ΥΓΙΕΙΑΝ
τῶν
ΟΔΟΝΤΩΝ ΣΑΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ
Θεραπεύονται ἡ Ἐπίληψις, ἡ
νόστις εἰδικῶς, ὁ Ἀρθρομαλγία
ραλγία κλπ. Ἐκτελοῦνται
Παρισίους καὶ Βερολίνοι εἰδικὸν
ληθέντος κ. Τάκη Πρα-
λαίαι Ἀκτινσκοπήσεις
νοθεραπείαι Ἀδενωματώ-
ματικῶν νόσων, Νευρολαμπα-
δοθεραπείαι
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4

Ὁδοντόπαστα ιδεώδης. Λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, στερεώνει
καὶ τονώνει τὰ οὖλα. Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 34
Α' ΠΑΤΩΜΑ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Ἀφῆχθη ἐκ Παρισίων ὁ φημισμένος
Καλλιτέχνης Κομῶτης Κυρίων **ΕΜ-**
ΜΑΝΟΥΕΛ. Τὸν συναντάτε εἰς τὸ Καλ-
λυντήριόν του ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Σατωβριάνδου ἀρ.
29 ὅπου ἐκτελοῦνται ὅλαι
αἱ κομώσεις τῆς τελευ-
ταίας μόδας.
Διὰ τὰς Κυρίας τῶν
Ἐπαρχιῶν τὸ κατάστη-
μα ἀποστέλλει πέντε δια-
φορὰ Καλλυντικὰ ἀγνά
ἀπαραίτητα διὰ καθὲς
κυρίας, μόνον με 75 δρχ.
καὶ 15 δρχ. διὰ Τὰς τέλει.

Αἱ ἐπισκεπτόμεναι τὸ φημισμένον
τοῦ Κομωτήριον λαμβάνουν σιανόηπο-
τε ὁδηγίαν ΔΩΡΕΑΝ.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΚΟΜΩΤΗΣ ΚΥΡΙΩΝ

Ὁδὸς Σατωβριάνδου 29. — Ἀθῆναι

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τὸ ὑπ' ἀριθ. 5
φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» ἀντὶ δρχ. 10.

Θέσατε τὸ δέρμα σας ὑπὸ γαλακτο-
θεραπείαν!.....

LAIT INNOX

Ἀποκλειστικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα

Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ : Μητροπόλεως 5. — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Μητροπόλεως & Ρεντοῦ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ

ΦΕΙΔΙΟΥ 3. ΤΗΛ. 21 - 03

ΤΜΗΜΑ ΩΔΕΙΩΝ

ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ 120 καθηγηταὶ καὶ
διδάσκαλοι. Ἐγγράφαι διὰ τὴν
Β' τομηνίαν **ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ**
εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα
(Φειδίου 3) καὶ τὰ Παραρτήμα-
τα αὐτοῦ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

ΠΩΛΕΙ εἰς τιμὰς ἀναγκονί-
στους ὅλα τὰ μουσικὰ εἶδη
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΕΙ τὰ παγκο-
σμίον φημὴς-εργοστάσια πιάνων
Büthner, Pleyel, Göttrian -
Steinweg, Wolfram, Neu-
meyer, τὰ ὁποῖα πωλεῖ με
ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ.

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α. (ΤΕΡΜΑ)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΚΕΤΟΥ"

ΣΥΣΤΗΘΕΤΕ ΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ",
Εἰς τοὺς Φίλους εἰς